



รายงานการวิจัย

เรื่อง

การเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้
ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น และ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสาธิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)

โดย

พัชรี วรจรสวรรค์
ช่อนกลิ่น วิรัตน์โยสินทร์

สนับสนุนโดย

ทุนส่งเสริมการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน

ปี 2537

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2538

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ระหว่างนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาตอนต้น และ นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
ในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)



โดย

พัชรี วรจรัสรังสี

ช่อนกลิ่น วิรัตน์โยสินทร์

สนับสนุนโดย

ทุนส่งเสริมการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน

ปี 2537

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ. ศ. 2538

THE COMPARISON OF PARENTS ROLES OF LEARNING FULFILMENT PLAYED FOR THE LOWER
WITH THE UPPER ELEMENTARY STUDENTS IN CHULALONGKORN UNIVERSITY DEMONSTRATION
SCHOOL (ELEMENTARY)



PATCHAREE VORACHARUSRUNGI

SONKLIN WIRATYOSIN

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY DEMONSTRATION SCHOOL (ELEMENTARY)

1995

โครงการวิจัย : การเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ระหว่างนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาตอนต้น และนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสาธิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)

ปีที่ทำวิจัย : 2538

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้
ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสาธิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
จำนวน 109 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 111 คน รวมทั้งผู้ปกครองของนักเรียน
จำนวน 220 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 440 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย
แบบสอบถามสำหรับนักเรียน และแบบสอบถามสำหรับผู้ปกครอง

ผลการวิจัยพบว่า

1. บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา

1.1 ระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น

ผู้ปกครองมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้สอดคล้องกับการรับรู้ของนักเรียน
ในด้านความกดดัน การกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา และการสนับสนุนทางจิตวิทยา กล่าวคือ ผู้ปกครอง
มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นในด้านความกดดัน และการ
กระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญาอยู่ในระดับปานกลาง และอยู่ในระดับสูงในการสนับสนุนทางจิตวิทยา
ส่วนในด้านความช่วยเหลือ และการแบ่งเวลา บทบาทของผู้ปกครองไม่สอดคล้องกับการรับรู้ของ
นักเรียน กล่าวคือ ผู้ปกครองรายงานว่ามีความช่วยเหลือในระดับสูง แต่นักเรียน
รับรู้ว่าได้รับความช่วยเหลือในระดับปานกลาง และผู้ปกครองรายงานว่าได้ส่งเสริมการเรียนรู้ของ
นักเรียนในการแบ่งเวลาอยู่ในระดับปานกลาง แต่นักเรียนรับรู้ว่าได้รับการส่งเสริมในระดับต่ำ

1.2 ระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ผู้ปกครองมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้สอดคล้องกับการรับรู้ของนักเรียน
กล่าวคือ ผู้ปกครองมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความกดดัน ความช่วยเหลือ การกระตุ้น
พัฒนาทางสติปัญญา และการแบ่งเวลาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนในการสนับสนุนทางจิตวิทยา
อยู่ในระดับสูง

2. ผลการเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย

2.1 ตามคำรายงานของผู้ปกครอง

ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลายมีบทบาทในการ
ส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนในด้านความกดดัน การสนับสนุนทางจิตวิทยา การกระตุ้นพัฒนาทาง

สติปัญญา และด้านการแบ่งเวลาไม่แตกต่างกัน มีเพียงในด้านความช่วยเหลือเท่านั้นที่ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นมีบทบาทช่วยเหลือนักเรียนมากกว่าผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

2.2 ตามการรับรู้ของนักเรียน

นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลายรับรู้การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองไม่แตกต่างกันในด้านความช่วยเหลือ และการกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา สำหรับด้านความกดดันและการแบ่งเวลา นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายรับรู้ว่าได้รับการส่งเสริมจากผู้ปกครองมากกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ซึ่งตรงกันข้ามกับด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นรับรู้ว่าได้รับการส่งเสริมจากผู้ปกครองมากกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

3. ผลการเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน

3.1 ตามคำรายงานของผู้ปกครอง

ผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันแต่มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้าน การสนับสนุนทางจิตวิทยา และการกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญาไม่แตกต่างกัน ผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความกดดัน ความช่วยเหลือ และการแบ่งเวลามากกว่าผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปานกลางและระดับสูง เฉพาะด้านความกดดัน ผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความกดดันมากกว่าผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ส่วนในด้านความช่วยเหลือและการแบ่งเวลา ผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับสูง มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน

3.2 ตามการรับรู้ของนักเรียน

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน รับรู้บทบาทการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองไม่แตกต่างกันในเกือบทุกด้าน ยกเว้นด้านความกดดันเท่านั้นที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำและระดับปานกลางรับรู้บทบาทของผู้ปกครองในด้านความกดดันมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง สำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำและระดับปานกลางรับรู้บทบาทของผู้ปกครองในด้านความกดดันไม่แตกต่างกัน

4. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่อบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาทั้งการรายงานของผู้ปกครองและการรับรู้ของนักเรียน

TITLE : THE COMPARISON OF PARENTS ROLES OF LEARNING FULFILMENT PLAYED FOR THE LOWER WITH THE UPPER ELEMENTARY STUDENTS IN CHULALONGKORN UNIVERSITY DEMONSTRATION SCHOOL (ELEMENTARY)

YEAR : 1995

ABSTRACT

The objective of this research was to compare the parents roles of learning fulfilment played for the lower elementary and the upper elementary students in Chulalongkorn University Demonstration School (Elementary) The sampling groups are 109 grade III students and 111 grade VI students included with 220 parents, they were 440 samplers altogether. The instruments used for this research were the questionnaires for both students and parents.

The findings were:

1. The Parents Roles of Learning Fulfilment played for the Elementary Students

- 1.1 The Lower Elementary

The parents played the roles of learning fulfilment appropriate with the students perception in Pressure, Press for Intellectual Development and Psychological Support The parents played the roles of Learning Fulfilment in Pressure and Press for Intellectual Development for the Lower Elementary students at the moderate level and performed Psychological Support at the High level. Regarding the Help and Monitoring/ Time Management, the parents roles were not suitable for the students perception. The parents reported that they had helped their children at the High level but the students understood that they were helped at the moderate level. The parents also reported that they fulfilled their children learning in Monitoring/ Time Management at the moderate level, but the students realized that they were fulfilled at the low level.

1.2 The Upper Elementary

The parents played the roles of learning fulfilment appropriate with the students perception. They fulfilled their children learning with the Pressure, Help, Press for Intellectual Development and Monitoring/ Time Management at the moderate level and with Psychological Support at the High level.

2. The Comparison of Learning Fulfilment Roles parents played for the lower and upper Elementary Students.

2.1 Parents Report

Parents of lower and upper Elementary students played the roles of Learning Fulfilment in Pressure, Psychological Support, Press for Intellectual Development and Monitoring/Time Management at the level which were not different. There was only one thing different; the lower Elementary Parents had helped their children more than the upper Elementary Parents did.

2.2 Student Perception

The lower Elementary and upper Elementary students perceived their Parents Learning Fulfilment at the level which were not different in Help and Press for Intellectual Development. Regarding Pressure and Monitoring/Time Management; the upper Elementary students knew that they were fulfilled by the parents more than the lower Elementary students were. On the contrary the lower Elementary students knew that they were Fulfilled with Psychological Support by their parents more than the upper Elementary students.

3. The Comparison of Learning Fulfilment Roles parents played for those Elementary students who had different learning Achievement

3.1 Parents Reports

The parents of those students who had different Learning Achievement played the roles of Learning Fulfilment in Psychological Support and Press for Intellectual

Development which were not different. The parents of those Low Learning Achievement students played the roles of learning fulfilment in Pressure, Help and Monitoring/Time Management more than the parents of those students who had "Moderate" and "High" learning achievement. Especially the Pressure. The parents of moderate learning achievement students played the roles of learning fulfilment for the Pressure more than "High" learning achievement students' parent. About the Help and Monitoring/Time Management, the Parents Roles of "Moderate" and "High" learning achievement students were not different.

3.2 Students Perception

The students who had different learning achievement had the perception of their parents roles in Learning Fulfilment which were not different in almost areas. Except the Pressure; the Low and the Moderate learning achievement students perceived their parents roles in "Pressure" more than the High learning achievement students. The Low and Moderate learning achievement students had the perception of their parents roles for "Pressure" which were not different.

4. There were no interaction between of Classes Level and Learning Achievement on the Parents Roles of learning fulfilment played for the Elementary students in both Parents Reports and Student Perception.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้สำเร็จได้เพราะท่านศาสตราจารย์ ดร. สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ ซึ่งได้ให้คำแนะนำ รวมทั้งเครื่องมือในการวิจัยแก่ผู้วิจัยและคณะ และให้ความกรุณาในการให้คำแนะนำแก้ไขเพิ่มเติมจนงานวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยและคณะขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์เป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ ผศ. เฉลิมพล ดาวเรือง ที่ได้ให้ความช่วยเหลือในเรื่องบทคัดย่อภาษาอังกฤษ รวมทั้งรองคณบดีปฏิบัติหน้าที่อาจารย์ใหญ่โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ที่อนุญาตให้เก็บข้อมูลในโรงเรียน ขอขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี รวมทั้งผู้ปกครองของนักเรียนที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างมากในการตอบแบบสอบถาม ทำให้งานวิจัยนี้คุ้มค่า

ผู้วิจัยและคณะขอขอบพระคุณคณะกรรมการฝ่ายวิจัย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่อนุมัติเงินทุนในการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างสูง เพราะเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้งานวิจัยเรื่องนี้สำเร็จได้อย่างสมบูรณ์แบบ

พัชรี วรจรัสรังสี

ชอนกลีห์ วิรัตน์โยสินทร์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ง
กิตติกรรมประกาศ	ช
สารบัญตาราง	ญ
บทที่	
1 บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
ข้อตกลงเบื้องต้น	4
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
องค์ประกอบทางครอบครัวที่มีผลต่อการศึกษาของนักเรียน	8
บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน	12
สภาพแวดล้อมภายในบ้านที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน	18
การวิจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมภายในบ้าน	19
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	26
3 วิธีดำเนินการวิจัย	
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	31
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	31
การเก็บรวบรวมข้อมูล	33
การวิเคราะห์ข้อมูล	33

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	35
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	89
บรรณานุกรม	124
ภาคผนวก	134
ประวัติผู้เขียน	153

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เลขหมู่ (ก) ๓ 15
 เลขทะเบียน 008894
 วัน,เดือน,ปี 19 ก.ย. 39

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ	36
2	จำนวนและค่าร้อยละของนักศึกษาเรียนจำแนกตามบุคคลที่ปรึกษาเรียนอาศัยอยู่ด้วย	37
3	จำนวนและค่าร้อยละของนักศึกษาเรียนจำแนกตามการอยู่ร่วมกับคนปู่และคนย่าหรือ คนตาและคนยาย	38
4	จำนวนและค่าร้อยละของนักศึกษาเรียนจำแนกตามการมีชีวิตของบิดาและมารดา ...	38
5	จำนวนและค่าร้อยละของผู้ปกครองจำแนกตามจำนวนของบุตร	39
6	จำนวนและค่าร้อยละของผู้ปกครองจำแนกตามอายุของบุตร	40
7	จำนวนและค่าร้อยละของนักศึกษาเรียนจำแนกตามจำนวนพี่น้อง	41
8	จำนวนและค่าร้อยละของนักศึกษาเรียนจำแนกตามอาชีพของบิดาและมารดาตามการ รับรู้ของนักศึกษาเรียน	43
9	จำนวนและค่าร้อยละของนักศึกษาเรียนจำแนกตามอาชีพของบิดาและมารดาตามการ รายงานของผู้ปกครอง	44
10	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของรายได้บิดาและมารดาของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามประเภทผู้ตอบ	45
11	จำนวนและค่าร้อยละของนักศึกษาเรียนจำแนกตามระดับการศึกษาของบิดาและมารดา ตามการรับรู้ของนักศึกษาเรียน	46
12	จำนวนและค่าร้อยละของนักศึกษาเรียนจำแนกตามระดับการศึกษาของบิดาและมารดา ตามการรายงานของผู้ปกครอง	47
13	จำนวนและค่าร้อยละของผู้ปกครองจำแนกตามจำนวนหนังสือที่มีอยู่ประจำบ้าน	48
14	จำนวนและค่าร้อยละของผู้ปกครองจำแนกตามหนังสือชุดสารานุกรมประจำบ้าน	48
15	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของนักศึกษาเรียนเกี่ยวกับมโนทัศน์ด้านต่างๆ	49
16	จำนวนและค่าร้อยละของนักศึกษาเรียนและผู้ปกครองจำแนกตามความคาดหวังระดับ การศึกษาสูงสุดของนักศึกษาเรียน	50
17	จำนวนและค่าร้อยละของผู้ปกครองจำแนกตามอาชีพที่ต้องการให้บุตรทำ	51

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
18	จำนวนและค่าร้อยละของนักเรียนจำแนกตามอาชีพที่นักเรียนอยากทำเมื่ออายุ 40 ปี	52
19	จำนวนและค่าร้อยละของนักเรียนตามความคาดหวังของนักเรียนเกี่ยวกับอนาคต	53
20	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้าน การเรียนของนักเรียน	55
21	ค่าเฉลี่ยบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้าน การเรียนของนักเรียน	56
22	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้าน การเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ	58
23	ค่าเฉลี่ยบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้าน การเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ	59
24	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้าน การเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง	61
25	ค่าเฉลี่ยบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้าน การเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง	62
26	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้าน การเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง	64
27	ค่าเฉลี่ยบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้าน การเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง	65
28	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้าน การเรียนของนักเรียนในด้านความกดดัน	68
29	การเปรียบเทียบด้านความกดดันตามการรับรู้ของนักเรียน จำแนกตามระดับชั้น และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	69
30	การเปรียบเทียบด้านความกดดันตามการรับรู้ของผู้ปกครอง จำแนกตามระดับชั้น และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	71

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
31	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้านการเรียนของนักเรียนในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยา	73
32	การเปรียบเทียบด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาตามการรับรู้ของนักเรียน จำแนกตามระดับชั้นและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	74
33	การเปรียบเทียบด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาตามการรับรู้ของผู้ปกครอง จำแนกตามระดับชั้นและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	75
34	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้านการเรียนของนักเรียนในด้านความช่วยเหลือ	76
35	การเปรียบเทียบด้านความช่วยเหลือตามการรับรู้ของนักเรียน จำแนกตามระดับชั้นและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	78
36	การเปรียบเทียบด้านความช่วยเหลือตามการรับรู้ของผู้ปกครอง จำแนกตามระดับชั้นและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	79
37	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้านการเรียนของนักเรียนในด้านการกระตุ้นพัฒนาการทางสติปัญญา	81
38	การเปรียบเทียบด้านการกระตุ้นพัฒนาการทางสติปัญญาตามการรับรู้ของนักเรียน จำแนกตามระดับชั้นและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	82
39	การเปรียบเทียบด้านการกระตุ้นพัฒนาการทางสติปัญญาตามการรับรู้ของผู้ปกครอง จำแนกตามระดับชั้นและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	83
40	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้านการเรียนของนักเรียนในด้านการแบ่งเวลา	84
41	การเปรียบเทียบด้านการแบ่งเวลาตามการรับรู้ของนักเรียน จำแนกตามระดับชั้นและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	86
42	การเปรียบเทียบด้านการแบ่งเวลาตามการรับรู้ของผู้ปกครอง จำแนกตามระดับชั้นและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	87



ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ครอบครัวเป็นแหล่งการอบรมเบื้องต้นที่มีอิทธิพลต่อเด็กมากที่สุด เป็นสถานที่เตรียมตัวเด็กให้ออกไปเผชิญกับสิ่งแวดล้อมที่ห่างไกลจากบ้าน ครอบครัวช่วยอบรมเด็กให้รู้จักกฎเกณฑ์ค่านิยมแบบของความประพฤติ และสอนให้เด็กปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมในสังคม (สุพัตรา สุภาพ, 2534) แต่เมื่อเด็กมาโรงเรียน บ้านกับโรงเรียนเป็นสิ่งแวดล้อมที่ต่างชนิดกัน ซึ่งเด็กจะต้องปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมทั้งสองดังกล่าว ถ้าทั้งบ้านและโรงเรียนต่างก็มีการเห็นที่คล้ายคลึงกัน คือการเห็นในเรื่องการจูงใจและการเรียนรู้ เด็กก็จะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ แต่ถ้าบ้านและโรงเรียนมีการเห็นที่แตกต่างกัน เด็กก็จะประสบกับความล้มเหลวในการเรียนรู้ ดังนั้นการส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครองที่มีต่อการศึกษารองของเด็กจึงเป็นสิ่งที่มีคุณค่า (ชาญชัย อาจินสมาจาร, 2532) ตีรวิทย์ อุดมพรวิรัตน์ (2525) ได้กล่าวว่า พ่อแม่ผู้ปกครองเป็นผู้มีบทบาทสำคัญยิ่งต่อชีวิตของเด็ก เพราะบทบาทของผู้ปกครองที่มีต่อเด็กไม่ได้จำกัดเฉพาะการเลี้ยงดูอบรมบ่มนิสัยเท่านั้น บทบาทที่สำคัญอย่างหนึ่งของผู้ปกครองต้องกระทำคือการให้การสนับสนุนด้านการศึกษาแก่บุตรหลานของตน เมื่อผู้ปกครองเป็นบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับและมีอิทธิพลต่อการศึกษารองของเด็ก ดังนั้นบทบาทของผู้ปกครองที่มีต่อการศึกษารองจึงเป็นสิ่งสำคัญว่านักเรียนจะได้รับการศึกษาอย่างไร ผู้ปกครองที่มีฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจที่แตกต่างกันมักจะมีความเห็นที่ต่างกันในการศึกษารองที่แตกต่างกัน ความคิดเห็นดังกล่าวจะครอบคลุมไปถึงความต้องการและความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อการศึกษารองของเด็กด้วย ผู้ปกครองซึ่งไม่ให้ความเอาใจใส่ต่อการศึกษารองของเด็กจะไม่สนับสนุนในเรื่องการศึกษารองของเด็กจะเป็นผู้ปิดกั้นความก้าวหน้าทางการศึกษารองของเด็ก ซึ่งจะส่งผลเกี่ยวเนื่องกันไปถึงคุณภาพชีวิตของเด็กนักเรียนด้วย (Morrish, 1972)

ละเมียด ลิ้มอักษร (2520) ได้กล่าวถึงความสำคัญของผู้ปกครองไว้ว่า บ้านหรือผู้ปกครองเป็นทั้งครูคนแรกและคนสุดท้าย เป็นครูที่สำคัญที่สุดของเด็ก เพราะเป็นผู้ใกล้ชิดที่สุดของเด็ก ได้คลุกคลีอยู่กับเด็กเป็นประจำและเข้าใจพื้นฐานอันแท้จริง ตลอดจนปัญหาต่างๆ ของเด็ก ดังนั้นเมื่อเด็ก

เข้าโรงเรียนแล้ว การอบรมสั่งสอนของผู้ปกครองที่บ้านก็ยังคงจำเป็นต้องดำเนินต่อไป ไม่ควรทิ้งให้เป็นหน้าที่ของครูแต่ฝ่ายเดียว ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า "ในเรื่องการศึกษาของเด็กๆ น่าจะเป็นความรับผิดชอบของผู้ปกครองยิ่งกว่าจะมอบภาระให้เป็นของโรงเรียนฝ่ายเดียว" (อาทร รัตนคำณ, 2522) ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2531) ได้กล่าวว่า แม้ว่าการศึกษาระดับประถมศึกษาจะเป็นหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงของรัฐก็ตาม กลุ่มบุคคลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเด็ก โดยเฉพาะผู้ปกครองของนักเรียนก็ควรเข้ามามีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อการศึกษา โดยการให้สนับสนุนและร่วมมือกับทางโรงเรียนในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนด้วย เพราะการศึกษาเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นตลอดเวลาและทุกสถานที่ ดังนั้น ความร่วมมือจากผู้ปกครองจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง นอกจากการศึกษาในโรงเรียนแต่ละวันแล้ว เด็กก็ควรได้รับการศึกษาที่บ้านด้วย ซึ่งการศึกษาเพิ่มเติมที่บ้านนั้นมี 2 ลักษณะ ลักษณะแรกคือ การให้การศึกษาในเรื่องการเรียนรู้ชีวิตภายในและภายนอกครอบครัว ได้แก่ การพูดคุยสนทนากับผู้ใหญ่ อ่านหนังสือพิมพ์ ดูภาพยนตร์ ดูโทรทัศน์ ชักถามผู้อื่นเพิ่มเติม เป็นต้น ลักษณะที่สองคือ การศึกษาเพิ่มเติมในสิ่งที่นักเรียนได้เรียนมาจากโรงเรียน ทั้งในแง่เนื้อหาวิชาและการอบรมซึ่งจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะนักเรียนในระดับประถมศึกษา

บังอร เอี่ยมรอด (2525) อีระชัย ยุทธยรรยง (2525) และสุรศักดิ์ หลาบาลา (2525) ได้กล่าวถึงบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ในทำนองเดียวกันว่า ผู้ปกครองจะต้องให้ความรักความเอาใจใส่ สนใจในการเรียนและเข้าใจนักเรียนอย่างเพียงพอ และคอยช่วยเหลือแก่เด็กในทุกโอกาส ไม่ว่าจะเป็นอย่างที่เด็กได้รับมอบหมายจากโรงเรียน การบ้าน การให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน การจัดเวลาว่างให้นักเรียนได้มีเวลาดูหนังสือ หรือหาโอกาสพานักเรียนไปพักผ่อน ทัศนศึกษา ตลอดจนการจัดหาอุปกรณ์การเรียนแก่นักเรียนอย่างครบถ้วน สิ่งดังกล่าวล้วนมีส่วนช่วยให้การศึกษานักเรียนมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ก่อ สวัสดิพิพนิชย์ (2521) กล่าวไว้ว่า "ผู้ปกครองนั้นเป็นบุคคลซึ่งจะรับผลการเรียนของเด็กในโรงเรียน ถึงแม้จะไม่มีมารับผิดชอบในกิจการของโรงเรียนแต่ก็ตาม แต่ผลของการศึกษาของนักเรียนในโรงเรียนมักจะตกไปอยู่กับผู้ปกครอง เพราะฉะนั้นผู้ปกครองจึงเป็นผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับกิจการของโรงเรียนในขั้นสุดท้าย" ซึ่งความคิดเห็นนั้นสอดคล้องกับคำกล่าวของอาทร รัตนคำณ (2522) ที่ว่า ในเรื่องการศึกษาเล่าเรียนของเด็กๆ น่าจะเป็นความรับผิดชอบของผู้ปกครองยิ่งกว่าจะมอบภาระให้เป็นของโรงเรียนฝ่ายเดียว

บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้มีความสำคัญมากต่อความสำเร็จของนักเรียน จากการศึกษาของแพรวทิพย์ ประโยชน์เทพ (2517) ได้ทำการศึกษากวาระครอบครัวของนักเรียนในเขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร พบว่า สาเหตุที่นักเรียนเข้าชั้นเพราะบิดามารดาไม่สนใจ ไม่สนับสนุนการศึกษาเท่าที่ควร ไม่มีผู้คอยแนะนำส่งเสริมการเรียนรู้ที่บ้าน และฐานะทางบ้านยากจน นอกจากนี้ กองวิชาการ สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร (2529) ได้ทำการศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพลในการจำแนกนักเรียนเข้าชั้นและเลื่อนชั้น พบว่ามีสาเหตุหนึ่งมาจากผู้ปกครองคือ นักเรียนที่ผู้ปกครองมีเวลาให้แก่เด็กเรียนมาก มีแนวโน้มที่จะได้เลื่อนชั้นมากกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีเวลาให้แก่เด็กเรียนน้อย เพราะการที่ผู้ปกครองมีเวลาให้กับเด็กเรียนมากจะมีโอกาสช่วยเหลือแนะแนวทางและควบคุมการเรียนรู้ของนักเรียนได้มากกว่า จากผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าปัญหาทางการเรียนของเด็กมีสาเหตุที่มาจากผู้ปกครอง ดังนั้น ผู้ปกครองจึงเป็นบุคคลสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน

จากเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยและคณะสนใจที่จะศึกษาถึงบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ และจากประสบการณ์ที่ผ่านมา บทบาทของผู้ปกครองจะมีมากเมื่อนักเรียนเข้าเริ่มเรียนแรกๆ และดูเหมือนจะลดน้อยลงเมื่อนักเรียนเรียนชั้นสูงขึ้น เนื่องจากเห็นว่านักเรียนเริ่มรับผิดชอบตัวเองได้บ้างแล้ว ทำให้หน้าศึกษาว่าบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ในระดับประถมศึกษาตอนต้นนั้น แตกต่างจากในระดับประถมศึกษาตอนปลายหรือไม่ ซึ่งผู้วิจัยและคณะได้เลือกที่จะศึกษาในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ซึ่งผู้วิจัยและคณะได้ทำงานอยู่ และเลือกนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เป็นตัวอย่างประชากรของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ด้วยเหตุผลที่ว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถพิเศษในการอ่านและเขียนมากพอที่จะตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ได้มากกว่าระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ซึ่งการอ่านและการเขียนยังไม่คล่องนัก ส่วนตัวอย่างประชากรระดับประถมศึกษาตอนปลาย คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นระดับขั้นสุดท้ายของระดับประถมศึกษาตอนปลาย และเป็นระดับขั้นที่ห่างจากชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มากพอที่จะศึกษาถึงความแตกต่างของบทบาทของผู้ปกครองได้เป็นอย่างดี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)
2. เพื่อเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันในแต่ละระดับ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 รวมทั้งผู้ปกครองของนักเรียนของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ปีการศึกษา 2537 จำนวน 3 ห้องเรียนที่ได้มาโดยวิธีการจับฉลาก
2. บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนประกอบด้วย บทบาทด้านความกดดัน การสนับสนุนทางจิตวิทยา ความช่วยเหลือ การกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา และการแบ่งเวลาตามทฤษฎีกระบวนการทางครอบครัวของ James R. Campbell

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. การตอบแบบสอบถามของนักเรียนถือว่าเป็นไปตามสภาพความเป็นจริง โดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เป็นตัวแทนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น เพราะเป็นระดับชั้นที่มีความสามารถอ่านและตอบแบบสอบถามได้ดีกว่าระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นตัวแทนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เพราะเป็นระดับชั้นสูงสุดในระดับประถมศึกษา ซึ่งมีความสามารถในการเข้าใจคำถามและตอบแบบสอบถามได้ดี สามารถคิดสิ่งที่เป้าหมายธรรมได้ และสามารถสรุปข้อมูลจากสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้ (สิรินทร์ ดำรงพล, 2524)
2. ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของผู้ปกครองถือว่าเป็นความจริงที่เชื่อถือได้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ผู้ปกครอง หมายถึง บิดามารดา ญาติหรือบุคคลที่ทำหน้าที่รับผิดชอบในการอบรม เลี้ยงดู อนุเคราะห์ ดูแลการศึกษาและอยู่บ้านเดียวกับนักเรียน

นักเรียน หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคปลายปีการศึกษา 2537 ในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)

บทบาท หมายถึง พฤติกรรมของผู้ปกครองที่มีต่อนักเรียนในด้านการส่งเสริมการเรียนรู้

การส่งเสริมการเรียนรู้ หมายถึง การกระตุ้น ชักจูงหรือแนะแนวทางเพื่อให้เด็กเรียน สนใจที่จะทบทวนบทเรียนและแสวงหาความรู้เพิ่มเติมนอกเหนือไปจากการเรียนในโรงเรียน ตามกรอบทฤษฎีกระบวนการทางครอบครัวของ James R. Campbell

ความกดดัน หมายถึง ความนับัดใจเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ที่ผู้ปกครองมีต่อเด็กเรียน เช่น การเคี่ยวเข็ญให้เด็กเรียนเรียนจนสุดความสามารถ สอบได้คะแนนสูง เป็นที่หนึ่งของห้อง บีบบังคับเรื่องการบ้าน หรือความหวังว่านักเรียนจะเรียนดีขึ้นกว่าเดิม เป็นการเข้มงวดเกินไป ทำให้เกิดความตึงเครียดและขัดแย้ง ส่งผลให้เด็กเรียนด้อยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การสนับสนุนทางจิตวิทยา หมายถึง การส่งเสริมในด้านกำลังใจที่ผู้ปกครองมีต่อเด็กเรียนในเรื่องการเรียนรู้ เช่น การให้ความสนใจ การดูแลและเอาใจใส่ รวมทั้งการให้คำแนะนำ เรื่องการเรียนรู้ของเด็กเรียน

ความช่วยเหลือ หมายถึง การส่งเสริมของผู้ปกครองให้เด็กเรียนสำเร็จประโยชน์ ในเรื่องการเรียนรู้ เช่น การที่ผู้ปกครองช่วยอธิบายเนื้อหาบทเรียน ช่วยตรวจแบบฝึกหัด การบ้าน ช่วยทบทวนเนื้อหาบทเรียนก่อนสอบ ช่วยทำรายงาน รวมทั้งช่วยหาครูมาสอนพิเศษให้เด็กเรียน

การกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา หมายถึง การส่งเสริม เกื้อหนุนของผู้ปกครองเพื่อให้
 นักเรียนมีสติปัญญาดีซึ่กว่าเดิม เช่น การสนับสนุนให้นักเรียนได้รับความรู้เพิ่มเติมโดยส่งเสริมให้
 รักการอ่าน การเลือกซื้อหนังสือที่มึประโยชน์ให้นักเรียน กระตุ้นเตือนให้นักเรียนเข้าไปหาความรู้
 ในห้องสมุด รวมทั้งการสนับสนุนให้นักเรียนได้ดูรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษา

การแบ่งเวลา หมายถึง การจัดตารางเวลาซึ่งผู้ปกครองเป็นผู้กำหนดให้นักเรียน
 ให้เวลาเรื่องการเรียนรู้ เช่น การกำหนดเวลาให้นักเรียนทำการบ้าน อ่านหนังสือ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 ทุกกลุ่มวิชาของการสอบภาคต้น ปีการศึกษา 2537

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
 และ 6 ปีการศึกษา 2537 ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ที่มีผล
 การเรียนทุกกลุ่มวิชาในภาคต้นอยู่ในระดับสูง จำนวน 1 ใน 3 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษา
 ปีที่ 3 และ 6 ปีการศึกษา 2537 ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)
 ที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 1 ใน 3 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
 และ 6 ปีการศึกษา 2537 ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ที่มีผล
 การเรียนอยู่ในระดับต่ำ จำนวน 1 ใน 3 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการให้ความรู้แก่ผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน และเป็นแนวทางสำหรับครูในการจัดกิจกรรมส่งเสริมให้กับนักเรียน
2. ได้แนวทางในการปฏิบัติที่ผู้ปกครองจะช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และประสิทธิภาพทางการศึกษาให้กับนักเรียน



สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำเสนอโดยลำดับดังนี้

1. องค์ประกอบทางครอบครัวที่มีผลต่อการศึกษาของนักเรียน
2. บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน
3. สภาพแวดล้อมภายในบ้านที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

องค์ประกอบทางครอบครัวที่มีผลต่อการศึกษาของนักเรียน

การจัดการศึกษาให้แก่เด็กนั้น สถาบันการศึกษาจะรับผิดชอบแต่เพียงฝ่ายเดียวย่อมไม่เพียงพอ เพราะมีสถาบันสังคมอื่นที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการด้านต่างๆ ของนักเรียนรวมอยู่ด้วย เช่น สถาบันครอบครัว สถาบันทางศาสนา ตลอดจนสื่อสารมวลชน ฯลฯ เป็นต้น แต่สถาบันที่มีผลต่อพัฒนาการของนักเรียนมากที่สุด คือ สถาบันครอบครัว

ครอบครัว ประกอบด้วย บิดามารดา ผู้ปกครองของเด็ก ญาติพี่น้องของเด็ก บิดามารดาหรือผู้ปกครองเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อเด็กมากที่สุด เพราะเป็นผู้ให้การอบรม เลี้ยงดู และสร้างความอบอุ่นแก่เด็ก เมื่อเด็กเติบโตขึ้นก็เตรียมเด็กให้มีความพร้อมที่จะเข้ารับการศึกษอบรมในระบบโรงเรียนต่อไป ครอบครัวจึงเป็นสถาบันทางสังคมหน่วยแรกที่ทำให้เด็กได้เรียนรู้ประสบการณ์ต่างๆ (อาภา ภมรบุตร, 2529) และเป็นสถาบันที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จทางการศึกษาของเด็ก ซึ่งนับเป็นโรงเรียนแห่งแรกในชีวิตของเด็ก (รัตนา ตุงคสวัสดิ์, 2528) ท้าวร เกิดเกียรติวงศ์ และวราคม ที่สุกษะ (2522) ได้สรุปหน้าที่ทางการศึกษาของครอบครัวไว้ 6 ประการคือ

1. เป็นสื่อของการศึกษาออกโรงเรียน
2. เป็นโรงเรียนพัฒนาบุคลิกภาพแห่งแรกของเด็ก

3. เป็นโรงเรียนสอนวิชาชีพหรืออาชีวศึกษาแห่งแรก
4. เป็นโรงเรียนสอนคุณธรรมแห่งแรก
5. เป็นโรงเรียนสอนหน้าที่พลเมืองแห่งแรก
6. เป็นโรงเรียนอบรมศีลธรรม จริยธรรมแห่งแรก

อิทธิพลของครอบครัวมีผลโดยตรงต่อพฤติกรรม ที่ศรัทธาและความพร้อมทางด้านจิตใจของเด็กอย่างมาก หากเด็กจะเรียนได้เต็มทีและมีพฤติกรรมเป็นที่ยอมรับในสังคมโรงเรียน จะต้องอาศัยครอบครัวเป็นแหล่งสำคัญในการที่จะช่วยให้การเรียนการสอนได้ผลตามต้องการ และช่วยให้เด็กเป็นที่ยอมรับของเพื่อนและสังคมโรงเรียน (ชนิตา รักษ์พลเมือง, 2531) เพราะในวันหนึ่งๆ เด็กมีเวลาอยู่ที่บ้านมากกว่าที่โรงเรียน และตลอดเวลาที่เด็กอยู่ที่บ้าน บิดามารดาจะเป็นผู้คอยดูแลและสนใจในการศึกษาของเด็ก ตลอดจนช่วยส่งเสริมการเรียนของเด็กให้ดีขึ้น และการดูแลส่งเสริมเด็กให้ประสบผลสำเร็จทางการศึกษาได้มากน้อยเพียงใดนั้น ก็ต้องขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางครอบครัว ซึ่งได้แก่

1. ความมั่นคงทางครอบครัว
2. ความเอาใจใส่ของครอบครัว
3. ภูมิหลังทางสังคมของครอบครัว
4. สภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว

1. ความมั่นคงทางครอบครัว ครอบครัวที่มีความมั่นคง ไม่ว่าจะมียศบิตามารดาหรือมีบิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่งมีผลต่อการเรียนของเด็ก จากการวิจัยของบรูคโคเวอร์ และอิริคสัน (Brookover and Erickson 1975 อ้างถึงใน ประทีป สยามชัย, 2526) พบว่า การที่เด็กมีบิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่งหรือมีทั้งบิดามารดา มีผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาที่โรงเรียนสูง ทั้งนี้เมื่อตัวแปรอื่นๆ เช่น สถานภาพทางเศรษฐกิจ สังคม เชื้อชาติ และชนิดของหลักสูตรที่โรงเรียนถูกควบคุมไว้ นอกจากนี้ ยังพบว่า เด็กที่มีบิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่งมีผลต่อเด็กทางด้านต่างๆ เช่น การเป็นโรคจิต ตั้งครรภ์ก่อนแต่งงาน เป็นเด็กเกเร และออกจากโรงเรียนก่อนจบการศึกษา ส่วนครอบครัวที่มีบิดาและมารดา มีโอกาสช่วยเหลือร่วมมืออบรมสั่งสอนเด็กทั้งทางด้านวิชาการและสังคมได้ดีกว่าบิดาหรือมารดาคนเดียว ผู้ใหญ่คนเดียวเลี้ยงดูเด็กย่อมยากกว่าสองคนช่วยกัน

ครอบครัวที่มีทั้งบิดาและมารดา แต่มีความคิดเห็นแตกต่างกันในเรื่องการเลี้ยงดูเด็ก จะมีผลกระทบต่อพฤติกรรมของนักเรียนที่โรงเรียนได้ เพราะการที่นักเรียนได้รับความกระทบกระเทือนทางด้านอารมณ์และสังคม ย่อมทำให้ผลการเรียนการสอนล้มเหลว สิ่งที่เกิดขึ้นในครอบครัว มีผลกระทบต่อโรงเรียนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

2. ความเอาใจใส่ของครอบครัว จากรายงานวิจัยของบรูคโคเวอร์และอิริคสัน (Brookover and Erickson 1975 อ้างถึงใน ประทีป สยามชัย, 2526) แสดงให้เห็นว่า ผู้ปกครองที่เอาใจใส่ต่อการศึกษาของบุตร มีความสัมพันธ์เกี่ยวกับการส่งบุตรไปโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูง ตัวอย่างเช่น ประมวลสองในสาม (ร้อยละ 65) ของผู้ปกครองที่สนใจในการเรียนของบุตรของตน จะส่งเด็กไปโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง สำหรับผู้ปกครองที่มีความสนใจน้อยกับการเรียนของบุตรของตน (ร้อยละ 39) ส่งเด็กไปโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และในทางตรงกันข้าม ส่วนใหญ่ของผู้ปกครองที่ไม่เอาใจใส่ต่อการเรียนของบุตรของตน (ร้อยละ 61) ส่งเด็กของตนไปเรียนที่โรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ส่วนผู้ปกครองที่สนใจกับการเรียนของบุตรของตนสูงเพียงร้อยละ 35 ส่งเด็กไปเรียนที่โรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ผู้ปกครองที่มีความสนใจกับการเรียนของเด็กส่งเด็กไปโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

ในปัจจุบัน การให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาที่โรงเรียนนั้นยังทำกันค่อนข้างผิวเผิน สิ่งที่เห็นได้ชัดคือ การรายงานพฤติกรรมของเด็กในสมุดรายงาน ครูประจำชั้นมักรายงานมาในลักษณะกว้างๆ ซึ่งไม่แน่ชัดว่าพฤติกรรมนั้นส่งผลต่อการเรียนของนักเรียนหรือไม่ และในเวลาเดียวกัน ผู้ปกครองก็ไม่บอกรายละเอียดมากนักในสมุดรายงาน เกี่ยวกับพฤติกรรมของเด็ก ผู้ปกครองนั้นสามารถช่วยเด็กได้ทางด้านวิชาการ ซึ่งเป็นการช่วยโรงเรียนในทางอ้อม สถาบันครอบครัวและสถาบันโรงเรียนไม่สามารถแยกออกจากกันได้ การที่สถาบันหนึ่งเปลี่ยนแปลง แต่อีกสถาบันหนึ่งไม่เปลี่ยนแปลงย่อมไม่เกิดผล จึงควรมีการจัดระบบให้ทั้งสองสถาบันนี้ช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันได้ โดยโรงเรียนอาจจะให้ข้อมูลแก่ครอบครัวเกี่ยวกับประสบการณ์ต่างๆ ที่โรงเรียนประสงค์จะให้แก่เด็ก แล้วทางครอบครัวก็ช่วยเสริมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทางด้านพฤติกรรมตามที่โรงเรียนประสงค์ โรงเรียนควรจะติดต่อกับผู้ปกครองโดยบอกความคาดหวัง และการประเมินผลเด็กในแง่ดี พร้อมทั้งแนะนำวิธีการที่จะให้ผู้ปกครอง

ช่วยเหลือเด็กตามไปด้วย การติดต่อกับผู้ปกครองที่ควรตั้งอยู่บนรากฐานของความเคารพ เชื่อถือซึ่งกันและกัน

3. ภูมิหลังทางสังคมของครอบครัว สภาพทางสังคมของครอบครัวและเพื่อนบ้านใกล้เคียงของนักเรียนมีผลต่อบรรยากาศของโรงเรียน และผลการเรียนของนักเรียน โรงเรียนนั้นผูกพันอยู่กับสภาพทางสังคมอย่างแน่นแฟ้น โรงเรียนจะเป็นอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับภูมิหลังทางสังคมของนักเรียน และในทำนองเดียวกัน ภูมิหลังทางสังคมของนักเรียนจะเป็นอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับโรงเรียน โรงเรียนที่มีบรรยากาศทางการศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ลักษณะภูมิหลังทางสังคมของนักเรียนส่วนมากเป็นดังนี้คือ (ประทีป สยามชัย, 2526)

1. มาจากครอบครัวที่มีสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมสูงกว่ามาจากสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ
2. มีบิดามารดาอยู่บ้านเดียวกันมากกว่ามีบิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่ง หรือไม่มีบิดามารดาเลย
3. เป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศมากกว่าจะเป็นชนกลุ่มน้อย เนื่องจากภูมิหลังทางครอบครัวต่างกัน ทำให้ผลการเรียนของนักเรียนต่างกันนี้เอง นักเรียนที่ยากจนและเรียนช้าขึ้นมักจะถูกปรับปรำถึงสภาพครอบครัว ตลอดจนกระทั่งพันธุกรรมไม่ดี ซึ่งการเรียนช้านี้ น่าจะเป็นผลมาจากความแตกต่างกันในการใช้ภาษา และวิธีการคิดมากกว่า และโรงเรียนจะสามารถช่วยแก้ไขนี้ได้

4. สภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว ในปัจจุบันปัญหาทางเศรษฐกิจเป็นปัญหาสำคัญปัญหาหนึ่งในการดำรงชีพ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองต้องออกไปทำมาหากินเพื่อเศรษฐกิจของครอบครัว เป็นเหตุให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่ค่อยมีเวลาสนใจหรือเอาใจใส่กับบุตรหลานของตนได้เต็มที่ ส่วนใหญ่จะให้บุตรหลานอยู่กับพี่เลี้ยงหรืออยู่กับตามลำพัง โดยเฉพาะครอบครัวที่มีฐานะยากจน เด็กจะต้องช่วยตัวเอง อยู่กันเองตามลำพัง บิดามารดาไม่มีเวลามาอบรมสั่งสอนมากนัก ดังนั้นโอกาสที่เด็กจะประพฤติตนเสียมเสีย คบเพื่อนฝูงเกเร เสพยาเสพติด หรือก่อความไม่สงบในสังคม เช่น ลักขโมย จี้ปล้น จนถึงก่อคดีอาชญากรรมต่างๆ ขึ้น

สภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวมีอิทธิพลต่อการศึกษาของเด็กอยู่ไม่น้อย เด็กที่เกิดมาในครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี ส่วนใหญ่จะได้รับการสนับสนุนทางการเรียนมาก

บิดามารดามักจะส่งเสริมให้เรียนสูงๆ เพื่อจะได้มีอาชีพที่ดีในภายหน้า และในขณะที่กำลังเรียนอยู่ ก็จะได้รับ การสนับสนุนอย่างเต็มที่ไม่ว่าจะเป็นด้านอุปกรณ์การเรียน เงินค่าใช้จ่าย เสื้อผ้า อาหาร ของใช้ที่จำเป็น หรือไม่จำเป็นต่างๆ เด็กเหล่านี้จะมีอย่างพร้อมมูล ถ้ามองในด้านตรงข้ามบ้าง เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะยากจน โอกาสที่จะเข้าเรียนมีน้อย เพราะบิดามารดาไม่มีทุนหรือถ้า ได้เรียนแล้วก็ยังประสบปัญหาความขาดแคลนต่างๆ อีก เช่น อาหารการกินไม่สมบูรณ์ เสื้อผ้ามี จำนวนจำกัด ขาดอุปกรณ์การเรียน ไม่มีเงินทองค่าใช้จ่ายอย่างเพียงพอ เด็กบางคนต้องขาดเรียน บ่อยๆ เพื่อช่วยผู้ปกครองประกอบอาชีพ หรือบางรายยังเรียนไม่จบก็ต้องออกกลางคัน เป็นต้น

เพรสคอตท์ (Prescott, 1961) ผู้อำนวยการสถาบันค้นคว้าเรื่องเด็กของมหาวิทยาลัยแมริแลนด์ ได้ทำการศึกษา พบว่า สภาพภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวจัดว่าเป็นหนึ่งในองค์ประกอบทั้งหลาย ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กด้วยกันทั้งสิ้น และการศึกษาเรื่องนี้จะ การริสัน และคณะ (Garison and Other, 1964) ก็ได้ยืนยันโดยศึกษาว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดา มารดาเป็นองค์ประกอบให้เด็กเรียนได้ดีหรือเรียนไม่ดี ก็พบว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะ เศรษฐกิจและสังคมด้อย ย่อมจะขาดประสบการณ์ต่างๆ ที่ช่วยในการเรียนรู้ ทำให้ผลการเรียนไม่ดี ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของดรอยซ์ และบราวน์ (Deutsch and Brown 1964: 24-35) ที่ว่า การเป็นสมาชิกของครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจต่ำ เป็นเครื่องชี้ถึงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสติปัญญาที่ต่ำเหมือนกัน

บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนของนักเรียน

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า สถาบันครอบครัวเป็นโรงเรียนแห่งแรกในชีวิตของเด็ก แต่เมื่อถึง วัยอันควร เด็กก็ต้องเข้ารับการศึกษาบรมที่โรงเรียน ซึ่งในช่วงที่เด็กเข้าศึกษาในโรงเรียนนั้น ก็จะมีครูเป็นผู้ทำหน้าที่รับผิดชอบในด้านนี้ แต่ก็มีใช้ว่าเมื่อเด็กเข้าโรงเรียนแล้วจะหมดภาระของ ผู้ปกครองก็หาไม่ เพราะในว้นหนึ่งๆ นักเรียนจะมีเวลาอยู่ที่โรงเรียนเป็นส่วนน้อยเท่านั้น ชีวิต ส่วนใหญ่ของนักเรียนก็ยังคงอยู่ในสิ่งแวดล้อมของครอบครัวต่อไปอีก ดังนั้น การเรียนของนักเรียน จึงมิได้สิ้นสุดอยู่ที่โรงเรียนเท่านั้น หากแต่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน ผู้ปกครอง จึงมิได้มีหน้าที่แต่เพียงเลี้ยงดูและอบรมสั่งสอนเท่านั้น ผู้ปกครองจะต้องมีบทบาทในการส่งเสริม

สนับสนุนการศึกษาของนักเรียนอีกด้วย ได้มีผู้กล่าวถึงบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนของนักเรียนไว้ในที่คนละต่าง ๆ กัน ดังนี้

ละเมียด ลิ้มอักษร (2521) กล่าวไว้ว่า สาเหตุที่ทำให้นักเรียนเรียนไม่ดีมีหลายประการ สิ่งที่ควรพิจารณาคือ พ่อแม่ผู้ปกครองจัดสิ่งแวดล้อมมาให้เด็กเรียนได้เหมาะสมหรือไม่ เพียงใด นักเรียนมีห้องหรือสภาพที่เป็นสัดส่วนที่จะทำการบ้าน หรือห้องหนังสือได้สะดวกสบายเพียงใด ฯลฯ นอกจากนี้ จะพิจารณาและแก้ไขสาเหตุให้ถูกต้องแล้ว พ่อแม่ควรใช้เวลาสนทนาซักถามเกี่ยวกับการเรียนหรือเกี่ยวกับทางโรงเรียน ก่อนที่จะปล่อยให้เด็กเรียนทำการบ้านหรือห้องหนังสือตามลำพัง ทั้งนี้เพื่อให้เด็กเรียนเห็นว่าพ่อแม่มีความรักและห่วงใย และเพื่อตอบปัญหาแก้ไขข้อสงสัยของเด็กเรียน เด็กเรียนจะมีความสนใจและภาคภูมิใจ ถ้าพ่อแม่สามารถให้คำแนะนำ หรือตอบคำถามเกี่ยวกับการเรียนของตนได้ เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนสนใจในการเรียนยิ่งขึ้น การให้คำแนะนำแก่เด็กเรียนนั้น พ่อแม่ควรช่วยแต่เพียงให้คำแนะนำเมื่อเด็กเรียนต้องการ และคอยดูแลให้นักเรียนทำการบ้านตามที่โรงเรียนมอบหมายให้ นอกจากนี้แล้ว พ่อแม่ ผู้ปกครอง ก็ควรหาโอกาสพบปะสนทนากับครูเพื่อถามข่าวคราวความก้าวหน้าทางการเรียน ตลอดจนความประพฤติของนักเรียนที่อาจจะต้องร่วมมือกันแก้ไข

ดีกดา ปรากฏประทุมพร (2522) กล่าวไว้ว่า เมื่อนักเรียนเข้าโรงเรียนแล้ว พ่อแม่ควรพัฒนาการเรียนรู้อันดีของนักเรียนด้วยการเป็นกำลังใจในการศึกษาเล่าเรียน และทำความเข้าใจกับบทเรียนต่างๆ แต่ก็มิใช่จะทำกรบ้านให้ เพียงแต่แสดงความสนใจในบทเรียนที่นักเรียนกำลังเรียน และให้กำลังใจสนับสนุน จัดสิ่งแวดล้อมในบ้านให้เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้อันดีของนักเรียน พักนิสัยให้เด็กเรียนมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนรู้ ด้วยการสอนให้ท่องสูตรคูณบ้าง หัดบวกลบเลขง่ายๆ บ้าง ช่วยทบทวนบทเรียนให้บ้าง และเมื่อใดที่มีโอกาส ผู้ปกครองจะต้องช่วยกระตุ้นให้นักเรียนรู้จักฝึกสติปัญญา เช่น ช่วยเสริมทักษะทางเลขคณิตด้วยการฝึกหัดให้คิดเงินทอนเวลาไปซื้อของ หรือนับเงินในกระปุกออมสินด้วยตนเอง ช่วยเสริมทักษะในการเขียน ด้วยการให้เขียนจดหมายสั้นๆ ถึงญาติหรือเพื่อน นอกจากนี้ ผู้ปกครองจะต้องติดตามความก้าวหน้าทางสติปัญญาของเด็กเรียนอย่างใกล้ชิด คอยได้ถามเรื่องการเรียนในโรงเรียน ถ้ามีโอกาสเสริมได้ ก็ควรช่วยเสริม เมื่อใดที่เด็กเรียนมีโอกาสช่วยตัวเองได้ก็ควรให้เขาช่วยตัวเอง

อาทร รัตน์คำวม (2522) ได้ถอดความจากบทความเรื่อง "You can help your children learn" ของ Moya Pine (1979) ซึ่งได้กล่าวไว้ว่า ผู้ปกครองจะช่วยเหลือ

การเรียนของลูกหลานได้เพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับความสามารถ เวลา ความสนใจ และพอใจของผู้ปกครอง ซึ่งอาจปฏิบัติตามคำแนะนำง่าย ๆ ได้ดังนี้ คือ

1. จัดเวลาและสถานที่สำหรับทำการบ้านหรือการเรียนที่บ้าน ตลอดจนช่วยตรวจดูเมื่อเด็กทำการบ้าน

2. ช่วยสอนเรื่องที่เป็นปฏิบัติการพื้นฐาน เช่น การท่องสูตรคูณ ท่องคำศัพท์ เป็นต้น

3. ติดตามการปฏิบัติงานของโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ

4. กระตุ้นเตือนให้เด็กเรียนเกิดการเรียนหรืออยู่เสมอ

ธีระ ชัยยุทธธรรม (2527) ได้กล่าวถึงบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนไว้ดังนี้ คือ พ่อแม่ผู้ปกครองจะต้องให้ความรัก ความเอาใจใส่ สนใจในการเรียน ให้ความเข้าใจในตัวนักเรียน มีการแบ่งเวลาในการดูโทรทัศน์ และเลือกรายการที่เหมาะสมให้กับนักเรียน นอกจากนี้ก็ควรหาโอกาสพานักเรียนไปเที่ยวพักผ่อนให้ได้พบเห็นสิ่งแปลกๆ ใหม่ ๆ และจัดหาหนังสือที่ตีพิมพ์ทันสมัยเหมาะสมกับวัยของนักเรียนให้อ่าน เป็นการเสริมความรู้

สวัสดิ์ สุวรรณอักษร (2528) ได้กล่าวถึงบทบาทของพ่อแม่ ผู้ปกครอง ในการช่วยเหลือให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน ไว้ดังนี้

1. ควรมีความเข้าใจและให้ความสนใจในโรงเรียนที่นักเรียนศึกษาเล่าเรียนอยู่

2. ส่งเสริมสนับสนุนให้นักเรียนมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะ

ทำได้

3. ยอมรับในความสามารถทางสมองหรือสติปัญญาของนักเรียน

4. สนับสนุนให้นักเรียนรู้จักใช้บริการแนะแนวของทางโรงเรียนที่จัดขึ้นสำหรับนักเรียน

ทุกคน

5. ส่งเสริมสนับสนุนการใช้ระเบียบวินัยต่างๆ อันเข้มงวดของครูบ้าง

6. ส่งเสริมสนับสนุนให้นักเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีกับครูทุกคนในโรงเรียน

7. ควรให้การอุปถัมภ์อย่างเพียงพอในการเล่าเรียนของนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ควรพยายามจัดบรรยากาศภายในบ้านให้นักเรียนมีความรู้สึกกระตือรือร้นที่จะเรียน เช่น จัดห้องพิเศษสำหรับดูหนังสือ มีโต๊ะเขียนหนังสือ และอุปกรณ์การเรียนครบครัน ถ้าหากสามารถทำได้ก็ควรจัดทำตารางเวลาเรียนให้เหมาะสม พร้อมทั้งมีเวลาพักผ่อนบ้างตามสมควร จัดสถานที่ดูหนังสือ

ให้มีความเจ็บสงบ แนะนำให้นักเรียนรู้จักคุณค่าของวิชาต่างๆ ที่เรียน ถ้าหากผู้ปกครองมีความรู้ความเข้าใจเพียงพอในวิชาหนึ่งๆ ก็ควรพยายามตอบคำถามหรือให้คำอธิบายในเรื่องต่างๆ ที่นักเรียนสงสัย หรืออาจจะช่วยให้นักเรียนอยากค้นคว้า หาความรู้เพิ่มเติมต่อไปในห้องสมุด หรือแหล่งความรู้ต่างๆ ที่มีอยู่

8. ส่งเสริมสนับสนุนให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมตามหลักสูตรและกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียนเท่าที่จะสามารถทำได้

9. แนะนำวิธีการคบเพื่อนที่ดีและควรห้ามปรามนักเรียนมิให้เข้าไปมั่วสุมกับกลุ่มเด็กที่สร้างความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อื่น

10. สนับสนุนให้นักเรียนศึกษาเล่าเรียนอยู่ในโรงเรียนจนกว่าจะจบการศึกษาตามควรแก่สภาพของนักเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจภายในครอบครัว

พยอม อิงคตานุวัฒน์ (2530) ได้กล่าวถึงหน้าที่ของพ่อแม่ในการส่งเสริมการเรียน พอสรุปได้ว่า เด็กในวัย 6-12 ปี เป็นระยะที่พ่อแม่ควรสร้างนิสัยในการรับผิดชอบให้กับลูก เช่น ชักจูงให้ลูกกวาดสิ่งที่ได้เรียนที่โรงเรียนในแต่ละวัน เพื่อถือโอกาสตรวจดูความก้าวหน้าในการเรียน ช่วยเหลือการทำการบ้าน คอยตรวจดูสมุดทำงาน เด็กจะรู้สึกกระตือรือร้นเมื่อมีคนสนใจในตัวเขา ช่วยจัดตารางสอน หรือมีกิจกรรมให้เด็กทำเพื่อผ่อนคลายจากการเรียน เมื่อใดที่ลูกชวนพ่อแม่ให้มา ดูสมุดทำงาน หรือมาช่วยทำการบ้านก่อน ตลอดจนเห็นลูกจัดตารางสอนเตรียมสำหรับการเรียนในวันต่อไป และวางกระเป๋าไว้เรียบร้อย พร้อมทั้งหิ้วไปโรงเรียนในตอนเช้าโดยไม่ต้องบอก แสดงว่าพ่อแม่ได้ปลูกฝังนิสัยในการรับผิดชอบเกี่ยวกับการเรียนให้ลูกได้สำเร็จแล้ว

อำนาจ ศิริรัตนบัลล์ (2531) ได้กล่าวถึงการเลี้ยงลูกให้ประสบความสำเร็จนั้น ผู้ปกครองมีส่วนในการเลี้ยงดูอย่างไร โดยเขียนเล่าจากประสบการณ์ พอสรุปได้ดังนี้

1. การให้คำปรึกษาในการเลือกแผนการเรียน ผู้ปกครองควรให้คำแนะนำโดยให้นักเรียนเป็นคนตัดสินใจด้วยตนเอง แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นผู้ปกครองก็ต้องศึกษาความสามารถ ความถนัดของนักเรียน เมื่อนักเรียนเลือกแผนการเรียนแล้ว ผู้ปกครองก็ควรให้การสนับสนุนการเรียนของเขาด้วย

2. ควรชี้แนะทางในการแบ่งเวลาเรียน และร่วมกิจกรรมกับทางโรงเรียน การแบ่งเวลาเรียน เป็นเรื่องที่ต้องฝึกมาตั้งแต่เล็ก ให้เข้าใจว่าการเรียนที่แท้จริงนั้นอยู่ที่การตั้งใจเรียน

ตั้งแต่ในห้องเรียน สำหรับที่บ้านก็ควรฝึกให้นักเรียนทำการบ้าน และดูหนังสือเป็นเวลาอย่างสม่ำเสมอทุกวัน

3. ส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนพิเศษในวิชาที่น่าสนใจ เช่น ดนตรี กีฬา ภาษาดังต่างประเทศ

4. การให้ความช่วยเหลือเมื่อเด็กเรียนมีปัญหา พ่อแม่หรือผู้ปกครองให้ความช่วยเหลือหาวิธีการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักเรียน ซึ่งอาจจะอธิบายกันด้วยเหตุผลหรือด้วยปัญญา การให้ความช่วยเหลือ อาจจะเป็นการช่วยอธิบายการบ้านหรือรายงานที่ทำ

เวลซ (Welsh, 1989) ได้กล่าวถึงวิธีการที่ผู้ปกครองจะช่วยให้ลูกเรียนได้ดีขึ้นไว้

8 ประการ ดังต่อไปนี้

1. ไปพบครูแล้วพากลูกให้ได้เรียนกับครูที่ดี ซึ่งทำได้โดยสอบถามจากผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเรียนอยู่ในโรงเรียนนั้นก่อนแล้ว เพราะครูที่ดีจะมีความรับผิดชอบและสอนเก่ง
2. หาโอกาสไปพบครูเพื่อแนะนำลูกให้ครูรู้จัก เพราะถ้าลูกเกิดมีปัญหาด้านการเรียนขึ้นก็จะติดต่อทำความเข้าใจและร่วมมือกันแก้ปัญหาได้ทันที
3. พ่อแม่ต้องยอมรับความจริง ไม่เข้าข้างลูก ในกรณีที่ลูกถูกทำโทษหรือสอบได้คะแนนไม่ดีเท่าที่ควร ทั้งนี้เพื่อมิให้ครูมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อลูกของท่าน
4. โทรศัพท์ถึงครูหรือเขียนจดหมายชมเชย พร้อมทั้งแจ้งความก้าวหน้าของเด็กให้ครูทราบ จะทำให้ครูมีขวัญและกำลังใจดีขึ้น ซึ่งผลดีก็จะสะท้อนไปถึงเด็กด้วย
5. ทำความรู้จักกับผู้ปกครองคนอื่นๆ เพื่อเป็นการหาข้อมูลว่าลูกของท่านได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกับเพื่อนๆ ในชั้นหรือไม่
6. หาซื้อหนังสือแนะนำมาอ่านบ้าง เพราะจริงๆ แล้ว มีนักเรียนน้อยมากที่จะไปพบครูแนะนำ ดังนั้น พ่อแม่จึงควรมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องการแนะนำบ้าง ซึ่งสอดคล้องกับที่ประหยัด ทองมาก (2524) ได้กล่าวถึงความสำคัญในเรื่องนี้ว่า ผู้ปกครองควรช่วยเป็นทั้งครูและผู้แนะนำ เพราะถึงแม้ว่านักเรียนจะเข้าโรงเรียนแล้ว ก็ยังคงใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ที่บ้านผู้ปกครอง จึงมีโอกาสได้เห็นพฤติกรรมต่างๆ ของนักเรียนได้มากกว่าครู ครูจะไม่สามารถรู้จัก และเข้าใจนักเรียนได้ดีพอ ถ้าไม่ได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครอง ดังนั้น ครูและผู้ปกครองจึงควรร่วมมือกันเพื่อจัดบริการแนะนำที่ถูกต้องและเหมาะสมให้แก่เด็กเรียน

7. ให้ความเอาใจใส่ลูกอยู่เสมอ เพราะถึงพ่อแม่จำนวนไม่น้อยที่มอบลูกของตนให้เป็นภาระของทางโรงเรียนและส่งลูกไปเรียนพิเศษมากกว่าที่จะกวัดขั้นด้วยตนเอง ซึ่งส่วนใหญ่แล้วผู้ปกครองพวกนี้มักจะอ่านหนังสือน้อย แต่จะใช้เวลาส่วนใหญ่ในการดูโทรทัศน์ ดังนั้น การที่จะทำให้การเรียนของเด็กดีขึ้น จึงไม่ควรให้ทีวีโทรทัศน์อยู่ในห้องของเด็กเป็นอันขาด

8. แสดงความชื่นชมกับความสำเร็จของลูกในทุกๆ ด้าน เพราะพ่อแม่และครูมักจะให้ความสำคัญเฉพาะการเรียนของเด็กเท่านั้น ซึ่งจริงๆ แล้วเป็นไปไม่ได้ที่เด็กจะเก่งเหมือนกันไปหมดทุกคน ดังนั้น การช่วยให้เด็กได้รับประสบการณ์จากความสำเร็จบางอย่างก็จะช่วยสร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้กับเด็กได้มาก

แคมป์เบลล์ (Campbell, 1992) ได้กล่าวว่าอิทธิพลของผู้ปกครองที่มีต่อการส่งเสริมการเรียนของนักเรียนมี 5 มาตรฐานคือ

1. ความกดดัน (Pressure) ผู้ปกครองไม่ควรเข้มงวดเกินไป ทำให้บรรยากาศภายในบ้านมีความตึงเครียด และขัดแย้งกัน เด็กจะเกิดความกดดัน ส่งผลให้เด็กด้อยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. การสนับสนุนทางจิตวิทยา (Psychological Support) ผู้ปกครองควรให้กำลังใจในการศึกษาเล่าเรียน แสดงความสนใจในบทเรียนที่กำลังเรียน ชมเชยเมื่อนักเรียนทำคะแนนได้ดี

3. ความช่วยเหลือ (Help) ผู้ปกครองควรช่วยเหลือการเรียนของลูก เช่น ช่วยตรวจดูการบ้าน ตรวจดูสมุดงาน ช่วยอธิบายในเรื่องต่างๆ ที่นักเรียนสงสัย เป็นต้น

4. การกระตุ้นพัฒนาการทางสติปัญญา (Press for Intellectual Development) ผู้ปกครองควรกระตุ้นพัฒนาการทางสติปัญญาโดยฝึกนิสัยให้นักเรียนมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนรู้ ด้วยการสอนให้ท่องสูตรคูณบ้าง ช่วยเสริมทักษะทางภาษาไทยด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน

5. การแบ่งเวลา (Monitoring Time Management) ผู้ปกครองควรมีบทบาทเรื่องการแบ่งเวลาในเรื่องต่างๆ เช่น การแบ่งเวลาในการดูโทรทัศน์ เลือกรายการที่เหมาะสมให้กับนักเรียน จัดทำตารางเรียนที่เหมาะสม โดยให้เวลาพักผ่อนสัปดาห์ หรือให้แนวทางในการแบ่งเวลาเรียนให้กับนักเรียน

จากที่คณะของนักการศึกษาหลายท่านดังกล่าวมานี้ พอสรุปได้ว่า ผู้ปกครองเป็นผู้มีความสำคัญต่อการเรียนของเด็กเป็นอย่างมาก และแนวทางที่จะช่วยส่งเสริมการเรียน เมื่อเด็กอยู่ที่บ้าน ก็ทำได้โดยการจัดสภาพแวดล้อมทางบ้านใหม่บรรยากาศที่อบอุ่น มีความเข้าใจติดต่อกัน ไม่สร้างความวิตกกังวลให้เกิดกับเด็ก เน้นที่ปรึกษาเมื่อเด็กมีปัญหา ให้เวลาเด็กอย่างเพียงพอในการทำบ้านและทบทวนความรู้ ตลอดจนจัดหาหนังสือและอุปกรณ์การเรียนให้ได้อย่างครบถ้วน

สภาพแวดล้อมภายในบ้านที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน

ในการช่วยเหลือเด็กให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างได้ผลนั้น จะเห็นได้ว่าต้องเป็นความร่วมมือระหว่างโรงเรียน (ครู) และบ้าน (ผู้ปกครอง) โดยโรงเรียนเป็นฝ่ายให้ความรู้แก่นักเรียนตามวิธีการและขั้นตอนทางการศึกษา ส่วนผู้ปกครองก็จะเป็นฝ่ายส่งเสริมและสนับสนุนการศึกษาที่บ้าน เพื่อให้สอดคล้องกับการศึกษาที่โรงเรียน ด้วยเหตุผลที่ว่า ครูผู้สอนแม้จะมีประสิทธิภาพสูงเพียงใดก็ตาม ก็จะมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของเด็กแต่เพียงปีต่อปีเท่านั้น เมื่อเด็กเลื่อนชั้น ครูคนใหม่ก็จะมาแทนที่ครูคนเก่าต่อไป แต่ผู้ปกครองเป็นผู้ที่ต้องรับผิดชอบในการอบรมเลี้ยงดูให้การศึกษาแก่เด็กตั้งแต่เกิดไปจนกว่าจะจบการศึกษา

ได้มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ของการเรียนรู้ในสภาพการเรียนที่แตกต่างกันในระดับประถมศึกษา การเรียนรู้ที่เรียกว่า สอบ-ทบทวน-สอบ (Mastery) ได้ผลเป็นอย่างมากในการปรับระดับความรู้ของนักเรียน ซึ่งวิธีการนี้ทางโรงเรียนสามารถแนะนำผู้ปกครองนำไปใช้ที่บ้านได้เช่นเดียวกัน แต่จะต้องจัดสภาพการเรียนที่เหมาะสม การให้รางวัลเป็นระยะๆ (Feed Back) เมื่อเด็กเกิดการเรียนรู้ และเป็นการกระตุ้นให้เด็กมีความสนใจที่จะเรียนรู้ต่อไป กระบวนการแก้ไขเด็กเป็นรายบุคคล เพื่อช่วยให้เด็กได้เรียนรู้และเข้าใจเนื้อหาที่ทบทวนเพื่อน ๆ การสนับสนุนและการให้กำลังใจเด็กให้มีความพยายามมากขึ้น จากผลการสอนแบบวิธีนี้ในหลายประเทศ แสดงให้เห็นเด่นชัดว่า นักเรียนส่วนใหญ่สามารถเรียนรู้ในระดับที่ตนพอใจไปเรื่อย สามารถพัฒนาเจตคติที่ดีต่อการเรียนในโรงเรียน และมีความภาคภูมิใจต่อความสามารถของตนเองด้วย สำหรับผู้ปกครองที่มีความรับผิดชอบต่อลูก บรรารณาก็จะทำให้ผลการเรียนของลูกดีขึ้น ก็จะต้องจัดสภาพแวดล้อมทางบ้านให้ดีขึ้นด้วย การให้กำลังใจและการสนับสนุนในการเรียนของลูกก็เป็นก้าวแรกไปสู่ความสำเร็จแล้ว เพราะการที่ทางบ้านและโรงเรียนมีการเห็นที่คล้ายคลึงกัน ในด้านการส่งเสริม

องค์ประกอบดังกล่าว ผลการวิจัยก่อให้เกิดความพิศวงกับผู้ปกครองที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลง องค์ประกอบเหล่านี้ได้ ดังนั้น นักวิจัยสองท่านคือ ดาเวย์และวูล์ฟ (Dave c]t Wolf) จึงได้ ทำการวิจัยภายใต้การดูแลของศาสตราจารย์ บลูม (Bloom) โดยศึกษาองค์ประกอบภายในบ้าน ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนของเด็กว่า ที่แท้คือการปฏิบัติของพ่อแม่ต่อลูก ไม่ใช่คุณลักษณะที่แสดงถึงฐานะ ของพ่อแม่ ดาเวย์ (Dave, 1963) และวูล์ฟ (Wolf, 1964) จึงได้ศึกษาเกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ ระหว่างพ่อแม่กับลูก โดยการนำไปสัมพันธ์กับระดับสติปัญญาและผลการเรียนของลูก ดาเวย์ ใช้วิธี สัมภาษณ์และสังเกตพ่อแม่ เพื่อที่จะประเมินพฤติกรรมที่คาดว่าจะมีอิทธิพลต่อการเรียนของเด็ก ส่วนวูล์ฟ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมภายในบ้านกับสติปัญญาของเด็ก ผลการวิจัย ของดาเวย์และวูล์ฟ พบว่า องค์ประกอบอันเป็นคุณลักษณะของสภาพแวดล้อมภายในบ้านมีอิทธิพล อย่างมากต่อผลการเรียนของเด็ก มิใช่ระดับการศึกษาและสถานภาพทางสังคมของพ่อแม่ (Dave, 1963, Wolf, 1964 Quoted in Suthan Janhom, 1984) และจากผลการวิจัยของ ชอร์ และไลแมน (Shore & Leiman, 1965) พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมี บิดามารดาเอาใจใส่ในเรื่องการเรียนของบุตรมากกว่าบิดามารดาของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนต่ำ และผู้ปกครองจำนวนมากของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะไม่ให้ความสนใจ ในเรื่องการเรียนรู้ และการวางแผนเรื่องการเรียนของนักศึกษาในความปกครอง ส่วน มอร์โรว์และวิลสัน (Morrow and Wilson, 1961) ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนสูง มีพ่อแม่ที่ให้คำชมเชย ยอมรับ แสดงความสนใจและเข้าใจ ทำให้เด็กมีความรู้สึก ว่า ตนเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว ส่วนนักเรียนที่เป็นเด็กด้อยสัมฤทธิ์นั้น มีพ่อแม่ที่ชอบข่มขู่ เข้มงวด เกินไป ลงโทษเด็กบ่อยๆ หรือมีฉันทันทีให้ความคุ้มครองปกป้องเด็กมากเกินไป บรรยากาศ ภายในบ้านมีความตึงเครียด และขัดแย้งกัน ดังนั้น จึงได้มีความพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงสภาพ- แวดล้อมทางบ้านให้ดีขึ้น โดยมี การไปเยี่ยมเยียนนักเรียนที่บ้าน มีการแนะนำผู้ปกครอง ให้โอกาส ผู้ปกครองมาร่วมกิจกรรมต่างๆ ในโรงเรียนเป็นครั้งคราว รวมทั้งมีการแนะนำผู้ปกครองถึงการ ใช้เกมและวิธีการใหม่ๆ เพื่อนำไปใช้กับลูกๆ ที่บ้าน เพราะจากการวิจัยพบว่า การช่วยให้ สภาพแวดล้อมทางบ้านดีขึ้น ก็สามารถทำให้สภาพการเรียนของเด็กดีขึ้นด้วย (Bronfenbrenner, 1974 Quoted in Bloom, 1981)

จากการศึกษาวิจัยของนักวิจัยหลายท่านดังได้กล่าวมาแล้วนั้น ท่านได้ยึดถือหลักการที่ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวเป็นสิ่งสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ยิ่งผู้ปกครองให้ความใกล้ชิด และสนใจลูกมากเท่าไร ลูกก็จะประสบผลสำเร็จในการเรียนมากขึ้นเท่านั้น บลูม (Bloom, 1981) จึงได้กล่าวถึงรายละเอียดของสภาพแวดล้อมภายในบ้านที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของเด็กไว้โดยละเอียด เพื่อผู้ปกครองจะสามารถตรวจสอบได้ว่า เกิดสิ่งดังกล่าวขึ้นในครอบครัวเพียงใด แต่มีให้ยึดถือเป็นหลักตายตัว ควรมีการยืดหยุ่นหรือปรับเปลี่ยนไปตามสภาพแวดล้อมของแต่ละบ้าน ภูมิหลังของแต่ละครอบครัว รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างบ้านกับโรงเรียนที่ควรจะมีโอกาสได้พบปะแลกเปลี่ยนความคิดซึ่งกันและกัน เพื่อเด็กจะได้รับการสนับสนุนจากที่บ้านและทางโรงเรียนไปพร้อมกัน

สภาพแวดล้อมภายในบ้านที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของเด็ก มี 5 ประการ ดังนี้คือ

1. นิสัยการทำงานของผู้ปกครองและเด็ก

การแบ่งเวลาอย่างถูกต้องในการเรียน การทำงาน การกิน การเล่น หรือแม้แต่เวลานอน เป็นสิ่งสำคัญ ควรมีกำหนดเวลา และการใช้สถานที่ภายในบ้านอย่างชัดเจน รวมทั้งสถานที่ที่จัดให้เด็กได้อ่านหนังสือหรือทำการบ้าน จากการศึกษาค้นคว้าของดาเวย์ พบว่า เด็กที่ทางบ้านมีการจัดสรรเวลา แบ่งความรับผิดชอบภายในบ้าน จะเรียนรู้ได้ดีกว่าเด็กที่ทางบ้านปล่อยให้กระทำการกิจกรรมต่างๆ ตามใจชอบ

และการที่สมาชิกในครอบครัวร่วมกันคิด และวางแผนในการทำการกิจกรรมบางอย่างภายในบ้าน จะเป็นการสร้างนิสัยอันดีในด้านต่างๆ ต่อไปนี้

1.1 จำนวนของกิจกรรม การแบ่งหน้าที่รับผิดชอบ และการทำงานให้เสร็จ

ตรงตามเวลา

จะต้องมีการวางแผนให้รอบคอบ ไม่ว่าจะเป็นการทำงานหรือการเล่น และสมาชิกทุกคนจะต้องช่วยกันทำงานต่างๆ ภายในบ้าน โดยจะต้องคำนึงถึงวัยเป็นสำคัญ เด็กเล็กย่อมจะทำงานเท่าเด็กโตหรือผู้ใหญ่ไม่ได้

1.2 การจัดสรรเวลา และพื้นที่ภายในบ้านอย่างเหมาะสม เพื่อการทำ

กิจกรรมต่างๆ

จะต้องมีการจัดสรรเวลาในการกิน นอน เล่น ทำงาน หรืออ่านหนังสือให้เหมาะสม เด็กจะได้รับอนุญาตให้เล่น หรือดูโทรทัศน์ได้ก็ต่อเมื่อทำการบ้านให้เสร็จก่อน และ

ควรจัดมุมหนึ่งภายในบ้านที่สงบเงียบพอที่เด็กจะอ่านหรือดูหนังสือได้

1.3 การให้ความสำคัญต่อการทำกรบ้าน การอ่านหนังสือ หรือกิจกรรมทางวิชาการเหนือกว่าการดูโทรทัศน์ หรือนันทนาการอย่างอื่น

เด็กจะต้องใช้เวลาอ่านหนังสือ หรือทำกรบ้านก่อนที่จะดูโทรทัศน์หรือเล่น แม้ว่าในบางครั้งการทำกิจกรรมทางวิชาการจะต้องทำให้เด็กลดเวลาในการเล่น หรือดูโทรทัศน์ หรือทำกิจกรรมอื่นๆ ก็ตาม

2. การแนะแนว และการสนับสนุนทางวิชาการ

การเรียนเป็นกระบวนการที่ยากและยาวนานมากสำหรับเด็ก ถ้าไม่มีการสนับสนุน หรือการให้กำลังใจที่เพียงพอ เด็กจะรู้สึกว่ายากที่จะคงระดับความสนใจ และความตั้งใจในการเรียนได้ เด็กเกือบทุกคนต้องเผชิญหน้าต่อความยากลำบากในการเรียน หรือในการทำงาน ถ้าไม่มีผู้ใดให้ความช่วยเหลือ เด็กจะท้อแท้ เด็กควรได้รับกำลังใจ และมีใครสักคนที่บ้านที่คอยช่วยเหลือให้เด็กผ่านพ้นความยากลำบากในเรื่องนี้

ดาเวย์ พบว่า แต่ละครอบครัวมีการให้กำลังใจ และการสนับสนุนต่อเด็กในระดับที่แตกต่างกันอย่างมาก แต่ควรจะมีใครสักคนซึ่งอาจจะอยู่ที่บ้าน หรือที่โรงเรียน หรือในชุมชน ซึ่งสามารถให้การสนับสนุนเด็กได้ในเวลาที่เด็กต้องการ มิฉะนั้น เด็กจะรู้สึกว่าการเรียนเป็นสิ่งที่ยาก และได้ผลตอบแทนที่ไม่คุ้มค่า ดังนั้น การแนะแนวและการสนับสนุนจากที่บ้านควรเป็นดังนี้

2.1 การสนับสนุนงานของเด็กอย่างสม่ำเสมอ

ยกย่องชมเชยเด็กเมื่อเด็กทำงานได้ดี ควรพูดจาชมเชยต่อเด็กต่อบุคคลอื่น เมื่อมีโอกาส และเรียกร้องให้สมาชิกในครอบครัวรวมทั้งเพื่อนๆ สนใจในเมื่องานที่เด็กทำได้ผล เป็นที่น่าพอใจ หรืออาจให้เป็นของขวัญเล็กๆ น้อยๆ เคยมีบางท่านกล่าวว่า เด็กจะเกิดการเรียนรู้เมื่อเด็กทำงานได้เป็นผลสำเร็จและมีความทรงจำที่ดีต่อสิ่งนั้น

2.2 ผู้ปกครองต้องรู้จักจุดเด่น จุดด้อยในการเรียนของเด็ก และให้ความช่วยเหลือเมื่อเด็กต้องการ

ผู้ปกครองจะต้องเรียนรู้ว่า เด็กเรียนรู้อะไรบ้างที่โรงเรียนอย่างละเอียด เด็กเก่งวิชาอะไร อ่อนวิชาอะไร หรือเด็กต้องการกำลังใจเมื่อใดที่จะให้แนวทางที่ทำได้เป็นผลสำเร็จ ผู้ปกครองจะต้องช่วยแก้ปัญหาการเรียนของเด็กเมื่อจำเป็น รวมทั้งให้คำแนะนำในเรื่อง

การบ้าน การเรียน หรือตารางการทำงานของเด็กด้วย

2.3 หาสถานที่เงียบสงบเพื่อให้เด็กได้อ่านหนังสือ โดยจัดหาหนังสือเรียน หนังสืออ้างอิง และอุปกรณ์การเรียนที่เหมาะสม

เด็กทุกคนต้องการสถานที่ที่เงียบสงบที่จะอ่านหนังสือ มีโต๊ะทำงาน มีหนังสือเรียน พจนานุกรม หรือหนังสืออ้างอิงอื่น ๆ ซึ่งผู้ปกครองจะต้องสอนเด็กให้ใช้ประโยชน์จากสิ่งเหล่านี้ให้มากที่สุด แทนที่จะตั้งวางไว้เฉยๆ และเป็นไปได้ยากมากที่ทุกบ้านสามารถจะจัดห้องอ่านหนังสือเฉพาะให้เด็กได้ การจัดหาหนังสือมาภายในบ้านให้เด็กมีโอกาสดูหนังสือได้ก็เป็น การเพียงพอแล้ว

3. การกระตุ้นให้สำรวจและอภิปรายความคิดและเหตุการณ์ต่างๆ

บ่อยครั้งที่การเรียนรู้ไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะภายในห้องเรียนเท่านั้น แต่เกิดขึ้นนอกห้องเรียน โดยเฉพาะเมื่อต้องทำกิจกรรมร่วมกับสมาชิกอื่นในครอบครัว อาจจะเป็นการสนทนา แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ในการเล่น เกม การทำงานอดิเรก หรือความสนใจเฉพาะของสมาชิกแต่ละคนในครอบครัว เช่น ในการเล่น การอ่านหนังสือ การไปห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ การไปฟังดนตรี และการร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรมอื่นๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เด็กจะเรียนรู้โดยไม่ตั้งใจ และเด็กจะนำเอาประสบการณ์จากห้องเรียนมาเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน เป็นการเรียนรู้ที่แตกต่างไปจากการสอนในโรงเรียน และจะเกิดขึ้นตามวาระและโอกาสต่างๆ กัน

3.1 ความสนใจของสมาชิกแต่ละคนในครอบครัว การทำงานอดิเรก การเล่น เกม และกิจกรรมทางวิชาการ

ครอบครัวจะต้องให้ความสำคัญ และมีส่วนร่วมกันในการทำงานอดิเรก การเล่นเกม หรือกิจกรรมทางวิชาการที่น่าสนใจ ก่อนการทำกิจกรรมอื่นๆ ที่ให้แต่เพียงความสนุกสนานอย่างเดียว

3.2 การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในครอบครัวเกี่ยวกับหนังสือ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร และรายการโทรทัศน์

สมาชิกในครอบครัวควรจะมีส่วนร่วมในการพูดคุย แสดงความคิดเห็นในสิ่งต่างๆ ที่อ่านพบข่าวและเหตุการณ์ต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ตามหน้าหนังสือพิมพ์ หรือทางโทรทัศน์ จะเป็นตัวกระตุ้นให้สมาชิกแต่ละคนพูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นของกันและกัน ซึ่งกิจกรรมเช่นนี้ควรกระทำบ่อยๆ

3.3 การหาโอกาสให้สมาชิกในครอบครัวไปห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ และร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรม

จริงๆ แล้ว สมาชิกในครอบครัวต้องมีบัตรห้องสมุดเพื่อยืมหนังสือมาอ่าน ผู้ปกครองควรพาลูกๆ ไปเที่ยวพิพิธภัณฑ์ สวนสัตว์ สถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ และสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ รวมไปถึงการพาไปฟังดนตรี ชมงานศิลปะ ดูละคร หรือภาพยนตร์ และร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรมอื่นๆ แล้วช่วยกันแสดงความคิดเห็น วิพากษ์ วิจารณ์ร่วมกัน ถ้าหากผู้ปกครองหาโอกาสไปทำกิจกรรมดังกล่าวไม่ได้ การเลือกสรรรายการโทรทัศน์ให้เด็กดู แล้วกระตุ้นให้เด็กวิพากษ์วิจารณ์ก็เป็นทางเลือกเพียงพอสักแล้ว

4. พัฒนาการทางภาษาของเด็กที่บ้าน

การเรียนในห้องเรียนและนอกห้องเรียนต้องอาศัยสื่อ นั่นคือภาษา ในการฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน ซึ่งทักษะเหล่านี้เป็นวิธีการที่นักเรียนฝึกในห้องเรียน แล้วนำไปใช้ภายนอกห้องเรียน เนื่องจากภาษาไทยคือ ความคิดที่ถูกส่งสมองไว้ให้สมอง และจะถูกนำออกมาใช้เมื่อต้องการ ภาษาจึงเป็นสื่อกลางในการแสดงความรู้สึกและความคิด และเป็นที่แน่นอน ทุกคนต้องพัฒนาการใช้ภาษาของตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ บ้านจึงเป็นแหล่งความรู้ที่เด็กจะเรียนภาษาแม่ (Mother Language) อย่างลึกซึ้ง และฝึกฝนการใช้ภาษามากที่สุด การเรียนรู้ภาษาภายในบ้านควรจะประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

4.1 ครอบครัวมีความรับผิดชอบในการใช้ภาษาของเด็กอย่างถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ

ผู้ปกครองต้องให้การสนับสนุนเด็กให้พัฒนาการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ โดยเห็นว่าเป็นนิสัยที่จะพูดจาอย่างไรเรา ซึ่งสมาชิกทุกคนในครอบครัวจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ดังนั้น สิ่งที่จะยึดถือเป็นหลักก็คือ การใช้พจนานุกรมอย่างสม่ำเสมอ และการอ่านออกเสียงอย่างถูกต้อง และเด็กควรจะเรียนรู้ศัพท์ใหม่ๆ และใช้ได้ถูกต้อง

4.2 ให้โอกาสเด็กในการเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้น และวิธีการสร้างประโยค

สมาชิกทุกคนในครอบครัว ควรมีโอกาสได้สนทนาถึงเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน ในขณะที่รับประทานอาหารเย็น หรือในเวลาที่มีสมาชิกทุกคนรวมตัวกัน เพื่อให้โอกาสทุกคนพูดและฟัง ซึ่งจุดประสงค์ก็คือ ให้ทุกคนสามารถสื่อสารความคิดและความรู้สึกของตนเอง

แก่ผู้อื่นได้โดยการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

5. ความคาดหวังของผู้ปกครองในด้านวิชาการ

บ้านเป็นสถานที่ที่เด็กจะได้รับแรงจูงใจให้แสวงหาความรู้ และแบบอย่างของการดำเนินชีวิต ซึ่งจะช่วยให้เขาดำรงชีวิตต่อไปในอนาคตได้ ผู้ปกครองจะต้องให้การสนับสนุนและให้กำลังใจเด็กในการพัฒนาการเรียน และแบบอย่างวัฒนธรรมในระดับต่างๆ กัน ไม่มีใครสามารถเรียนรู้ได้โดยลำพัง ทุกคนต้องได้กำลังใจ และการสนับสนุนจากผู้อื่น เพื่อที่จะก้าวไปสู่จุดมุ่งหมายที่สูงขึ้นไปทั้งในทางการศึกษา และการพัฒนาตนเอง ส่วนใหญ่ผู้ปกครองมักจะเป็นผู้ให้การสนับสนุน แต่สมาชิกคนอื่นในครอบครัวก็สามารถให้กำลังใจซึ่งกันและกันได้ โดยวิธีการดังต่อไปนี้

5.1 ผู้ปกครองต้องรู้เกี่ยวกับงานและกิจกรรมของเด็กที่โรงเรียน

ผู้ปกครองควรจรรู้จักครู อาจารย์ที่สอนเด็ก สิ่งที่ได้กระทำที่โรงเรียน วิชาที่เด็กเรียน และอุปกรณ์การเรียนที่เด็กต้องใช้ ผู้ปกครองควรให้ความสนใจในด้านการเรียน ความสามารถ และความก้าวหน้าของเด็ก เพื่อที่จะสามารถให้การสนับสนุนเป็นพิเศษแก่เด็กได้ เมื่อจำเป็น

5.2 เกณฑ์มาตรฐาน และความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการทำงานของเด็ก

ผู้ปกครองจะต้องตั้งเกณฑ์มาตรฐานในการเรียนของเด็กที่โรงเรียนและนอกห้องเรียน ทั้งในด้านคุณภาพของงาน และคะแนนที่เด็กควรจะได้ และผู้ปกครองจะต้องให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนเด็กเมื่อเด็กไม่สามารถเรียนได้ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ซึ่งวิธีการนี้จะต้องกระทำบ่อย และติดตามผลอยู่เสมอ ไม่ใช่สนใจพัฒนาการของเด็กแต่เพียงครั้งคราว เช่น เดือนละครั้ง หรือปีละครั้ง

5.3 ระดับการศึกษา และอาชีพของผู้ปกครองที่เป็นแรงบันดาลใจให้กับเด็ก

ผู้ปกครองจะต้องช่วยให้เด็กเกิดแรงบันดาลใจให้เรียนสูงขึ้นไป รวมทั้งการประกอบอาชีพที่ดี ซึ่งผู้ปกครองควรจะพูดคุยหรือได้ถามเด็กเสมอๆ ถึงแผนการดำเนินชีวิตในอนาคตของเขาทั้งในทางการศึกษา และการประกอบอาชีพอื่น โดยชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ของผลการเรียนในปัจจุบันกับการเรียนต่อในอนาคต และควรเปิดโอกาสให้เด็กได้พบปะสนทนากับเพื่อนที่มีความมุ่งมั่นในการเรียนที่คล้ายคลึงกัน ผู้ปกครองควรเสียสละเวลาและกำลังใจทรัพย์เพื่อช่วยให้เด็กได้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ศิริวัลย์ อุดมพรวิรัตน์ (2525) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการส่งเสริมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ของผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง พบว่า การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงแตกต่างจากการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำในด้านการทำเวลานักเรียนทำการบ้านอย่างเพียงพอ แสดงความดีใจและภูมิใจให้นักเรียนเมื่อสอบได้คะแนนดี คอยเตือนและให้กำลังใจในการเรียน ไม่รบกวนในขณะให้นักเรียนกำลังทำการบ้าน ตรวจสอบสมุดรายงานผลการเรียนของนักเรียน ชื่อและอนุญาตให้ชื่อของเล่นที่นำมาฝึกคิดได้ ฝึกทักษะการคิดคำนวณจากชีวิตประจำวัน จัดหาอุปกรณ์การเรียนให้อย่างครบถ้วน และแนะนำให้รู้จักใช้อุปกรณ์ที่อยู่ในบ้านเพื่อช่วยในการเรียน

เพ็ญพิมล คูศิริวิเชียร (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาองค์ประกอบที่อยู่นอกเหนือความสามารถทางด้านสติปัญญา ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ พบว่าองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่สำคัญคือ ระดับการศึกษาของบิดา-มารดา รายได้ของครอบครัว การอ่านหนังสือพิมพ์ บิดา-มารดาให้เวลาว่างกับนักเรียนในการทำการบ้านหรือดูหนังสือ

พูนสิน ตระการจันทร์ (2528) ได้ทำการวิจัยในเรื่องการส่งเสริมการเรียนรู้ กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพของผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดอุบลราชธานี พบว่าโดยสรุปแล้ว ผู้ปกครองให้การส่งเสริมการเรียนรู้ในกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพอยู่ในระดับน้อย แต่เมื่อพิจารณาแต่ละด้านพบว่า ด้านที่ให้การส่งเสริมในระดับปานกลางคือ การจัดหาสื่อการเรียน การชักจูงให้สนใจและเห็นความสำคัญของการเรียนกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ การติดตามผลการปฏิบัติงาน การจัดสภาพแวดล้อมและสภาพการณ์ที่ส่งเสริมการเรียนรู้กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ ส่วนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ในระดับน้อยมี 2 ด้านคือ การให้ความรู้เพิ่มเติม การฝึกหัดและแก้ไขการทำงานของเด็ก นอกจากนี้ ผู้ปกครองส่วนใหญ่พอใจในผลงานของเด็กที่ปฏิบัติในกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ สำหรับผู้ปกครองที่มีปัญหาในการส่งเสริมการเรียนรู้ในกลุ่มประสบการณ์คือ มีฐานะยากจน และเด็กบางคนไม่ค่อยสนใจทำงาน

กองวิชาการ สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร (2529) ได้ทำการศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพลในการจำแนกนักเรียนเข้าชั้นและเลื่อนชั้น พบว่า มีสาเหตุหนึ่งมาจากผู้ปกครองคือ นักเรียนที่ผู้ปกครองมีเวลาให้แก่เด็กเรียนมาก มีแนวโน้มที่จะได้เลื่อนชั้นมากกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีเวลาให้แก่เด็กเรียนน้อย เพราะการที่ผู้ปกครองมีเวลาให้แก่เด็กเรียนมาก จะมีโอกาสช่วยเหลือแนะแนวทาง และควบคุมการเรียนของเด็กเรียนได้มากกว่า

จินดา ทังทอง (2530) ได้ทำการวิจัยในเรื่องการนำเสนอแนวทางสำหรับผู้ปกครองในการสนับสนุนการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนสาธิต สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร พบว่าแนวทางในการสนับสนุนการเรียนคณิตศาสตร์ ที่ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นด้วยมาก ประกอบด้วย 6 หัวข้อใหญ่คือ การเอาใจใส่ติดตามผลการเรียน การให้ความรู้เพิ่มเติมทางคณิตศาสตร์ การปรับปรุงแก้ไขและซ่อมเสริมทักษะทางคณิตศาสตร์ การสนับสนุนและเสริมกำลังใจแก่เด็ก การจัดหาอุปกรณ์การเรียนและการจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนคณิตศาสตร์ นอกจากนี้ยังพบว่า ข้อที่ผู้ปกครองปฏิบัติมากที่สุดคือ การฝึกทักษะและการคิดคำนวณจากสิ่งแวดล้อมในชีวิตประจำวันและข้อที่ปฏิบัติน้อยที่สุด คือ การพาไปดูนิทรรศการทางคณิตศาสตร์

เพ็ญศรี ชินดาปัญญากุล (2533) ได้ศึกษาวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร พบว่า สาเหตุหนึ่งมาจากการที่ผู้ปกครองได้ให้การสนับสนุนและเสริมกำลังใจอยู่ในระดับสูง คือ กล่าวชมเชยหรือให้รางวัลเมื่อนักเรียนทำแบบฝึกหัดถูกต้อง หรือทำคะแนนสอบภาษาอังกฤษได้ดี ซึ่งแรงจูงใจให้เห็นประโยชน์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ตลอดจนให้คำแนะนำและให้กำลังใจเมื่อนักเรียนมีปัญหในการเรียนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยต่างประเทศ

ดาเวย์ (Dave, 1963) ได้ทำการศึกษาองค์ประกอบภายในบ้านที่มีอิทธิพลต่อการเรียนของเด็ก โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์และสังเกตพ่อแม่ เพื่อที่จะประเมินพฤติกรรมที่คาดว่าจะมีอิทธิพลต่อการเรียนของเด็ก ซึ่งประกอบด้วย ลักษณะของภาษา บรรยากาศทางวิชาการ การช่วยเหลือด้านการเรียน แรงกระตุ้นเพื่อความสำเร็จ กิจกรรมภายในบ้าน และลักษณะนิสัยในการทำงาน ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบอันเป็นคุณลักษณะของสภาพแวดล้อมภายในบ้านมีความสัมพันธ์อย่างสูง

มฤทธิทางการเรียนของนักเรียน คือ สภาพแวดล้อมภายในบ้านมีอิทธิพลอย่างมากต่อผล
 ынของเด็ก และดาเวย์ได้วิเคราะห์ให้เห็นต่อไปว่า พ่อแม่ที่มีระดับการศึกษาและฐานะทาง
 าก็สามารถให้สภาพแวดล้อมภายในบ้านที่ดี ซึ่งจะช่วยให้ผลการเรียนของเด็กดีขึ้นได้

วูล์ฟ (Wolf, 1964) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมภายในบ้าน
 ญาของเด็ก โดยตั้งสมมติฐานว่า พฤติกรรมของพ่อแม่ที่สามารถอธิบายถึงความสัมพันธ์
 ึ่งพ่อแม่กับลูก มีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางสติปัญญาของลูก ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าว ได้แก่

1. แรงกระตุ้นเพื่อความสำเร็จ ได้แก่ ระดับความคาดหวังเพื่อความสำเร็จของเด็ก
 รางวัลและการทำโทษเพื่อความสำเร็จ

2. แรงกระตุ้นเพื่อพัฒนาการด้านภาษา ได้แก่ การให้ความสำคัญต่อการใช้ภาษา
 การเพิ่มความรู้และความเข้าใจคำศัพท์ การแก้ไขเมื่อใช้ภาษาผิด และมาตรฐานของ
 ใช้ในครอบครัว

3. การสนับสนุนเพื่อการเรียนรู้ ได้แก่ การให้โอกาสสำหรับการเรียนรู้ภายในบ้าน
 และนอกบ้าน ปริมาณของหนังสือ วารสารและสิ่งพิมพ์ ตลอดจนการช่วยเหลือเด็กเพื่อการเรียนรู้
 ในโอกาสต่างๆ

วูล์ฟ ได้พบว่า ค่าสหสัมพันธ์รวมๆ ของสภาพแวดล้อมภายในบ้านกับสติปัญญาของเด็ก
 สูงกว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะทั่วไปของพ่อแม่กับสติปัญญาของเด็ก ซึ่งผลการวิจัยนี้ได้ช่วย
 เพิ่มความเชื่อมั่นว่า ไม่ใช่สถานการณ์ทางสังคมของพ่อแม่ แต่เป็นพฤติกรรมของพ่อแม่ที่มีอิทธิพลต่อ
 ัฒนาการของสติปัญญาและภาษาของเด็ก

โคลแมน (Coleman, 1966) พบว่า สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมเป็นตัวแปรที่มี
 อิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมากกว่าตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียน ผลการวิจัย
 ของโคลแมน ไม่สอดคล้องกับแนวคิดของบลูม (Bloom, 1964) ซึ่งเสนอว่าความสามารถของเด็ก
 สามารถกระตุ้นได้ด้วยสภาพแวดล้อมทางบ้าน ไม่ว่าจะมียุติสถานภาพทางเศรษฐกิจ สังคมระดับใด
 ข้อเสนอแนะนี้ได้รับการยืนยันด้วยผลงานวิจัยของวูล์ฟ (Wolf, 1964) และดาเวย์ (Dave, 1963)
 จากการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมทางครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง 60 ครอบครัว นักวิจัยทั้งสอง
 ได้แยกองค์ประกอบของกระบวนการทางครอบครัว พบว่า กระบวนการทางครอบครัวมีความสัมพันธ์
 ระดับสูงกับพัฒนาการทางสติปัญญาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในขณะที่ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง

สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมกับการพัฒนาทางสติปัญญา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำกว่ามาก

สุธรรม์ จันทน์หอม (Janhom, 1984) ได้ทำการศึกษาว่า พฤติกรรมใดของพ่อแม่ที่อาจปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้นได้ และเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงแล้วจะมีผลต่อการเรียนของเด็กอย่างไร โดยการให้การศึกษาแก่พ่อแม่ เพื่อนำไปปรับปรุงสิ่งแวดล้อมภายในบ้าน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูก เนื้อหาที่ให้การศึกษาแก่พ่อแม่ ได้แก่ พัฒนาการของเด็ก วิธีการเลี้ยงดูและอบรมเด็ก การปรับปรุงการปฏิสัมพันธ์ และผลของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับเด็ก และวิธีการช่วยเหลือให้เด็กเรียนได้ดีขึ้น ซึ่งได้ทำการศึกษากับผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนในชนบทในประเทศไทย จำนวน 218 คน ผลการทดลอง พบว่า พฤติกรรมที่มีการเปลี่ยนแปลงมากคือ การกระตุ้นเพื่อความสำเร็จ การช่วยเหลือด้านการเรียน และกิจกรรมภายในบ้าน ส่วนที่พบว่าเปลี่ยนแปลงน้อยมากคือ มาตรฐานของภาษา เมื่อการทดลองเสร็จสิ้นลง ก็ได้มีการศึกษาผลต่อเนื้อหา ภายหลังจากเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของพ่อแม่ด้วย คือศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยและคณิตศาสตร์ โดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานทดสอบผลการเรียนของสองวิชานี้ คัดแนจจากที่ครูทดสอบตามปกติก็จะถูกนำมาวิเคราะห์ เพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นด้วย ซึ่งผลการวิจัยในครั้งนั้นพบว่า ผลการเรียนของเด็กมีความสัมพันธ์อย่างสูง (ประมาณ .70) กับมาตรฐานสิ่งแวดล้อมของพ่อแม่ โดยเฉพาะเด็กที่พ่อแม่มีการปรับปรุงสิ่งแวดล้อมภายในบ้านให้ดีขึ้น จะมีการเรียนดีขึ้นประมาณหนึ่งความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งแสดงว่าการปรับปรุงสิ่งแวดล้อมภายในบ้านจะสามารถปรับปรุงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กได้ประมาณ 1 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยเฉลี่ย

ไมค์เรซ (Maikrzek, 1985) ได้ทำการศึกษาอิทธิพลของพ่อแม่ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เกรด 1-5 จำนวน 198 คน โดยแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์สูงกับกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ ตามการประเมินของครู ผลปรากฏว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์สูงนั้น พ่อแม่จะอ่านหนังสือให้เด็กฟังมากกว่า และบ้านก็มีหนังสือมากกว่านักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ และพ่อแม่ยังได้รายงานว่าได้ทำงานต่างๆ ในโรงเรียนได้ดี ชอบโรงเรียนและทำการบ้านเสร็จตามกำหนดเวลา ยิ่งกว่านั้นพ่อแม่จะสนับสนุนให้เด็กได้เรียนต่อในระดับวิทยาลัยด้วย

ออสติน (Austin, 1988) ได้ทำการศึกษาถึงผลที่ผู้ปกครองให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนในเรื่องการทำการบ้านต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยทำการศึกษากับนักเรียน

เกรต 1 จำนวน 77 คน และผู้ปกครองของนักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากร มีการประชุมให้ความรู้แก่ผู้ปกครองเมื่อเริ่มการทดลอง ผลปรากฏว่า การช่วยเหลือในเรื่องการบ้านอย่างเต็มที่ของผู้ปกครอง มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน และยังทำให้ผู้ปกครองได้ทราบว่าเด็กของตนเองหรืออ่อนในด้านใด นอกจากนี้ ยังก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ตรงระหว่างบ้านกับโรงเรียนอีกด้วย

แคมป์เบลล์ (Campbell, 1992) ได้พัฒนาเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นในการแยกองค์ประกอบของกระบวนการทางครอบครัว จากการใช้เครื่องมือชิ้นนี้เขาพบว่า กระบวนการทางครอบครัวบางอย่างช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ แต่กระบวนการทางครอบครัวบางอย่างทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ต่ำลง

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวมาแล้วนี้ สรุปได้ว่า นอกจากผู้ปกครองจะจับบทบาทสำคัญในการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษาเบื้องต้นแก่เด็กแล้ว เมื่อเด็กเข้ารับการศึกษานในโรงเรียน ก็จะต้องให้การส่งเสริมด้านการศึกษาให้สอดคล้องกับทางโรงเรียน ซึ่งได้แก่ การให้ความร่วมมือจัดหาอุปกรณ์การเรียนให้ตามที่เด็กต้องการ ให้คำแนะนำในการทำการบ้านและงานต่างๆ ที่ได้มอบหมายจากครู ให้กำลังใจในการศึกษาเล่าเรียน ไม่เข้มงวดเกินไป จะทำให้เด็กเกิดความกดดัน ตลอดจนซื้อแบบฝึกหัดให้ทำเพิ่มเติมที่บ้าน นอกจากนี้ยังต้องให้ความอบอุ่นเป็นกันเอง มีความเห็นอกเห็นใจไม่ซ้ำเติมเมื่อเด็กทำงานผิดพลาดหรือผลการเรียนลดลง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาถึงบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนของนักเรียน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น และนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือนักเรียนชายและหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2537 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) และผู้ปกครองของนักเรียน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้มาโดยวิธีการจับฉลากเป็นการสุ่มตัวอย่างแบบธรรมดา (Sample Random Sampling) เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 3 ห้องเรียน 109 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 3 ห้องเรียน 111 คน รวมทั้งผู้ปกครองของนักเรียน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 440 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามจำนวน 2 ฉบับ แปลและเรียบเรียงจาก

The Inventory of Parental Influence (IPI) ของ Jame R. Campbell โดย
ศาสตราจารย์ ดร. สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และคณะ

ฉบับที่ 1 แบบสอบถามสำหรับนักเรียน เพื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับบทบาทของผู้ปกครอง
ที่มีต่อนักเรียน มีทั้งหมด 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1, 2 และ 3 เป็นคำถามเพื่อวัดบทบาทของผู้ปกครองที่มีต่อนักเรียน
ประกอบด้วย 5 ด้านคือ

1. ความกดดัน (Pressure)
2. การสนับสนุนทางจิตวิทยา (Psychological Support)
3. ความช่วยเหลือ (Help)
4. การกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา (Press for Intellectual Development)
5. การแบ่งเวลา (Monitoring / Time Management)

ตอนที่ 4 สอบถามเกี่ยวกับภูมิหลังของนักเรียน

ตอนที่ 5 สอบถามเกี่ยวกับอนาคตของนักเรียน

ฉบับที่ 2 แบบสอบถามสำหรับผู้ปกครองทั้งหมด 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 และ 2 ประกอบด้วยมาตราวัดกระบวนการทางครอบครัว 5 ด้าน
(เช่นเดียวกับแบบสอบถามฉบับที่ 1)

ตอนที่ 3 สอบถามเกี่ยวกับภูมิหลังของผู้ปกครอง

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามทั้ง 2 ฉบับไปทดลองใช้ เพื่อหาข้อผิดพลาดและแก้ไขให้เหมาะสม
กับสภาพความเป็นจริงของการจัดการเรียนการสอนในประเทศไทย ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามสำหรับนักเรียน นำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 3 จำนวน 40 คน (1 ห้องเรียน) และนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน
40 คน (1 ห้องเรียน) ซึ่งไม่ใช่ตัวอย่างประชากร

2.2 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามสำหรับผู้ปกครอง นำไปทดลองใช้กับผู้ปกครองของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 40 คน และนำไปทดลองใช้กับผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6 จำนวน 40 คน ซึ่งเป็นผู้ปกครองของนักเรียนที่ผู้วิจัยเลือกในการทดสอบแบบสอบถาม

สำหรับนักเรียนในข้อ 2.1

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ผู้วิจัยและคณะเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยแจกแบบสอบถามให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 รวมทั้งผู้ปกครองของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยและคณะได้อธิบายวิธีการตอบแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนก่อนการตอบแบบสอบถามด้วย

3.2 ผู้วิจัยและคณะเก็บรวบรวมแบบสอบถามคืนจากกลุ่มตัวอย่าง แบบสอบถามที่ส่งไปให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และผู้ปกครอง จำนวน 114 ชุด ได้รับคืนมา 109 ชุด คิดเป็นร้อยละ 95.61 ส่งไปให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และผู้ปกครองจำนวน 117 ชุด ได้รับคืน 111 ชุด คิดเป็นร้อยละ 94.80

3.3 นำแบบสอบถามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มาเรียง โดยพิจารณาจากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกกลุ่มวิชาของการสอบภาคต้น ปีการศึกษา 2537 โดยเรียงคะแนนจากสูงไปต่ำ แล้วแบ่งนักเรียนทั้งหมดออกเป็น 3 กลุ่มจำนวนเท่าๆ กัน จะได้กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ในจำนวนเท่ากัน ทำเช่นเดียวกันนี้กับแบบสอบถามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 รวมทั้งแบบสอบถามของผู้ปกครองของนักเรียนทั้งสองระดับชั้น

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ผู้วิจัยคำนวณค่าสถิติโดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) โดยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้
ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยคำนวณค่าร้อยละ ในกรณีที่ผู้ตอบแบบสอบถามไม่ตอบคำถามข้อใดข้อหนึ่งจะไม่นับจำนวนข้อนั้น

ตอนที่ 2 การศึกษาขนาดของผลกระทบในการส่งเสริมการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาศึกษาตอนต้นและตอนปลาย โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ซึ่งได้กำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนและการแปลความ ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่าระดับความคิดเห็นชนิด 5 ระดับ ในตอนที่ 1 และ 3 ของแบบสอบถามของนักเรียน และตอนที่ 1 ของแบบสอบถามของผู้ปกครอง มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- 1 คะแนน หมายความว่า ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- 2 คะแนน หมายความว่า ไม่เห็นด้วย
- 3 คะแนน หมายความว่า ไม่แน่ใจ
- 4 คะแนน หมายความว่า เห็นด้วย
- 5 คะแนน หมายความว่า เห็นด้วยอย่างยิ่ง

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่าความถี่ของการปฏิบัติชนิด 5 ระดับ ในตอนที่ 2 ของแบบสอบถามทั้ง 2 ฉบับ มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- 1 คะแนน หมายความว่า ไม่เคยปฏิบัติเลย
- 2 คะแนน หมายความว่า แทบไม่เคยปฏิบัติเลย
- 3 คะแนน หมายความว่า ปฏิบัติในบางครั้งบางโอกาส
- 4 คะแนน หมายความว่า ปฏิบัติค่อนข้างบ่อย
- 5 คะแนน หมายความว่า ปฏิบัติเป็นประจำ

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย และของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน ได้เปรียบเทียบทั้งในลักษณะภาพรวม และแยกเปรียบเทียบแต่ละบทบาท โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน เมื่อพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 จะทำการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ่ (บุญธรรม กิจปรีดาวิสุทธิ, 2531)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น และนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์นี้ได้มาจากเครื่องมือในการวิจัย 2 ชุดคือ แบบสอบถามสำหรับนักเรียน และแบบสอบถามสำหรับผู้ปกครอง

ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

- ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความคาดหวังในอนาคตของนักเรียน
- ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางการเรียนของนักเรียน
- ตอนที่ 4 ข้อมูลเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้นำข้อมูลสภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามมาแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละของข้อมูลดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 จำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ

เพศ	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3				ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6			
	นักเรียน		ผู้ปกครอง		นักเรียน		ผู้ปกครอง	
	จำนวน (N=105)	ร้อยละ	จำนวน (N=108)	ร้อยละ	จำนวน (N=110)	ร้อยละ	จำนวน (N=111)	ร้อยละ
ชาย	56	53.30	29	26.90	56	50.90	33	29.70
หญิง	49	46.70	79	73.10	54	49.10	38	70.30

จากตารางที่ 1 แสดงว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง ส่วนผู้ปกครองที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีเพศหญิงมากกว่าเพศชาย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 จำนวนและค่าร้อยละของนักเรียนจำแนกตามบุคคลที่นักเรียนอาศัยอยู่ด้วย

บุคคลที่นักเรียนอาศัยอยู่ด้วย	นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3		นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	
	จำนวน (N=108)	ร้อยละ	จำนวน (N=111)	ร้อยละ
บิดา	5	4.60	3	2.70
มารดา	1	0.90	-	-
มารดาเลี้ยง	-	-	-	-
บิดาเลี้ยง	-	-	-	-
ผู้ปกครอง	2	1.90	-	-
ญาติ	5	4.60	2	1.80
บิดา, มารดาและญาติ	54	50.00	36	32.40
บิดา, มารดา พี่และน้อง	41	38.00	70	63.10

จากตารางที่ 2 แสดงว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ อาศัยอยู่กับบิดา, มารดา และญาติ ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ อาศัยอยู่กับบิดา, มารดา, พี่ และน้อง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 จำนวนและค่าร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการอยู่ร่วมกับกลุ่มและคนเฒ่า หรือคนตา และคนยาย

การอยู่ร่วมกับกลุ่มและ คนเฒ่าหรือคนตาและคนยาย	นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3		นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	
	จำนวน (N=103)	ร้อยละ	จำนวน (N=109)	ร้อยละ
อยู่ร่วมกัน	40	38.80	46	42.20
ไม่ได้อยู่ร่วมกัน	63	61.20	63	57.80

จากตารางที่ 3 แสดงว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ได้อยู่ร่วมกับกลุ่มและคนเฒ่า หรือคนตาและคนยาย

ตารางที่ 4 จำนวนและค่าร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการมีชีวิตของบิดาและมารดา

การมีชีวิตอยู่ของ บิดาและมารดา	นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3		นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	
	จำนวน (N=106)	ร้อยละ	จำนวน (N=111)	ร้อยละ
บิดาและมารดามีชีวิต	108	98.10	110	99.10
บิดามีชีวิตแต่มารดาเสียชีวิต	2	1.90	-	-
มารดาชีวิตแต่บิดาเสียชีวิต	-	-	-	-
บิดาและมารดาเสียชีวิต	-	-	1	0.90

จากตารางที่ 4 แสดงว่าบิดาและมารดาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ยังมีชีวิตอยู่ทั้งคู่

ตารางที่ 5 จำนวนและค่าร้อยละของผู้ปกครองจำแนกตามจำนวนของบุตร

จำนวนบุตร	ผู้ปกครองของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3		ผู้ปกครองของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	
	จำนวน (N=108)	ร้อยละ	จำนวน (N=109)	ร้อยละ
1	19	17.60	16	14.70
2	54	50.00	64	58.70
3	29	26.90	21	19.30
4	4	3.70	7	6.40
5	-	-	-	-
6	1	0.90	-	-
7	-	-	-	-
8	1	0.90	1	0.90

จากตารางที่ 5 แสดงว่าผู้ปกครองที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีบุตรจำนวน 2 คนเป็นส่วนใหญ่

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 6 จำนวนและค่าร้อยละของผู้ปกครองจำแนกตามอายุของบุตร

อายุ (ปี)	ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3				ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6			
	บุตรคนโต		บุตรคนสุดท้อง		บุตรคนโต		บุตรคนสุดท้อง	
	จำนวน (N=102)	ร้อยละ	จำนวน (N= 89)	ร้อยละ	จำนวน (N=102)	ร้อยละ	จำนวน (N= 93)	ร้อยละ
1	1	1.00	3	3.40	-	-	1	1.10
2	32	31.40	2	2.20	-	-	1	1.10
3	24	23.50	4	4.50	-	-	4	4.30
4	7	6.90	11	12.40	-	-	4	4.30
5	13	12.70	8	9.00	24	23.50	4	4.30
6	7	6.90	14	15.70	24	23.50	3	3.20
7	3	2.90	4	4.50	7	6.90	6	6.50
8	2	2.00	33	37.10	9	8.80	9	9.70
9	3	2.90	10	11.20	13	12.70	8	8.60
10	3	2.90	-	-	11	10.80	12	12.90
11	1	1.00	-	-	2	2.00	26	28.00
12	-	-	-	-	7	6.90	15	16.10
13	2	2.00	-	-	2	2.00	-	-
14	1	1.00	-	-	2	2.00	-	-
15	2	2.00	-	-	-	-	-	-
16	1	1.00	-	-	1	1.00	-	-



จากตารางที่ 6 แสดงว่าผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีบุตรคนโตอายุ 2 ปี และ 5-6 ปี ตามลำดับ และมีบุตรคนสุดท้ายอายุ 8 ปี และ 11 ปี ตามลำดับ

ตารางที่ 7 จำนวนและค่าร้อยละของนักเรียนจำแนกตามจำนวนพี่น้อง

จำนวนพี่น้อง	นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3			นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6		
	N	จำนวน	ร้อยละ	N	จำนวน	ร้อยละ
พี่ชายและน้องชาย	88			103		
ไม่มี		46	52.30		51	49.50
1		31	35.20		41	39.80
2		11	12.50		6	5.80
3		-	-		5	4.90
พี่สาวและน้องสาว	89			103		
ไม่มี		33	37.10		51	49.50
1		40	44.90		41	39.80
2		13	14.60		7	6.80
3		1	1.10		3	2.90
4		1	1.10		1	1.00
5		1	1.10		-	-

ตารางที่ 7 (ต่อ)

จำนวนพี่น้อง	นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3			นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6		
	N	จำนวน	ร้อยละ	N	จำนวน	ร้อยละ
พี่น้องทั้งหมด (รวมตัวเองด้วย)	95			106		
1		11	11.60		19	17.90
2		42	44.20		54	50.90
3		30	31.60		19	17.90
4		8	8.40		10	9.40
5		2	2.10		-	-
6		2	2.10		3	2.80
7		-	-		-	-
8		-	-		1	0.90

จากตารางที่ 7 แสดงว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทั้งนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ไม่มีพี่ชายและน้องชาย รองลงมาพี่ชายหรือน้องชาย 1 คน ในกรณีของพี่สาวและน้องสาว กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประมาณครึ่งหนึ่งไม่มีพี่สาวหรือน้องสาว รองลงมาคือ มีพี่สาวหรือน้องสาว 2 คน ซึ่งตรงข้ามกับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีมากที่สุด ร้อยละ 45 ไม่มีพี่สาวหรือน้องสาว 1 คน รองลงมาคือไม่มีพี่สาวและน้องสาว กลุ่มตัวอย่างทั้ง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ฐานนิยมของจำนวนพี่น้อง 2 คน (รวมทั้งตัวเองด้วย)

ตารางที่ 8 จำนวนและค่าร้อยละของนักเรียนจำแนกตามอาชีพของบิดาและมารดาตามการรับรู้ของนักเรียน

อาชีพ	นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3				นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6			
	บิดา		มารดา		บิดา		มารดา	
	จำนวน (N=105)	ร้อยละ	จำนวน (N=101)	ร้อยละ	จำนวน (N=108)	ร้อยละ	จำนวน (N=106)	ร้อยละ
ผู้ปฏิบัติงานที่ใช้วิชาชีพและวิชาการ	61	58.10	58	57.40	62	57.40	68	64.20
ผู้ปฏิบัติงานเสียน	4	3.80	5	5.00	4	3.70	5	4.70
ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการค้า	30	28.60	23	22.80	35	32.40	14	13.20
ผู้ปฏิบัติงานเกษตรกร ช่างประมง และอาชีพที่เกี่ยวข้อง	-	-	-	-	-	-	-	-
ผู้ปฏิบัติงานเหมืองแร่	-	-	-	-	1	0.90	-	-
ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการขนส่งและ คมนาคม	1	1.00	2	2.00	1	0.90	-	-
ผู้ปฏิบัติงานช่างและกรรมกร	-	-	-	-	-	-	2	1.90
ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการบริการ การกีฬา และการเล่นต่างๆ	9	8.60	2	2.00	5	4.60	2	1.90
พ่อบ้านหรือแม่บ้าน	-	-	11	10.90	-	-	15	14.20

จากตารางที่ 8 จากการรับรู้ของนักเรียน แสดงว่าบิดาและมารดาของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 มีอาชีพใช้วิชาชีพและวิชาการเป็นส่วนใหญ่ รองลงมาคือเป็นผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการค้า

ตารางที่ 9 จำนวนและค่าร้อยละของอาชีพจำแนกตามอาชีพของบิดาและมารดาตามการรายงานของผู้ปกครอง

อาชีพ	นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3				นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6			
	บิดา		มารดา		บิดา		มารดา	
	จำนวน (N=108)	ร้อยละ	จำนวน (N=108)	ร้อยละ	จำนวน (N=110)	ร้อยละ	จำนวน (N=110)	ร้อยละ
ผู้ปฏิบัติงานที่เชี่ยวชาญและวิชาการ	58	53.70	58	53.70	72	65.50	73	66.40
ผู้ปฏิบัติงานเสียน	3	2.80	3	2.80	5	4.50	1	0.90
ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการค้า	45	41.70	31	28.70	31	28.50	21	19.10
ผู้ปฏิบัติงานเกษตรกร ชาวประมง และอาชีพที่เกี่ยวข้อง	-	-	-	-	-	-	-	-
ผู้ปฏิบัติงานเหมืองแร่	-	-	-	-	-	-	-	-
ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการขนส่งและ คมนาคม	-	-	1	0.90	2	1.80	-	-
ผู้ปฏิบัติงานช่างและกรรมกร	-	-	-	-	-	-	-	-
ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการบริการ การกีฬา และการเล่นต่างๆ	2	1.90	-	-	-	-	1	0.90
พ่อบ้านหรือแม่บ้าน	-	-	15	13.90	-	-	14	12.70

จากตารางที่ 9 จากการรายงานของผู้ปกครอง แสดงว่าบิดาและมารดาของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 มีอาชีพที่เชี่ยวชาญและวิชาการเป็นส่วนใหญ่ รองลงมาคือเป็นผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการค้า

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของรายได้บิดาและมารดาของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามประเภทผู้ตอบ

ประเภทผู้ตอบ	ด้าน	นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3			นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6		
		N	\bar{X}	S.D.	N	\bar{X}	S.D.
นักเรียนตอบ	รายได้ของบิดา	78	39,699.62	64,955.09	98	38,397.96	36,224.31
แบบสอบถาม	รายได้ของมารดา	65	41,599.39	108,798.54	85	23,084.71	25,199.43
ผู้ปกครองตอบ	รายได้ของบิดาของนักเรียน	107	46,174.49	49,713.93	107	47,178.88	43,462.72
แบบสอบถาม	รายได้ของมารดาของ นักเรียน	95	25,312.00	29,749.34	92	24,464.57	21,397.00

จากตารางที่ 10 เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมแล้วพบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างประมาณ
รายได้ของบิดาน้อยกว่าจำนวนที่ผู้ปกครองตอบแบบสอบถาม และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประมาณรายได้ของมารดามากกว่าจำนวนที่ผู้ปกครองตอบแบบสอบถาม แต่นักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ประมาณรายได้ของมารดาน้อยกว่าจำนวนที่ผู้ปกครองตอบ
แบบสอบถาม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 11 จำนวนและค่าร้อยละของนักเรียนจำแนกตามระดับการศึกษาของบิดาและมารดา ตามการรับรู้ของนักเรียน

ระดับการศึกษาสูงสุด	นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3				นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6			
	บิดา		มารดา		บิดา		มารดา	
	จำนวน (N=105)	ร้อยละ	จำนวน (N=105)	ร้อยละ	จำนวน (N=109)	ร้อยละ	จำนวน (N=110)	ร้อยละ
ประถมศึกษา	2	1.90	3	2.90	-	-	2	1.80
มัธยมศึกษา	4	3.80	4	3.80	5	4.60	1	0.90
วิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยแต่เรียน ไม่สำเร็จ	5	4.80	6	5.70	2	1.80	5	4.50
วิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย	38	36.20	49	46.70	69	63.30	83	75.50
แพทย์หรือกฎหมาย หรือปริญญาเอก	35	33.30	25	23.80	30	27.30	15	13.60
อื่นๆ	21	20.00	18	17.10	3	2.80	4	3.60

จากตารางที่ 11 จากการรับรู้ของนักเรียน แสดงว่าระดับการศึกษาของบิดามารดา ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 สำเร็จระดับวิทยาลัยหรือ มหาวิทยาลัย หรือเป็นแพทย์ กฎหมาย หรือสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกมีมากกว่าร้อยละ 70

ตารางที่ 12 จำนวนและค่าร้อยละของนักเรียนจำแนกตามระดับการศึกษาของบิดาและมารดา ตามการรายงานของผู้ปกครอง

ระดับการศึกษาสูงสุด	นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3				นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6			
	บิดา		มารดา		บิดา		มารดา	
	จำนวน (N=106)	ร้อยละ	จำนวน (N=108)	ร้อยละ	จำนวน (N=110)	ร้อยละ	จำนวน (N=111)	ร้อยละ
ประถมศึกษา	2	1.90	5	4.60	-	-	4	3.60
มัธยมศึกษา	4	8.50	10	9.30	7	6.40	7	6.30
วิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยแต่เรียน ไม่สำเร็จ	1	0.90	3	2.80	2	1.80	4	3.60
วิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย	60	56.60	77	71.30	70	63.60	85	76.00
แพทย์หรือกฎหมาย หรือปริญญาเอก	34	32.10	13	12.00	31	28.20	11	9.90
อื่นๆ	-	-	-	-	-	-	-	-

จากตารางที่ 12 จากการรายงานของผู้ปกครอง แสดงว่าระดับการศึกษาของบิดา มารดาของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 สำเร็จระดับ วิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย หรือเป็นแพทย์ กฎหมาย หรือระดับปริญญาเอก มีมากกว่าร้อยละ 80

ตารางที่ 13 จำนวนและค่าร้อยละของผู้ปกครองจำแนกตามจำนวนหนังสือที่มีอยู่ประจำบ้าน

จำนวนหนังสือ	ผู้ปกครองของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3		ผู้ปกครองของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	
	จำนวน (N=107)	ร้อยละ	จำนวน (N=110)	ร้อยละ
ไม่มีหรือมีน้อยมาก (0-9 เล่ม)	2	1.90	-	-
มีน้อย (10-24 เล่ม)	8	7.50	10	9.10
มี 25-99 เล่ม	35	32.70	33	30.00
มี 100-249 เล่ม	19	17.80	33	30.00
มี 250 เล่มหรือมากกว่า	43	40.20	34	30.90

จากตารางที่ 13 แสดงว่าผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีหนังสือ 250 เล่ม หรือมากกว่า มีมากที่สุด

ตารางที่ 14 จำนวนและค่าร้อยละของผู้ปกครองจำแนกตามผู้ที่มีชุดสารานุกรมประจำบ้าน

ชุดสารานุกรม	ผู้ปกครองนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3		ผู้ปกครองนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	
	จำนวน (N=108)	ร้อยละ	จำนวน (N=110)	ร้อยละ
มี	68	63.00	71	64.50
ไม่มี	40	37.00	39	35.50

จากตารางที่ 14 แสดงว่าผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีชุดสารานุกรมประจำบ้าน

ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของนักเรียนเกี่ยวกับมโนทัศน์ด้านต่างๆ

มโนทัศน์	นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3			นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6		
	N	\bar{X}	S.D.	N	\bar{X}	S.D.
1. มโนทัศน์ของตนเองเกี่ยวกับ เรื่องทั่วไป (General Self-concept) (จำนวน 6 ข้อ)	105	20.514 (3.419)	3.067	109	20.890 (3.482)	3.089
2. มโนทัศน์ของตนเองเกี่ยวกับ คณิตศาสตร์ (Math Self- concept) (จำนวน 14 ข้อ)	101	41.594 (2.971)	4.470	110	40.600 (2.900)	3.556
3. มโนทัศน์ของตนเองเกี่ยวกับ วิทยาศาสตร์ (Science Self- concept) (จำนวน 13 ข้อ)	102	38.716 (2.978)	3.602	108	36.741 (2.826)	3.355

จากตารางที่ 15 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีมโนทัศน์
ของตนเองเกี่ยวกับเรื่องทั่วไป สูงกว่ามโนทัศน์ของตนเองเกี่ยวกับคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความคาดหวังในอนาคตของนักเรียน ผู้วิจัยได้นำข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามมาแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละของข้อมูล ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 16 จำนวนและค่าร้อยละของนักเรียนและผู้ปกครองจำแนกตามความคาดหวังระดับการศึกษาสูงสุดของนักเรียน

ระดับการศึกษาสูงสุด	นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3				นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6			
	ความคาดหวังของนักเรียน		ความคาดหวังของผู้ปกครอง		ความคาดหวังของนักเรียน		ความคาดหวังของผู้ปกครอง	
	จำนวน (N=107)	ร้อยละ	จำนวน (N=107)	ร้อยละ	จำนวน (N=110)	ร้อยละ	จำนวน (N=110)	ร้อยละ
ประถมศึกษา	2	1.90	-	-	-	-	-	-
มัธยมศึกษา	-	-	-	-	1	0.90	-	-
เรียนระดับวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย	3	2.80	3	2.80	2	1.80	3	2.70
สำเร็จวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย	37	34.60	54	50.50	43	39.10	69	62.70
สำเร็จแพทย์หรือกฎหมายหรือปริญญาเอก	61	57.00	44	41.10	64	58.20	35	31.80
อื่นๆ	4	3.70	6	5.60	-	-	3	2.70

จากตารางที่ 16 แสดงว่าผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง คาดหวังระดับการศึกษาสูงสุดของนักเรียนว่าจะสำเร็จระดับวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยเป็นส่วนใหญ่ รองลงมาคือสำเร็จแพทย์ กฎหมาย หรือปริญญาเอก ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง คาดหวังว่าจะสำเร็จการศึกษาระดับสูงสุดคือสำเร็จแพทย์ กฎหมาย หรือระดับปริญญาเอกเป็นส่วนใหญ่ รองลงมาคือสำเร็จวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย

ตารางที่ 17 จำนวนและค่าร้อยละของผู้ปกครองจำแนกตามอาชีพที่ต้องการให้บุตรทำ

อาชีพ	ผู้ปกครองของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3		ผู้ปกครองของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	
	จำนวน (N= 89)	ร้อยละ	จำนวน (N= 99)	ร้อยละ
ผู้ปฏิบัติงานที่ใช้วิชาชีพและวิชาการ	31	34.80	39	39.40
ผู้ปฏิบัติงานเสมียน	-	-	-	-
ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการค้า	17	19.10	24	24.20
ผู้ปฏิบัติงานเกษตรกร ชาวประมง และอาชีพที่เกี่ยวข้อง	-	-	-	-
ผู้ปฏิบัติงานเหมืองแร่	-	-	-	-
ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการขนส่งและ คมนาคม	-	-	-	-
ผู้ปฏิบัติงานช่างและกรรมกร	-	-	-	-
ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการบริการ การกีฬา และการเล่นต่างๆ	2	2.20	1	1.01
อาชีพที่ชอบและถนัด	39	43.80	35	35.40

จากตารางที่ 17 แสดงว่าผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างต้องการให้บุตรมีอาชีพที่ชอบและถนัดมากที่สุด รองลงมาคือเป็นผู้ปฏิบัติงานที่ใช้วิชาชีพและวิชาการ ในขณะที่ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวนมากที่สุดที่ต้องการให้บุตรมีอาชีพเป็นผู้ปฏิบัติงานวิชาชีพและวิชาการ รองลงมาคือมีอาชีพที่ชอบและถนัด

ตารางที่ 18 จำนวนและค่าร้อยละของนักเรียนจำแนกตามอาชีพที่นักเรียนอยากทำเมื่ออายุ 40 ปี

อาชีพ	นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3				นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6			
	อันดับที่ 1		อันดับที่ 2		อันดับที่ 1		อันดับที่ 2	
	จำนวน (N=103)	ร้อยละ	จำนวน (N= 91)	ร้อยละ	จำนวน (N=105)	ร้อยละ	จำนวน (N=103)	ร้อยละ
ผู้ปฏิบัติงานที่ใช้วิชาชีพและวิชาการ	74	71.80	56	61.50	81	77.10	75	72.80
ผู้ปฏิบัติงานเสริม	1	1.00	4	4.40	5	4.80	2	1.90
ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการค้า	13	12.60	9	9.90	16	15.20	15	14.60
ผู้ปฏิบัติงานเกษตรกร ชาวประมง และอาชีพที่เกี่ยวข้อง	2	1.90	2	2.20	1	1.00	-	-
ผู้ปฏิบัติงานเชิงรับ	-	-	-	-	-	-	-	-
ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการขนส่งและ คมนาคม	1	1.00	-	-	-	-	1	1.00
ผู้ปฏิบัติงานช่างและกรรมกร	1	1.00	-	-	-	-	-	-
ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการบริการ การกีฬา และการเล่นต่างๆ	10	9.70	20	22.00	2	1.90	5	4.90
พ่อค้าหรือแม่ค้า	1	1.00	-	-	-	-	5	4.90

จากตารางที่ 18 แสดงว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เกินร้อยละ 60 เมื่ออายุ 40 ปี อยากมีอาชีพที่ใช้วิชาชีพและวิชาการ

ตารางที่ 19 จำนวนและค่าร้อยละของนักเรียนตามความคาดหวังของนักเรียนเกี่ยวกับอนาคต

เรื่องเกี่ยวกับอนาคต	นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3					นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6				
	N	ผู้เลือกตอบ		ผู้ไม่เลือกตอบ		N	ผู้เลือกตอบ		ผู้ไม่เลือกตอบ	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มีรายได้มากกว่าบิดาและมารดา	108	60	55.60	48	44.40	108	60	55.60	48	44.40
ทำงานที่ท้าทายและหนักขึ้นได้	108	26	24.10	86	75.90	108	34	31.50	75	68.50
เป็นที่ยอมรับนับถือจากเพื่อน ร่วมอาชีพ	108	69	63.90	39	36.10	108	76	70.40	32	29.60
มีลูกจ้างและต้องรับผิดชอบ คนจำนวนมาก	108	43	39.80	65	60.20	108	36	33.30	72	66.77
ประสบผลสำเร็จในเรื่องสำคัญ ในอาชีพหนึ่ง	108	95	88.00	13	12.00	108	100	97.70	9	8.30

จากตารางที่ 19 แสดงว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความต้องการที่จะประสบผลสำเร็จในเรื่องสำคัญในอาชีพ เป็นที่ยอมรับจากเพื่อนร่วมอาชีพ และมีรายได้มากกว่าบิดามารดา

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางการเรียนของ
นักเรียน ผู้วิจัยได้นำข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามมาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ดังตารางต่อไปนี้



สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 20 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทของคู่ปกครองในการส่งเสริมทางด้าน
การเรียนรู้ของนักเรียน

บทบาทของคู่ปกครอง	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3						ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6					
	ตามการรับรู้ของนักเรียน			ตามการรายงานของคู่ปกครอง			ตามการรับรู้ของนักเรียน			ตามการรายงานของคู่ปกครอง		
	N	\bar{X}	S.D.	N	\bar{X}	S.D.	N	\bar{X}	S.D.	N	\bar{X}	S.D.
1. ค่าความกดดัน (Pressure)	104	36.038	6.776	100	41.260	5.088	102	38.725	7.736	105	41.990	6.151
2. การสนับสนุนทางจิตวิทยา (Psychological Support)	105	53.133	6.373	104	49.875	3.762	101	51.257	6.238	106	49.953	4.034
3. ความช่วยเหลือ (Help)	106	33.047	5.694	105	29.314	4.740	110	31.782	6.098	111	26.090	5.720
4. การกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา (Press for Intellectual Development)	106	25.443	5.166	103	25.257	4.854	110	26.709	5.327	106	25.113	4.957
5. การแบ่งเวลา (Monitoring / Time Management)	102	19.990	6.029	106	35.170	7.242	111	21.883	5.708	109	33.752	7.410

ตารางที่ 21 ค่าเฉลี่ยบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางการเรียนของนักเรียน

บทบาทของผู้ปกครอง	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3						ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6					
	ตามการรับรู้ของนักเรียน			ตามการรายงานของปกครอง			ตามการรับรู้ของนักเรียน			ตามการรายงานของปกครอง		
	จำนวน ข้อ	\bar{X}	ความหมาย	จำนวน ข้อ	\bar{X}	ความหมาย	จำนวน ข้อ	\bar{X}	ความหมาย	จำนวน ข้อ	\bar{X}	ความหมาย
1. ด้านความกดดัน (Pressure)	13	2.77	ปานกลาง	14	2.95	ปานกลาง	13	2.98	ปานกลาง	14	3.00	ปานกลาง
2. การสนับสนุนทางจิตวิทยา (Psychological Support)	13	4.09	สูง	13	3.84	สูง	13	3.94	สูง	13	3.84	สูง
3. ความช่วยเหลือ (Help)	10	3.30	ปานกลาง	8	3.66	สูง	10	3.18	ปานกลาง	8	3.26	ปานกลาง
4. การกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา (Press for Intellectual Development)	8	3.18	ปานกลาง	8	3.16	ปานกลาง	8	3.34	ปานกลาง	8	3.14	ปานกลาง
5. การแบ่งเวลา (Monitoring/Time Management)	8	2.50	ต่ำ	11	3.20	ปานกลาง	8	2.74	ปานกลาง	11	3.07	ปานกลาง

จากตารางที่ 20 และ 21 แสดงว่าบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง สอดคล้องกับการรับรู้ของนักเรียนในด้านความกดดันและการกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา คืออยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาอยู่ในระดับสูง ยกเว้นในด้านความช่วยเหลือ ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 รายงานว่ามีบทบาทในการให้ความช่วยเหลืออยู่ในระดับสูง แต่นักเรียนรับรู้ที่ได้รับในระดับปานกลาง และในด้านการแบ่งเวลา ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 รายงานว่ามีบทบาทในการแบ่งเวลาอยู่ในระดับปานกลาง แต่นักเรียนรับรู้ที่ได้รับในระดับต่ำ



สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 22 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้าน
การเรียนรู้ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ

บทบาทของผู้ปกครอง	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3						ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6					
	ตามการรับรู้ของนักเรียน			ตามการรายงาน ของผู้ปกครอง			ตามการรับรู้ของนักเรียน			ตามการรายงาน ของผู้ปกครอง		
	N	\bar{X}	S.D.	N	\bar{X}	S.D.	N	\bar{X}	S.D.	N	\bar{X}	S.D.
1. ค่าความกดดัน (Pressure)	30	39.733	6.726	30	43.600	4.724	30	41.000	6.893	30	45.067	6.209
2. การสนับสนุนทางจิตวิทยา (Psychological Support)	35	52.057	7.063	35	50.429	3.728	32	49.063	6.623	32	49.938	3.999
3. ความช่วยเหลือ (Help)	34	34.118	5.917	34	29.735	4.769	36	33.333	5.171	36	28.139	5.383
4. การกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา (Press for Intellectual Development)	33	27.061	4.015	33	24.697	4.142	34	26.794	3.883	34	25.794	5.032
5. การแบ่งเวลา (Monitoring / Time Management)	32	20.406	5.763	32	35.750	8.179	37	23.081	4.329	37	35.838	7.167

ตารางที่ 23 ค่าเฉลี่ยบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้านการเรียนของนักเรียนที่มี
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ

บทบาทของผู้ปกครอง	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3						ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6					
	ความถี่ของผู้เรียน			ความถี่ของครู			ความถี่ของผู้เรียน			ความถี่ของครู		
	จำนวน ข้อ	\bar{X}	ความหมาย	จำนวน ข้อ	\bar{X}	ความหมาย	จำนวน ข้อ	\bar{X}	ความหมาย	จำนวน ข้อ	\bar{X}	ความหมาย
1. ความกดดัน (Pressure)	13	3.06	ปานกลาง	14	3.11	ปานกลาง	13	3.15	ปานกลาง	14	3.22	ปานกลาง
2. การสนับสนุนทางจิตวิทยา (Psychological Support)	13	4.00	สูง	13	3.88	สูง	13	3.77	สูง	13	3.84	สูง
3. ความช่วยเหลือ (Help)	10	3.41	ปานกลาง	8	3.72	สูง	10	3.33	ปานกลาง	8	3.52	สูง
4. การกระตุ้นพัฒนาทาง สติปัญญา (Press for Intellectual Development)	8	3.38	ปานกลาง	8	3.09	ปานกลาง	8	3.45	ปานกลาง	8	3.22	ปานกลาง
5. การแบ่งเวลา (Monitoring/Time Management)	8	2.55	ปานกลาง	11	3.25	ปานกลาง	8	2.89	ปานกลาง	11	3.26	ปานกลาง

จากตารางที่ 22 และ 23 แสดงว่าบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้านการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง สอดคล้องกับการรับรู้ของนักเรียนในด้านความกดดัน การกระตั้นพัฒนาทางสติปัญญา และการแบ่งเวลา คืออยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาอยู่ในระดับสูง ยกเว้นในด้านความช่วยเหลือ ผู้ปกครองของนักเรียนทั้งสองระดับชั้นรายงานว่าไม่มีบทบาทในการให้ความช่วยเหลืออยู่ในระดับสูง แต่นักเรียนรับรู้ว่าได้รับในระดับปานกลาง



สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 24 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้าน
การเรียนรู้ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง

บทบาทของผู้ปกครอง	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3						ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6					
	ค่าการรับรู้ของนักเรียน			ค่าการรายงาน ของผู้ปกครอง			ค่าการรับรู้ของนักเรียน			ค่าการรายงาน ของผู้ปกครอง		
	N	\bar{X}	S.D.	N	\bar{X}	S.D.	N	\bar{X}	S.D.	N	\bar{X}	S.D.
1. ด้านความกดดัน (Pressure)	33	35.849	6.335	33	41.212	5.030	35	40.029	7.987	35	42.086	5.731
2. การสนับสนุนทางจิตวิทยา (Psychological Support)	32	54.219	5.198	32	49.250	3.902	31	52.290	5.178	31	49.677	4.214
3. ความช่วยเหลือ (Help)	33	33.818	4.653	33	29.030	4.355	37	31.351	6.043	37	25.541	5.610
4. การกระตือรือร้นทางสติปัญญา (Press for Intellectual Development)	36	24.444	4.626	36	25.056	4.641	35	26.971	5.266	35	24.086	4.468
5. การแบ่งเวลา (Monitoring / Time Management)	35	18.686	5.471	35	36.000	5.826	37	21.703	6.137	37	33.892	6.728

ตารางที่ 25 ค่าเฉลี่ยบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้านการศึกษาของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง

บทบาทของผู้ปกครอง	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3						ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6					
	ตามการรับรู้ของนักเรียน			ตามการรายงานของนักเรียน			ตามการรับรู้ของนักเรียน			ตามการรายงานของนักเรียน		
	จำนวน ข้อ	\bar{X}	ความหมาย	จำนวน ข้อ	\bar{X}	ความหมาย	จำนวน ข้อ	\bar{X}	ความหมาย	จำนวน ข้อ	\bar{X}	ความหมาย
1. ด้านความกดดัน (Pressure)	13	2.76	ปานกลาง	14	2.94	ปานกลาง	13	3.08	ปานกลาง	14	3.01	ปานกลาง
2. การสนับสนุนทางจิตวิทยา (Psychological Support)	13	4.17	สูง	13	3.79	สูง	13	4.02	สูง	13	3.82	สูง
3. ความช่วยเหลือ (Help)	10	3.38	ปานกลาง	8	3.63	สูง	10	3.14	ปานกลาง	8	3.19	ปานกลาง
4. การกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา (Press for Intellectual Development)	8	3.06	ปานกลาง	8	3.13	ปานกลาง	8	3.37	ปานกลาง	8	3.01	ปานกลาง
5. การแบ่งเวลา (Monitoring/Time Management)	8	2.34	ต่ำ	11	3.27	ปานกลาง	8	2.71	ปานกลาง	11	3.08	ปานกลาง

จากตารางที่ 24 และ 25 แสดงว่าบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้านการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง สอดคล้องกับการรับรู้ของนักเรียนในด้านความกดดันและการกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา คืออยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาอยู่ในระดับสูง ยกเว้นในด้านความช่วยเหลือ ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 รายงานว่ามีบทบาทในการให้ความช่วยเหลืออยู่ในระดับสูง แต่นักเรียนรับรู้ที่ได้รับในระดับปานกลาง และในด้านการแบ่งเวลา ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 รายงานว่ามีบทบาทในด้านการแบ่งเวลาอยู่ในระดับปานกลาง แต่นักเรียนรับรู้ที่ได้รับในระดับต่ำ



สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 26 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้าน
การเรียนรู้ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง

บทบาทของผู้ปกครอง	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3						ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6					
	ตามการรับรู้ของนักเรียน			ตามการรายงาน ของผู้ปกครอง			ตามการรับรู้ของนักเรียน			ตามการรายงาน ของผู้ปกครอง		
	N	\bar{X}	S.D.	N	\bar{X}	S.D.	N	\bar{X}	S.D.	N	\bar{X}	S.D.
1. ด้านความกดดัน (Pressure)	33	33.485	6.374	33	39.182	4.727	31	36.323	6.864	31	39.903	5.205
2. การสนับสนุนทางจิตวิทยา (Psychological Support)	34	52.618	6.410	34	49.971	3.486	33	52.212	6.688	33	50.060	3.733
3. ความช่วยเหลือ (Help)	35	31.971	6.007	35	29.200	5.063	37	30.703	6.802	37	24.514	5.709
4. การกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา (Press for Intellectual Development)	33	25.000	6.510	33	25.849	5.563	36	25.972	6.588	36	25.833	4.724
5. การแบ่งเวลา (Monitoring / Time Management)	32	21.281	6.517	32	33.281	7.463	35	20.657	6.462	35	31.400	7.852

ตารางที่ 27 ค่าเฉลี่ยบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางการเรียนของนักเรียนที่มี
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง

บทบาทของผู้ปกครอง	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3						ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6					
	ความถี่ของผู้เรียน			ความถี่ของพ่อปกครอง			ความถี่ของผู้เรียน			ความถี่ของพ่อปกครอง		
	จำนวน ข้อ	\bar{X}	ความหมาย	จำนวน ข้อ	\bar{X}	ความหมาย	จำนวน ข้อ	\bar{X}	ความหมาย	จำนวน ข้อ	\bar{X}	ความหมาย
1. ความกดดัน (Pressure)	13	2.58	ปานกลาง	14	2.80	ปานกลาง	13	2.80	ปานกลาง	14	2.85	ปานกลาง
2. การสนับสนุนทางจิตวิทยา (Psychological Support)	13	4.05	สูง	13	3.84	สูง	13	4.02	สูง	13	3.85	สูง
3. ความช่วยเหลือ (Help)	10	3.20	ปานกลาง	8	3.65	สูง	10	3.07	ปานกลาง	8	3.06	ปานกลาง
4. การกระตุ้นพัฒนาทาง สติปัญญา (Press for Intellectual Development)	8	3.13	ปานกลาง	8	3.23	ปานกลาง	8	3.25	ปานกลาง	8	3.23	ปานกลาง
5. การแบ่งเวลา (Monitoring/Time Management)	8	2.67	ปานกลาง	11	3.03	ปานกลาง	8	2.59	ปานกลาง	11	2.86	ปานกลาง

จากตารางที่ 26 และ 27 แสดงว่าบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้านการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง สอดคล้องกับการรับรู้ของนักเรียนในด้านความกดดัน การกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา และการแบ่งเวลา คืออยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาอยู่ในระดับสูง ยกเว้นในด้านความช่วยเหลือ ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 รายงานว่ามีบทบาทในการให้ความช่วยเหลืออยู่ในระดับสูง แต่นักเรียนรับรู้ว่าอยู่ในระดับปานกลาง



สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางการเรียน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนแตกต่างกัน ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบทั้งในลักษณะภาพรวม และแยกเปรียบเทียบแต่ละ
บทบาท โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง เมื่อพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05 จะทำการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยการทดสอบค่า F ตาม
วิธีของเชฟเฟ (Scheffe) ผลการเปรียบเทียบแต่ละด้านมีดังนี้

4.1 ผลการเปรียบเทียบด้านความกดดัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 28 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้าน
การเรียนรู้ของนักเรียนในด้านความกดดัน

กลุ่มตัวอย่าง	ตามการรับรู้ของนักเรียน				ตามการรายงานของผู้ปกครอง			
	N	\bar{X}	ความหมาย	S.D.	N	\bar{X}	ความหมาย	S.D.
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	104	36.04	ปานกลาง	6.78	100	41.26	ปานกลาง	5.09
นักเรียนชั้น ป.3 ที่มณฑลสุพรรณบุรี การเรียนรู้ระดับสูง	33	33.49	ปานกลาง	6.37	33	39.18	ปานกลาง	4.27
นักเรียนชั้น ป.3 ที่มณฑลสุพรรณบุรี การเรียนรู้ในระดับปานกลาง	33	35.85	ปานกลาง	6.34	33	41.21	ปานกลาง	5.03
นักเรียนชั้น ป.3 ที่มณฑลสุพรรณบุรี การเรียนรู้ระดับต่ำ	30	39.73	ปานกลาง	6.73	30	43.60	ปานกลาง	4.72
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	102	38.73	ปานกลาง	7.74	105	41.99	ปานกลาง	6.15
นักเรียนชั้น ป.6 ที่มณฑลสุพรรณบุรี การเรียนรู้ระดับสูง	31	36.32	ปานกลาง	6.87	31	39.90	ปานกลาง	5.21
นักเรียนชั้น ป.6 ที่มณฑลสุพรรณบุรี การเรียนรู้ในระดับปานกลาง	35	40.03	ปานกลาง	7.99	35	42.09	ปานกลาง	5.73
นักเรียนชั้น ป.6 ที่มณฑลสุพรรณบุรี การเรียนรู้ระดับต่ำ	30	41.00	ปานกลาง	6.89	30	45.07	ปานกลาง	6.21

จากตารางที่ 28 แสดงว่าบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้านการเรียนรู้ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ในด้านความกดดันสอดคล้องกับการรับรู้
ของนักเรียน คืออยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 29 การเปรียบเทียบด้านความกดดันตามการรับรู้ของนักเรียน จำแนกตามระดับชั้นและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แหล่งความแปรปรวน	\bar{X}	SS	df	MS	F	P	ผลการเปรียบเทียบระหว่างคู่
ระดับชั้นเรียน	-	355.45	1	355.45	7.395	0.007*	
ป.3 (1)	36.04						2>1
ป.6 (2)	38.73						
ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	-	1108.01	2	554.02	11.526	0.000*	
ต่ำ (1)	40.00						1>3
ปานกลาง (2)	37.88						1=2
สูง (3)	34.28						2>3
ระดับชั้นเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	-	52.39	2	26.19	0.545	0.581	
ภายในกลุ่ม	-	9613.73	200	48.07			
รวม		11145.96	205	54.37			

* P < .05

จากตารางที่ 29 แสดงว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีการรับรู้ในด้านความกดดันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีการรับรู้ในด้านความกดดันสูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 รวมทั้งนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีการรับรู้ในด้านความกดดันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนทั้งสองระดับชั้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ มีการรับรู้ในด้านความกดดันสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง แต่มีการรับรู้ในด้านความกดดันไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง ส่วนนักเรียนทั้งสองระดับชั้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางมีการรับรู้ในด้านความกดดันสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง นอกจากนี้ จากตารางที่ 29 ยังแสดงว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีต่อการรับรู้ของนักเรียนในด้านความกดดัน

ตารางที่ 30 การเปรียบเทียบด้านความกดดันของหนักเรียนตามการรายงานของผู้ปกครอง
จำแนกตามระดับชั้นและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แหล่งความแปรปรวน	\bar{X}	SS	df	MS	F	P	ผลการเปรียบเทียบระหว่างคู่
ระดับชั้นเรียน	-	29.92	1	29.92	1.062	0.304	
ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	-	856.59	2	428.29	15.196	0.000*	
ต่ำ (1)	44.18						1>2
ปานกลาง (2)	41.59						2>3
สูง (3)	39.16						1>3
ระดับชั้นเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	-	15.41	2	7.71	0.273	0.761	
ภายในกลุ่ม	-	5636.76	200	28.18			
รวม		6538.70	205	31.90			

* P < .05

จากตารางที่ 30 แสดงว่าผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความภาคภูมิใจของนักเรียนไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความภาคภูมิใจของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ปกครองของนักเรียนทั้งสองระดับชั้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความภาคภูมิใจของนักเรียนสูงกว่าผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับสูง และผู้ปกครองของนักเรียนทั้งสองระดับชั้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความภาคภูมิใจของนักเรียนสูงกว่าผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง นอกจากนี้ ตารางที่ 30 ยังแสดงว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีต่อบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความภาคภูมิใจของนักเรียน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.2 ผลการเปรียบเทียบด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยา

ตารางที่ 31 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้าน การเรียนของนักเรียนในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยา

กลุ่มตัวอย่าง	ตามการรับรู้ของนักเรียน				ตามการรายงานของผู้ปกครอง			
	N	\bar{X}	ความพยาย	S.D.	N	\bar{X}	ความพยาย	S.D.
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	105	53.13	สูง	6.37	104	49.88	สูง	3.76
นักเรียนชั้น ป.3 ที่พึ่งพิงผู้ปกครอง การเรียนในระดับสูง	34	52.62	สูง	6.41	34	49.97	สูง	3.49
นักเรียนชั้น ป.3 ที่พึ่งพิงผู้ปกครอง การเรียนในระดับปานกลาง	32	54.22	สูง	5.20	32	49.25	สูง	3.90
นักเรียนชั้น ป.3 ที่พึ่งพิงผู้ปกครอง การเรียนในระดับต่ำ	35	52.06	สูง	7.06	35	50.43	สูง	3.73
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	101	51.26	สูง	6.24	106	49.95	สูง	4.03
นักเรียนชั้น ป.6 ที่พึ่งพิงผู้ปกครอง การเรียนในระดับสูง	33	52.21	สูง	6.69	33	50.06	สูง	3.73
นักเรียนชั้น ป.6 ที่พึ่งพิงผู้ปกครอง การเรียนในระดับปานกลาง	31	52.29	สูง	5.18	31	49.68	สูง	4.21
นักเรียนชั้น ป.6 ที่พึ่งพิงผู้ปกครอง การเรียนในระดับต่ำ	32	49.06	สูง	6.62	32	49.94	สูง	3.99

จากตารางที่ 31 แสดงว่าบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้าน การเรียนของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาสอดคล้อง กับการรับรู้ของนักเรียน คืออยู่ในระดับสูง



ตารางที่ 32 การเปรียบเทียบด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาตามการรับรู้ของนักเรียน จำแนกตามระดับชั้นและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แหล่งความแปรปรวน	\bar{X}	SS	df	MS	F	P	ผลการเปรียบเทียบระหว่างคู่
ระดับชั้นเรียน	-	181.99	1	181.99	4.64	0.032*	1>2
1.3 (1)	53.13						
1.6 (2)	51.26						
ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	-	222.60	2	111.30	2.846	0.061	
ระดับชั้นเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	-	50.89	2	25.44	0.65	0.524	
ภายในกลุ่ม	-	7841.96	200	39.21			
รวม		8296.60	205	40.47			

* $P < .05$

จากตารางที่ 32 แสดงว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีการรับรู้ในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีการรับรู้ในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาสูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีการรับรู้ในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ ตารางที่ 32 ยังแสดงว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีต่อการรับรู้ของนักเรียนในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยา

ตารางที่ 33 การเปรียบเทียบด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาตามการรายงานของผู้ปกครอง
จำแนกตามระดับชั้นและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แหล่งความแปรปรวน	\bar{X}	SS	df	MS	F	P	ผลการเปรียบเทียบระหว่างคู่
ระดับชั้นเรียน	-	0.38	1	0.38	0.02	0.876	
ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	-	18.78	2	9.39	0.61	0.545	
ระดับชั้นเรียนและผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	-	4.04	2	2.02	0.13	0.877	
ภายในกลุ่ม	-	3143.32	204	15.41			
รวม		3166.46	209	15.15			

* $P < .05$

จากตารางที่ 33 แสดงว่าผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่เป็น
กลุ่มตัวอย่าง มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาไม่แตกต่างกันทาง
สถิติที่ระดับ .05 รวมทั้งผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีบทบาท
ในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05
นอกจากนี้ จากตารางที่ 33 ยังแสดงว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นกับระดับผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนรู้ที่มีต่อบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยา

4.3 ผลการเปรียบเทียบด้านความช่วยเหลือ

ตารางที่ 34 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้านการเรียนของนักเรียนในด้านความช่วยเหลือ

กลุ่มตัวอย่าง	ตามการรับรู้ของนักเรียน				ตามการรายงานของผู้ปกครอง			
	N	\bar{X}	ความหมาย	S.D.	N	\bar{X}	ความหมาย	S.D.
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	106	33.05	ปานกลาง	5.69	105	29.31	สูง	4.74
นักเรียนชั้น ป.3 ที่ไม่ส่งเสริม การเรียนระดับสูง	35	31.97	ปานกลาง	6.00	35	29.20	สูง	5.00
นักเรียนชั้น ป.3 ที่ไม่ส่งเสริม การเรียนในระดับปานกลาง	33	33.82	ปานกลาง	4.65	33	29.03	สูง	4.30
นักเรียนชั้น ป.3 ที่ไม่ส่งเสริม การเรียนระดับต่ำ	34	34.12	ปานกลาง	5.92	34	29.74	สูง	4.77
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	110	31.78	ปานกลาง	6.10	111	26.09	ปานกลาง	5.72
นักเรียนชั้น ป.6 ที่ไม่ส่งเสริม การเรียนระดับสูง	37	30.70	ปานกลาง	6.80	37	24.51	ปานกลาง	5.71
นักเรียนชั้น ป.6 ที่ไม่ส่งเสริม การเรียนในระดับปานกลาง	37	31.35	ปานกลาง	6.04	37	25.54	ปานกลาง	5.61
นักเรียนชั้น ป.6 ที่ไม่ส่งเสริม การเรียนระดับต่ำ	36	33.33	ปานกลาง	5.17	36	28.14	สูง	5.38

จากตารางที่ 34 แสดงว่าบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางการเรียนของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ในด้านความกดดันสอดคล้องกับการรับรู้
ของนักเรียน คืออยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มี
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ และผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 รายงานว่า
มีบทบาทในด้านความกดดันอยู่ในระดับสูง แต่นักเรียนรับรู้ว่าได้รับในระดับปานกลาง



สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 35 การเปรียบเทียบด้านความช่วยเหลือตามการรับรู้ของนักเรียน จำแนกตามระดับชั้น และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แหล่งความแปรปรวน	\bar{X}	SS	df	MS	F	P	ผลการเปรียบเทียบระหว่างคู่
ระดับชั้นเรียน	-	85.09	1	85.09	2.47	0.118	
ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	-	191.97	2	95.98	2.78	0.064	
ระดับชั้นเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	-	14.32	2	7.16	0.21	0.813	
ภายในกลุ่ม	-	7251.24	210	34.53			
รวม		7543.96	215	35.09			

* $P < .05$

จากตารางที่ 35 แสดงว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีการรับรู้ในด้านความช่วยเหลือไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 รวมทั้งนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีการรับรู้ในด้านความช่วยเหลือไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ ตารางที่ 35 ยังแสดงว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่มีการรับรู้ของนักเรียนในด้านความช่วยเหลือ

ตารางที่ 36 การเปรียบเทียบด้านความช่วยเหลือตามการรายงานของผู้ปกครอง จำแนกตามระดับชั้นและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แหล่งความแปรปรวน	\bar{X}	SS	df	MS	F	P	ผลการเปรียบเทียบระหว่างคู่
ระดับชั้นเรียน	-	562.79	1	562.79	20.92	0.000*	
ป.3 (1)	29.31						1>2
ป.6 (2)	26.09						
ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	-	211.14	2	105.57	3.92	0.021*	
ต่ำ (1)	29.01						1>2
ปานกลาง (2)	27.25						2=3
สูง (3)	26.71						1>3
ระดับชั้นเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	-	75.10	2	37.55	1.40	0.25	
ภายในกลุ่ม	-	5649.49	210	26.902			
รวม		6496.65	215	30.22			

* $p < .05$

จากตารางที่ 36 แสดงว่าผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความช่วยเหลือสูงกว่าผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 รวมทั้งผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ปกครองของนักเรียนทั้งสองระดับชั้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความช่วยเหลือสูงกว่าผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับสูง ส่วนผู้ปกครองของนักเรียนทั้งสองระดับชั้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความช่วยเหลือไม่แตกต่างจากผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง นอกจากนี้ ตารางที่ 36 ยังแสดงว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีต่อบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความช่วยเหลือ

4.4 ผลการเปรียบเทียบด้านการกระตือรือร้นพัฒนาทางสติปัญญา

ตารางที่ 37 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้านการเรียนของนักเรียนในด้านการกระตือรือร้นพัฒนาทางสติปัญญา

กลุ่มตัวอย่าง	ตามการรับรู้ของนักเรียน				ตามการรายงานของผู้ปกครอง			
	N	\bar{X}	ความหมาย	S.D.	N	\bar{X}	ความหมาย	S.D.
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	106	25.44	ปานกลาง	5.17	105	25.26	ปานกลาง	4.85
นักเรียนชั้น ป.3 ที่ไม่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง	33	25.00	ปานกลาง	6.51	33	25.85	ปานกลาง	5.56
นักเรียนชั้น ป.3 ที่ไม่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง	36	24.44	ปานกลาง	4.63	36	25.06	ปานกลาง	4.64
นักเรียนชั้น ป.3 ที่ไม่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ	33	27.06	ปานกลาง	4.02	33	24.70	ปานกลาง	4.14
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	110	26.71	ปานกลาง	5.33	106	25.11	ปานกลาง	4.92
นักเรียนชั้น ป.6 ที่ไม่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง	36	25.97	ปานกลาง	6.59	36	25.83	ปานกลาง	4.72
นักเรียนชั้น ป.6 ที่ไม่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง	35	26.97	ปานกลาง	5.27	35	24.09	ปานกลาง	4.47
นักเรียนชั้น ป.6 ที่ไม่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ	34	26.79	ปานกลาง	3.88	34	25.80	ปานกลาง	5.03

จากตารางที่ 37 แสดงว่าบทบาทของผู้ปกครองในด้านการส่งเสริมทางด้านการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในด้านการกระตือรือร้นพัฒนาทางสติปัญญา สอดคล้องกับการรับรู้ของนักเรียน คืออยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 38 การเปรียบเทียบด้านการกระตือรือร้นพัฒนาทางสติปัญญา ตามการรับรู้ของนักเรียน
จำแนกตามระดับชั้นและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แหล่งความแปรปรวน	\bar{X}	SS	df	MS	F	P	ผลการเปรียบเทียบระหว่างคู่
ระดับชั้นเรียน	-	87.43	1	87.43	3.19	0.076	
ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	-	63.78	2	31.89	1.16	0.315	
ระดับชั้นเรียนและผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	-	66.43	2	33.21	1.21	0.300	
ภายในกลุ่ม	-	5764.65	210	27.45			
รวม		5981.33	215	27.82			

* $P < .05$

จากตารางที่ 38 แสดงว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีการรับรู้ในด้านการกระตือรือร้นพัฒนาการทางสติปัญญาไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 รวมทั้งนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีการรับรู้ในด้านการกระตือรือร้นพัฒนาการทางสติปัญญาไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ ตารางที่ 38 ยังแสดงว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีต่อการรับรู้ของนักเรียนในด้านการกระตือรือร้นพัฒนาการทางสติปัญญา

ตารางที่ 39 การเปรียบเทียบด้านการกระตือรือร้นพัฒนาทางสติปัญญา ตามการรายงานของผู้ปกครอง จำแนกตามระดับชั้นและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แหล่งความแปรปรวน	\bar{X}	SS	df	MS	F	P	ผลการเปรียบเทียบระหว่างคู่
ระดับชั้นเรียน	-	3.81	1	3.81	0.16	0.689	
ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	-	73.21	2	36.60	1.54	0.216	
ระดับชั้นเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	-	19.54	2	9.77	0.41	0.663	
ภายในกลุ่ม	-	4888.55	206	23.73			
รวม		4984.73	211	23.62			

* $P < .05$

จากตารางที่ 39 แสดงว่าผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านการกระตือรือร้นพัฒนาทางสติปัญญาไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 รวมทั้งผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านการกระตือรือร้นพัฒนาทางสติปัญญาไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ จากตารางที่ 39 ยังแสดงว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีต่อบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านการกระตือรือร้นพัฒนาทางสติปัญญา

4.5 ผลการเปรียบเทียบด้านการแบ่งเวลา

ตารางที่ 40 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้าน
การเรียนรู้ของนักเรียนในด้านการแบ่งเวลา

กลุ่มตัวอย่าง	ตามการรับรู้ของนักเรียน				ตามการรายงานของผู้ปกครอง			
	N	\bar{X}	ความหมาย	S.D.	N	\bar{X}	ความหมาย	S.D.
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	102	19.99	ต่ำ	6.03	106	35.17	ปานกลาง	7.24
นักเรียนชั้น ป.3 ที่มณฑลวิทยาทาน การเรียนรู้ระดับสูง	32	21.28	ปานกลาง	6.52	32	33.28	ปานกลาง	7.46
นักเรียนชั้น ป.3 ที่มณฑลวิทยาทาน การเรียนรู้ระดับปานกลาง	35	18.69	ต่ำ	5.47	35	36.00	ปานกลาง	5.83
นักเรียนชั้น ป.3 ที่มณฑลวิทยาทาน การเรียนรู้ระดับต่ำ	32	20.41	ปานกลาง	5.76	32	35.75	ปานกลาง	8.18
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	111	21.88	ปานกลาง	5.71	109	33.75	ปานกลาง	7.41
นักเรียนชั้น ป.6 ที่มณฑลวิทยาทาน การเรียนรู้ระดับสูง	35	20.66	ปานกลาง	6.46	35	31.40	ปานกลาง	7.85
นักเรียนชั้น ป.6 ที่มณฑลวิทยาทาน การเรียนรู้ระดับปานกลาง	37	21.70	ปานกลาง	6.14	37	33.90	ปานกลาง	6.73
นักเรียนชั้น ป.6 ที่มณฑลวิทยาทาน การเรียนรู้ระดับต่ำ	37	23.08	ปานกลาง	4.33	37	35.84	ปานกลาง	7.17

จากตารางที่ 40 แสดงว่าบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางการเรียนของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในด้านการแบ่งเวลาสอดคล้องกับการรับรู้
ของนักเรียน คืออยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
รายงานว่าไม่มีบทบาทในด้านการแบ่งเวลาอยู่ในระดับปานกลาง แต่นักเรียนรับรู้ว่าได้รับในระดับต่ำ



สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 41 การเปรียบเทียบด้านการแบ่งเวลาตามการรับรู้ของนักเรียน จำแนกตามระดับชั้น และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แหล่งความแปรปรวน	\bar{X}	SS	df	MS	F	P	ผลการเปรียบเทียบระหว่างคู่
ระดับชั้นเรียน	-	184.83	1	184.83	5.42	0.021*	2>1
ป.3 (1)	19.99						
ป.6 (2)	21.88						
ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	-	62.86	2	31.43	0.922	0.399	
ระดับชั้นเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	-	132.33	2	66.17	1.94	0.146	
ภายในกลุ่ม	-	7059.28	207	34.10			
รวม		7444.88	212	35.117			

* $P < .05$

จากตารางที่ 41 แสดงว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีการรับรู้ในด้านการแบ่งเวลาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีการรับรู้ในด้านการแบ่งเวลาสูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีการรับรู้ในด้านการแบ่งเวลาไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ ตารางที่ 41 ยังแสดงว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีต่อการรับรู้ของนักเรียนในด้านการแบ่งเวลา

ตารางที่ 42 การเปรียบเทียบด้านการแบ่งเวลาตามการรายงานของผู้ปกครอง จำแนกตาม
ระดับชั้นและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แหล่งความแปรปรวน	\bar{X}	SS	df	MS	F	P	ผลการเปรียบเทียบระหว่างคู่
ระดับชั้นเรียน	-	117.11	1	117.11	2.25	0.135	
ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	-	530.33	2	265.17	5.10	0.007*	
ต่ำ (1)	36.07						1>2
ปานกลาง (2)	34.92						2=3
สูง (3)	32.34						1>3
ระดับชั้นเรียนและผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	-	27.64	2	13.82	0.27	0.767	
ภายในกลุ่ม	-	10879.29	209	52.05			
รวม		11545.24	214	53.95			

* $P < .05$

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 42 แสดงว่าผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในการแบ่งเวลาไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในการแบ่งเวลาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ปกครองของนักเรียนทั้งสองระดับชั้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในการแบ่งเวลาสูงกว่าผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับสูง ส่วนผู้ปกครองของนักเรียนทั้งสองระดับชั้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในการแบ่งเวลาไม่แตกต่างจากผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง นอกจากนี้ จากตารางที่ 42 ยังแสดงว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีต่อบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ในการแบ่งเวลา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น และนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ตามลำดับ ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)
2. เพื่อเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันในแต่ละระดับ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนและหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 รวมทั้งผู้ปกครองของนักเรียน ปีการศึกษา 2537 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 3 ห้องเรียน 109 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 3 ห้องเรียน 111 คน รวมทั้งผู้ปกครองของนักเรียน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 440 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม จำนวน 2 ฉบับ แปลและเรียบเรียง จาก The Inventory of Parental Influence (IPI) ของ Jame R. Campbell ฉบับที่ 1 เป็นแบบสอบถามสำหรับนักเรียน ฉบับที่ 2 เป็นแบบสอบถามสำหรับผู้ปกครอง เพื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับบทบาทของผู้ปกครองที่มีต่อเด็กเรียน ประกอบด้วย 5 ด้านดังนี้

1. ความกดดัน (Pressure)
2. การสนับสนุนทางจิตวิทยา (Psychological Support)
3. ความช่วยเหลือ (Help)
4. การกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา (Press for Intellectual Development)
5. การแบ่งเวลา (Monitoring / Time Management)

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยและคณะเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยแจกแบบสอบถามให้นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 รวมทั้งผู้ปกครองของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง แบบสอบถามที่แจกให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และผู้ปกครอง จำนวน 114 ชุด ได้คืนมา 109 ชุด คิดเป็นร้อยละ 95.61 ส่วนแบบสอบถามที่แจกให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และผู้ปกครอง จำนวน 117 ชุด ได้รับคืนมา 111 ชุด คิดเป็นร้อยละ 94.80 ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มาเรียง โดยพิจารณาจากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากทุกกลุ่มวิชาของการสอบภาคต้น ปีการศึกษา 2537 โดยเรียงคะแนนจากสูงไปต่ำ แล้วแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่มจำนวนเท่า ๆ กัน จะได้กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลางและระดับต่ำ ในจำนวนเท่ากัน ทำเช่นเดียวกันกับแบบสอบถามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 รวมทั้งแบบสอบถามของผู้ปกครองของนักเรียนทั้งสองระดับชั้น

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ ผู้วิจัยคำนวณค่าสถิติโดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS โดยดำเนินการดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์คำนวณค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 การศึกษาบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามมาตรฐานประเมินค่าระดับความคิดเห็นชนิด 5 ระดับ

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน ได้เปรียบเทียบทั้งในภาพรวม และแยกเปรียบเทียบแต่ละบทบาท โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน เมื่อพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะทำการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่โดยวิธีของเซฟเฟ

สรุปผลการวิจัย

1. สถานการณ์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1 สถานการณ์ของนักเรียนและผู้ปกครอง

นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 46.70 เป็นหญิง เป็นนักเรียนชาย ร้อยละ 53.30 นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ร้อยละ 49.10 เป็นหญิง เป็นนักเรียนชาย ร้อยละ 50.90 นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดา มารดาและญาติ ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดา มารดา พี่และน้อง นักเรียนทั้งสองระดับชั้นส่วนใหญ่ไม่ได้อาศัยอยู่กับปู่ ย่า หรือ ตา ยาย บิดามารดาของนักเรียนส่วนใหญ่มิมีชีวิตอยู่ถึง ร้อยละ 98.10 และ 99.10 ตามลำดับ และส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย และมีอาชีพวิชาชีพและวิชาการ นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ส่วนใหญ่ไม่มี พี่ชายและน้องชาย มีพี่น้องทั้งหมด 2 คน (รวมทั้งตัวเองด้วย) นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ส่วนใหญ่มีพี่สาวและน้องสาว 1 คน แต่นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ส่วนใหญ่ไม่มีพี่สาวและน้องสาว

ผู้ปกครองที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น เป็นเพศหญิง ร้อยละ 73.10 เป็นเพศชาย ร้อยละ 26.90 ส่วนผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น เป็นเพศหญิง ร้อยละ 70.30 เป็นเพศชาย ร้อยละ 29.70 ผู้ปกครองมีบุตร 2 คนเป็นส่วนใหญ่ บุตรคนโตอายุประมาณ 2 ปี ส่วนบุตรคนสุดท้ายอายุประมาณ 8 ปี สำหรับผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ส่วนผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษา

ตอนปลาย ส่วนใหญ่มีบุตรคนโตอายุประมาณ 5-6 ปี บุตรคนสุดท้ายอายุประมาณ 11 ปี ผู้ปกครอง ส่วนใหญ่มีหนังสือสารานุกรมประจำบ้าน และมีจำนวนหนังสือ 250 เล่ม หรือมากกว่านั้น

1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับความคาดหวังในอนาคตของนักเรียน

1.2.1 ด้านการศึกษา ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น และตอนปลายส่วนใหญ่ คาดหวังระดับการศึกษาสูงสุดของนักเรียนว่าจะสำเร็จระดับวิทยาลัยหรือ มหาวิทยาลัยเป็นส่วนใหญ่ รองลงมาคือสำเร็จแพทย์ กฎหมายหรือปริญญาเอก ส่วนนักเรียนทั้งสอง ระดับ คาดหวังว่าจะสำเร็จการศึกษาสูงสุด คือ สำเร็จแพทย์ กฎหมาย หรือระดับปริญญาเอกเป็น ส่วนใหญ่ รองลงมาคือสำเร็จวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นความคาดหวังที่สูงกว่าผู้ปกครอง

1.2.2 ด้านอาชีพ ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นต้องการ ให้บุตรมีอาชีพที่ชอบและถนัดมากที่สุด รองลงมาคือเป็นผู้ปฏิบัติงานที่ใช้ในวิชาชีพและวิชาการ ในขณะที่ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายมีจำนวนมากที่สุดที่ต้องการให้บุตรมีอาชีพ เป็นผู้ปฏิบัติงานวิชาชีพและวิชาการ รองลงมาคือมีอาชีพที่ชอบและถนัด ส่วนนักเรียนชั้นประถม ศึกษาดอนต้นและตอนปลาย ส่วนใหญ่มีความต้องการที่จะประสบผลสำเร็จในเรื่องสำคัญในอาชีพ เป็นที่ยอมรับจากเพื่อนร่วมอาชีพ และมีรายได้มากกว่าบิดา มารดา

2. บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน

2.1 บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาตอนต้น

นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นมีการรับรู้ในด้านความกดดัน ความช่วยเหลือ การกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญาอยู่ในระดับปานกลาง และมีการรับรู้ในการแบ่งเวลาอยู่ในระดับ ต่ำ ส่วนการสนับสนุนทางจิตวิทยา นักเรียนมีการรับรู้ในระดับสูง

ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น มีการรับรู้ในด้านความกดดัน การกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา และการแบ่งเวลาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนในด้าน การสนับสนุนทาง จิตวิทยาและความช่วยเหลือมีการรับรู้ในระดับสูง

ผู้ปกครองมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้สอดคล้องกับการรับรู้ของนักเรียน ในด้านความกดดัน การกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญาและการสนับสนุนทางจิตวิทยา กล่าวคือ ผู้ปกครอง

มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นในด้านความกดดัน และการกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญาอยู่ในระดับปานกลาง และอยู่ในระดับสูงในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยา ส่วนในด้านความช่วยเหลือและการแบ่งเวลา บทบาทของผู้ปกครองไม่สอดคล้องกับการรับรู้ของนักเรียน กล่าวคือ ผู้ปกครองรายงานว่ามีบทบาทในการให้ความช่วยเหลือในระดับสูง แต่นักเรียนรับรู้ว่าได้รับความช่วยเหลือในระดับปานกลาง และผู้ปกครองรายงานว่าได้ส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนในด้านการแบ่งเวลาอยู่ในระดับปานกลาง แต่นักเรียนรับรู้ว่าได้รับการส่งเสริมในระดับต่ำ

2.2 บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายมีการรับรู้ในด้านความกดดัน ความช่วยเหลือ การกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญาและการแบ่งเวลาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการสนับสนุนทางจิตวิทยา นักเรียนมีการรับรู้อยู่ในระดับสูง

ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความกดดัน ความช่วยเหลือ การกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา และการแบ่งเวลาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยามีบทบาทในการส่งเสริมอยู่ในระดับสูง

ผู้ปกครองมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้สอดคล้องกับการรับรู้ของนักเรียน กล่าวคือ ผู้ปกครองมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความกดดัน ความช่วยเหลือ การกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา และการแบ่งเวลาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาอยู่ในระดับสูงเช่นเดียวกัน

3. ผลการเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น และตอนปลาย

3.1 นักเรียนทั้งสองระดับชั้น

นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย มีการรับรู้ในด้านความกดดัน การสนับสนุนทางจิตวิทยา และการแบ่งเวลา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในด้านความช่วยเหลือและการกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญาไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 และจากค่าเฉลี่ยที่พบว่ามีนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น มีการรับรู้สูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษา

ตอนปลายในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยา ส่วนในด้านความกดดัน และการแบ่งเวลา นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายมีการรับรู้สูงกว่า

ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในด้านความกดดัน การสนับสนุนทางจิตวิทยา การกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญาและการแบ่งเวลา ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 และจากค่าเฉลี่ยพบว่า ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้สูงกว่าผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในด้านการช่วยเหลือ

บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางการเรียนของนักเรียนทั้ง 5 ด้าน ตามคำรายงานของผู้ปกครองและตามการรับรู้ของนักเรียน เป็นดังนี้

ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนในด้านความกดดัน การสนับสนุนทางจิตวิทยา การกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา และด้านการแบ่งเวลาไม่แตกต่างกัน มีเพียงในด้านความช่วยเหลือเท่านั้นที่ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นมีบทบาทช่วยเหลือนักเรียนมากกว่าผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลายรับรู้การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองไม่แตกต่างกัน ในด้านความช่วยเหลือและการกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา สำหรับด้านความกดดันและการแบ่งเวลา นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายรับรู้ว่าได้รับการส่งเสริมจากผู้ปกครองมากกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ซึ่งตรงกันข้ามกับด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นรับรู้ว่าได้รับการส่งเสริมจากผู้ปกครองมากกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน

นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีการรับรู้ในด้านความกดดัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในด้าน การสนับสนุนทางจิตวิทยา ความช่วยเหลือ การกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญาและการแบ่งเวลา ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 และจากค่าเฉลี่ยพบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ระดับต่ำ และระดับปานกลาง มีการรับรู้ในด้านความกดดันไม่แตกต่างกัน แต่มีการรับรู้สูงกว่า
 นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง

ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ที่มีผลสัมฤทธิ์
 ทางการเรียนแตกต่างกัน มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความกดดัน ความช่วยเหลือ
 และการแบ่งเวลาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในด้านการสนับสนุนทาง
 จิตวิทยา และการกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญาไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 และจากค่าเฉลี่ย
 พบว่า ในด้านความกดดัน ผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ มีบทบาท
 ในการส่งเสริมการเรียนรู้สูงกว่าผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง
 และระดับสูง และผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง มีบทบาทใน
 การส่งเสริมการเรียนรู้สูงกว่าผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ในด้าน
 ความช่วยเหลือ ผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ มีบทบาทในการส่งเสริม
 การเรียนรู้สูงกว่าผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง และระดับสูง
 ส่วนผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางกับระดับสูง มีบทบาทในการ
 ส่งเสริมการเรียนรู้ไม่แตกต่างกันในด้านการแบ่งเวลา ผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง
 การเรียนระดับต่ำ มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้สูงกว่าผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์
 ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับสูง ส่วนผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 ระดับปานกลางและระดับสูง มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน

บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางการเรียนของนักเรียนที่มี
 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันทั้ง 5 ด้าน ตามคำรายงานของผู้ปกครองและตามการรับรู้
 ของนักเรียนเป็นดังนี้

ผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน แต่มีบทบาท
 ในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้าน การสนับสนุนทางจิตวิทยาและการกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญาไม่
 แตกต่างกัน ผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ มีบทบาทในการส่งเสริม
 การเรียนรู้ในด้านความกดดัน ความช่วยเหลือและการแบ่งเวลามากกว่าผู้ปกครองของนักเรียนที่มี
 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปานกลางและระดับสูง เฉพาะด้านความกดดัน ผู้ปกครองของ
 นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้าน

ความกดดันมากกว่าผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ส่วนในด้านความช่วยเหลือและการแบ่งเวลา ผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับสูง มีบทบาทในการส่งเสริมนักเรียนไม่แตกต่างกัน

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน ได้รับความรู้บทบาทการส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครองไม่แตกต่างกันในเกือบทุกด้าน ยกเว้นด้านความกดดันเท่านั้นที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำและระดับปานกลาง ได้รับความรู้บทบาทของผู้ปกครองในด้านความกดดันมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง สำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำและระดับปานกลาง ได้รับความรู้บทบาทของผู้ปกครองในด้านความกดดันไม่แตกต่างกัน

3.2 ด้านความกดดัน

บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนในด้านความกดดันตามคำรายงานของผู้ปกครอง และตามการรับรู้ของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลายมีการรับรู้ในด้านความกดดันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายมีการรับรู้ในด้านความกดดันสูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีการรับรู้ในด้านความกดดันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนทั้งสองระดับชั้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ มีการรับรู้ในด้านความกดดันสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง แต่มีการรับรู้ในด้านความกดดันไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง ส่วนนักเรียนทั้งสองระดับชั้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางมีการรับรู้ในด้านความกดดันสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง

ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนในด้านความกดดันไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนในด้านความกดดันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ปกครองของนักเรียนทั้งสองระดับชั้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับสูง และผู้ปกครองของนักเรียนทั้งสองระดับชั้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง มีบทบาท

ในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความกดดันสูงกว่าผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง

ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่อบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความกดดันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาทั้งการรายงานของผู้ปกครองและการรับรู้ของนักเรียน

3.3 ด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยา

บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาตามคำรายงานของผู้ปกครองและตามการรับรู้ของนักเรียนอยู่ในระดับสูง

นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลายมีการรับรู้ในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นมีการรับรู้ในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาสูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีการรับรู้ในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่อบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาทั้งการรายงานของผู้ปกครองและการรับรู้ของนักเรียน

3.4 ด้านความช่วยเหลือ

บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความช่วยเหลือตามคำรายงานของผู้ปกครองและตามการรับรู้ของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ และผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความช่วยเหลืออยู่ในระดับสูง

นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลายมีการรับรู้ในด้านความช่วยเหลือ
ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีการรับรู้ในด้าน
ความช่วยเหลือไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลายมีบทบาทในการ
ส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05
โดยผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความ
ช่วยเหลือสูงกว่าผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีบทบาท
ในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
โดยผู้ปกครองของนักเรียนทั้งสองระดับชั้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ มีบทบาทในการ
ส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความช่วยเหลือสูงกว่าผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ระดับปานกลางและระดับสูง ส่วนผู้ปกครองของนักเรียนทั้งสองระดับชั้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ระดับปานกลาง มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความช่วยเหลือไม่แตกต่างจากผู้ปกครอง
ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง

ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่อบทบาท
ของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความช่วยเหลือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาทั้งการ
รายงานของผู้ปกครองและการรับรู้ของนักเรียน

3.5 ด้านการกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา

บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้านการกระตุ้นพัฒนาทาง
สติปัญญาตามคำรายงานของผู้ปกครองและตามการรับรู้ของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลายมีการรับรู้ในด้านการกระตุ้น
พัฒนาทางสติปัญญาไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีการรับรู้ในด้านการ
กระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญาไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลายมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านการกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญาไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านการกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญาไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่อบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านการกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาทางการรายงานของผู้ปกครองและการรับรู้ของนักเรียน

3.6 ด้านการแบ่งเวลา

บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านการแบ่งเวลาตามคำรายงานของผู้ปกครองและตามการรับรู้ของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นโดยรวมและที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง มีการรับรู้ในการแบ่งเวลาอยู่ในระดับต่ำ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลายมีการรับรู้ในการแบ่งเวลาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย มีการรับรู้ในการแบ่งเวลาสูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีการรับรู้ในการแบ่งเวลาไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลายมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านการแบ่งเวลาไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านการแบ่งเวลาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ปกครองของนักเรียนทั้งสองระดับชั้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านการแบ่งเวลาสูงกว่าผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับสูง ส่วนผู้ปกครองของนักเรียนทั้งสองระดับชั้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านการแบ่งเวลาไม่แตกต่างจากผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง

ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่อบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านการแบ่งเวลาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาทั้งการรายงานของผู้ปกครองและการรับรู้ของนักเรียน

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยทำให้ทราบถึงบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางการเรียนของนักเรียน ซึ่งนำมาอภิปรายได้ดังนี้ คือ

ผู้ปกครองส่วนใหญ่เป็นผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย (บิดา ร้อยละ 56.60, 63.60 มารดา ร้อยละ 71.30, 76.00) จึงมีความรู้ในการเลี้ยงดูบุตรเป็นอย่างดี รวมทั้งมีความรู้ในการส่งเสริมทางการเรียนของบุตร ซึ่งจากการศึกษาของอรุณศิริ อนันตศิริชัย (2513) ได้พบว่าผู้ปกครองที่ไม่เคยได้รับการศึกษาระดับสูงมาก่อน ขาดเหตุผลใจและประสบการณ์ด้านการศึกษา ขาดความกระตือรือร้นและไม่เห็นความจำเป็นที่จะสนับสนุนบุตรหลานในด้านการศึกษา และจากการศึกษาของ ประกายศิริ แคนทอง (2534) พบว่า ผู้ปกครองของนักเรียนที่มีภูมิหลังด้านการศึกษาระดับสูงตระหนักถึงคุณค่าในการศึกษาเพื่อเกียรติยศ ชื่อเสียง และพยายามที่จะรักษาสถานภาพระดับเดิมของตนไว้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของเพ็ช และ บาวแมน (Pierce and Bowman quoted to Torrance, 1965) ที่พบว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง บิดามารดามีการศึกษาดี มีความคาดหวังจากเด็กสูง ส่วนเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ บิดามารดามีการศึกษาต่ำ ไม่เห็นประโยชน์และความสำคัญของการศึกษา จึงไม่สนับสนุนและไม่คาดหวังในผลการเรียนของเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับคำว่าของคำสิงห์ ศิริภา (2517) ที่สรุปไว้ว่า สาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับนักเรียนที่มีสติปัญญาสูงแต่ไม่ได้ใช้สติปัญญาให้เต็มที่ มักเป็นนักเรียนที่เกิดมาท่ามกลางสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ไม่เห็นคุณค่าของการศึกษา และจากงานวิจัยของจรรยา สุวรรณทัต (2522) พบว่า ผู้ปกครองที่ขาดประสบการณ์ด้านการศึกษา จะขาดความกระตือรือร้น มองไม่เห็นความสำคัญของการศึกษา ขาดความสนใจไม่ได้ให้ความรู้เพิ่มเติมแก่นักเรียน เดล (Dale, 1965) พบว่า เด็กที่ประสบความสำเร็จทางการเรียนเป็นเด็กที่บิดามารดามีการศึกษาสูง จึงได้รับการส่งเสริมและให้ความเอาใจใส่ต่อการเรียนของเด็กด้วยความเข้าใจและความรักจากที่บ้าน เช่นเดียวกับเพ็ญพิมล คูศิริวิเชียร (2526) ได้ทำ

การวิจัยพบว่า องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่สำคัญคือ ระดับการศึกษาของบิดา มารดา ส่วนเพ็ญศรี อรุณรุ่งเรือง (2522) ทำการศึกษาพบว่า บุคคลที่มีระดับการศึกษาต่างกันจะมีกิจกรรมในการส่งเสริมการศึกษานองบุตรหลานแตกต่างกัน และจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษานองบุตรหลานแตกต่างกันด้วย นอกจากนี้ ศิริวัลย์ อุดมพรวิรัตน์ (2524) ยังมีความเห็นที่สอดคล้องกันคือ ผู้ปกครองที่มีการศึกษาอยู่ในขั้นต่ำจะทำให้การส่งเสริมการเรียนน้อยกว่าผู้ปกครองที่มีการศึกษาสูง เพราะไม่มีประสบการณ์ทางการศึกษา จึงมองไม่เห็นความจำเป็นของการศึกษาและไม่ให้การสนับสนุนการศึกษาเท่าที่ควร

อาชีพของบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอาชีพที่เชี่ยวชาญและวิชาการเป็นส่วนใหญ่ (บิดาร้อยละ 53.70, 65.50 มารดาร้อยละ 53.70, 66.40) ซึ่งจากการศึกษาของนักวิชาการพบว่า อาชีพของบิดามารดามีอิทธิพลต่อความสำเร็จในด้านการศึกษาของบุตรด้วย เอส แอล โชปรา (Chopra, 1967) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับอาชีพของบิดามารดา พบว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองมีอาชีพเกี่ยวกับวิชาการ จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพอื่น อาชีพของบิดามารดาเป็นสื่อออกถึงระดับทางสังคมของครอบครัว

จากการสำรวจรายได้ของบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า บิดามีรายได้เฉลี่ยประมาณ 4 หมื่นกว่าบาท มารดามีรายได้เฉลี่ยประมาณ 2 หมื่นกว่าบาท ซึ่งเป็นรายได้ที่สูง และส่วนใหญ่มียุติบัตรเพียง 2 คน (ร้อยละ 50.00, 58.70) ภายในครอบครัวจึงไม่มีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ จากการศึกษาของเอ็ดเวิร์ด แฟรงเคิล (Frankel, 1962) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีผลต่อการเรียนของนักเรียน พบว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำกว่า เช่นเดียวกับผลการวิจัยของเจลิ้มชัย วาสะสิริ (2533) พบว่า ผู้ปกครองของนักเรียนที่มีรายได้อยู่ในระดับต่ำ จะเป็นผลให้ผู้ปกครองไม่สามารถส่งเสริมการเรียนของนักเรียนได้มากเท่าที่ควร และ ลีวส์ เฮช เวอชิงตัน (Worthington, 1971) ได้ศึกษาพบว่าผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงจะให้การส่งเสริมการเรียนของเด็กได้มากกว่าผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ เช่นเดียวกับ ดอสเซียล เอ เพรสคอตต์ (Presscott, 1961) ได้ทำการศึกษาพบว่า ภูมิหลังทางเศรษฐกิจของครอบครัวจัดว่าเป็นหนึ่งในองค์ประกอบทั้งหลายที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก โคลแมน (Coleman, 1966) พบว่าสถานภาพทาง

เศรษฐกิจ และสังคมเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมากกว่าตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียน เช่นเดียวกับ เฟรเซอร์ (Fraser, 1959) และดักลาส (Douglas, 1964) ได้ทำการวิจัยพบว่า แรงกระตุ้นทางการศึกษา ที่ศนคติ รายได้และความสนใจของบิดามารดามีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางสติปัญญาและการเรียนของลูก ในเรื่องนี้ การ์สัน ซี การ์ริสันและคณะ (Garison and others, 1964) ได้ศึกษาพบว่า ภูมิหลังทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองมีผลต่อการเรียนของนักเรียน เด็กที่มาจากครอบครัวที่ฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ ย่อมจะขาดประสบการณ์ต่างๆ ที่ช่วยในการเรียนรู้ ทำให้ผลการเรียนไม่ดี ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของมาร์ติน ทรอยซ์ และเบิร์ต บราวน์ (Deutsch and Brown, 1964) ที่ว่าการเป็นสมาชิกของครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ เป็นเครื่องชี้ถึงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสติปัญญาที่ต่ำเหมือนกัน

จากเหตุผลดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า จากการที่บิดามารดามีการศึกษาสูง อาชีพมั่นคง มีรายได้สูง จะมีผลต่อการศึกษาของบุตร คือ สนับสนุนให้บุตรได้รับการศึกษามีผลการเรียนดี เนื่องจากบิดามารดาเห็นคุณค่าและความสำคัญของการศึกษาที่จะช่วยให้บุตรของตนมีอาชีพดี มีฐานะที่มั่นคงในอนาคต จึงพยายามชักจูงให้บุตรเอาใจใส่ในการเรียน ซึ่งตรงข้ามกับบิดามารดาที่มีการศึกษาน้อย รายได้น้อย มีอาชีพที่ไม่มั่นคง ทำให้สภาพครอบครัวมีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ บิดามารดาจำเป็นต้องยุ่งอยู่กับการกสิกรรมเลี้ยงครอบครัว จึงไม่มีเวลาเอาใจใส่บุตรมากนัก ทำให้ไม่สามารถส่งเสริมทางการเรียนของบุตร (ตรี ภาวุดานนท์, 2529) และอานนท์ อากาภิรม (2517) ได้กล่าวไว้พอสรุปได้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมอันประกอบด้วย ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ของบิดามารดามีผลต่อการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งย่อมส่งผลถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

ครอบครัวของนักเรียนเป็นครอบครัวที่อบอุ่น เพราะส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดา มารดา ญาติ พี่และน้อง (ร้อยละ 88.00, 95.50) ครอบครัวจึงมีความมั่นคงและมีผลต่อการเรียนของนักเรียน ครอบครัวที่บิดาและมารดา มีโอกาสช่วยเหลือร่วมมืออบรมสั่งสอนนักเรียนทั้งทางด้านวิชาการและสังคมได้ดีกว่าบิดาหรือมารดาคนเดียว ผู้ใหญ่คนเดียวเลี้ยงดูเด็กย่อมยากกว่าสองคนช่วยกัน (Brookover and Erickson, 1975 อ้างถึงใน ประทีป สยามชัย, 2526)

ผู้ปกครองให้ความสำคัญในด้านการศึกษา มาก รวมทั้งพยายามปลูกฝังให้นักเรียนได้เห็นความสำคัญของการศึกษา จะเห็นได้จากที่ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีสำราญกรมประจำบ้าน (ร้อยละ

63.00, 64.50) มีจำนวนหนังสือที่อ่าน 250 เล่ม หรือมากกว่า (ร้อยละ 40.20, 30.90)

ซึ่งจากการศึกษาของไมค์เรซ (Maikrzek, 1985) ได้พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงนั้น บิดามารดาจะอ่านหนังสือให้เด็กเรียนฟังมากกว่า และที่บ้านก็จะมีจำนวนหนังสือมากกว่า นักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ผู้ปกครองมีความคาดหวังว่าบุตรจะสำเร็จการศึกษาระดับวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย เป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 50.50, 62.70) ซึ่งเป็นความคาดหวังว่าบุตรจะสำเร็จการศึกษาระดับเท่าตนเอง แต่ปรากฏว่าจากการตอบแบบสอบถาม นักเรียนส่วนใหญ่มีความคาดหวังว่าตนเองจะสำเร็จการศึกษาระดับแพทย์หรือกฎหมายหรือปริญญาเอกเป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 57.00, 58.20) ซึ่งเป็นความคาดหวังว่าตนเองจะสำเร็จการศึกษาสูงกว่าบิดามารดา จากความคาดหวังและความต้องการของผู้ปกครองที่มีต่อนักเรียน จะทำให้ผู้ปกครองมีความกระตือรือร้นในการส่งเสริมในด้านการศึกษาให้กับบุตรของตน เพื่อให้บุตรของตนได้สำเร็จการศึกษาในระดับที่คาดหวังไว้ได้ ส่วนนักเรียนที่มีความคาดหวังที่ต้องการจะเห็นตนเองสำเร็จการศึกษาระดับที่สูงกว่าบิดามารดา ก็จะเป็นแรงกระตุ้นให้เขากระตือรือร้นในการเฝ้าหาความรู้ ตั้งใจเรียนเพื่อที่จะสำเร็จการศึกษาในระดับที่เขาต้องการได้ด้วยเช่นกัน ผู้ปกครองส่วนใหญ่จะตระหนักดีว่าถ้าผู้ปกครองไม่ให้ความเอาใจใส่ต่อการศึกษา ไม่สนับสนุนในเรื่องการศึกษาของนักเรียน จะเป็นผู้ปิดกั้นความก้าวหน้าทางการศึกษาของนักเรียน ซึ่งจะมีผลเกี่ยวเนื่องไปถึงคุณภาพชีวิตของนักเรียนด้วย (Morish, 1972)

บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนในด้านความกดดัน

บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนในด้านความกดดันตามการรายงานของผู้ปกครองและการรับรู้ของนักเรียน โดยรวมแล้วอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะผู้ปกครองส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย จึงมีความรู้ในการเลี้ยงดูบุตรและการส่งเสริมทางการเรียนของบุตรเป็นอย่างดี มีวิธีการที่ถูกต้องเหมาะสม ไม่สร้างความกดดันให้กับบุตรมากเกินไป ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลายมีการรับรู้ในด้านความกดดันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายมีการรับรู้สูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ซึ่งโดยปกติทั่วไปแล้ว เด็กเล็กจะได้รับ

การดูแลจากผู้ปกครองในทุกๆ เรื่อง ทั้งเรื่องอาหารการกิน การทำความสะอาดร่างกาย เสื้อผ้า เครื่องใช้ส่วนตัว รวมไปถึงอุปสรรคทางการเรียนและการบ้าน จนทำให้เกิดความเคยชินและเป็นเรื่องธรรมดา ถ้าผู้ปกครองจะถามถึงการบ้านหรือช่วยทบทวนให้เวลาใกล้สอบ เมื่อนักเรียนเติบโตขึ้น ผู้ปกครองจะเริ่มปล่อยให้รับผิดชอบตนเอง โดยจะคอยดูแลอยู่ห่างๆ และคอยซักถามให้คำแนะนำในเรื่องต่างๆ รวมทั้งด้านการเรียน การซักถามจะมีมากกว่าตอนที่ดูแลบุตรเมื่อเล็กๆ เพราะไม่ได้รับรู้เรื่องของบุตรเหมือนเมื่อก่อนดูแลอย่างใกล้ชิด ผู้ปกครองจะถามเพื่อกระตุ้นเตือนบุตรเป็นส่วนใหญ่ เช่น "มีการบ้านหรือเปล่า" เป็นการถามที่กระตุ้นเตือนว่า "ทำการบ้านหรือยัง" หรือ "ใกล้จะสอบแล้วใช้ไหม" ก็กระตุ้นเตือนว่า "ดูหนังสือได้แล้วนะ" ผู้ปกครองบางคนก็จะใช้ทั้งคำถามและการกระตุ้นเตือนไปพร้อมๆ กัน นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่วัยเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นตอนต้นก็จะรู้สึกได้รับความกดดันจากคำถามต่างๆ ของผู้ปกครอง ซึ่งเป็นความรู้สึกที่แตกต่างจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ซึ่งถือเป็นความเคยชินมากกว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายเริ่มรับผิดชอบสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง การที่ผู้ปกครองเข้ามาดูแลในเรื่องการเรียนของเขา ทำให้นักเรียนรู้สึกว่าผู้ปกครองเข้มงวดกับเขามาก ซึ่งเป็นการสร้างความกดดันกับตัวเขา ตรงข้ามกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ซึ่งยังเป็นเด็กเล็กที่ผู้ปกครองให้ความดูแลมากในทุกเรื่องอยู่แล้ว จึงดูเหมือนเป็นเรื่องปกติที่ผู้ปกครองให้การดูแลในเรื่องของการเรียน ไม่ว่าจะเป็นการเตือนให้ทำการบ้านหรือดูหนังสือเตรียมสอบ แต่ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลายมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนในด้านนี้ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นเพราะผู้ปกครองให้การดูแลและส่งเสริมการเรียนของบุตรที่เป็นเด็กเล็ก และเด็กโตอย่างเข้มงวดเพียงพอกัน เพียงแต่มีรูปแบบที่แตกต่างกันเท่านั้น จึงทำให้ผู้ปกครองมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนในด้านนี้ไม่แตกต่างกัน ส่วนนักเรียนทั้งสองระดับชั้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีการรับรู้ในด้านความกดดันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำและระดับปานกลาง มีการรับรู้ในด้านความกดดันสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง เป็นเพราะนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำและระดับปานกลาง ผู้ปกครองจะให้การส่งเสริมทางการเรียนมากเป็นพิเศษ เพราะผลการเรียนอยู่ในระดับที่ไม่ค่อยดีนัก ถ้าผู้ปกครองไม่ดูแลเป็นอย่างดี นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำอาจจะสอบตกได้ ซึ่งจากการศึกษาของ มอร์ริว และวิลสัน (Morrow and Wilson, 1961) ได้พบว่า นักเรียน

ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำและเป็นผู้ที่ได้รับการปกป้องคุ้มครองมากเกินไป มีบิดามารดาที่ชอบช่มชู่ เข้มงวดเกินไป ลงโทษเด็กบ่อยๆ และบิดามารดามีความปรารถนาที่จะทำให้เด็กเรียนประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก ส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง ผู้ปกครองก็มีความคาดหวังว่าถ้าให้การดูแลส่งเสริมทางด้านการศึกษาให้มากขึ้นก็จะทำให้ผลการเรียนดีขึ้นได้ การที่ผู้ปกครองให้การดูแลทางด้านการศึกษาเป็นพิเศษ ทำให้เด็กเรียนได้รับความกดดัน ส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ผู้ปกครองจะพอใจกับผลการเรียนของนักเรียนกลุ่มนี้อยู่แล้ว การให้การส่งเสริมทางด้านการศึกษาจึงไม่ได้สร้างความกดดันมากนัก เพราะนักเรียนกลุ่มนี้ไม่มีปัญหาทางด้านการศึกษา นักเรียนกลุ่มนี้จะได้รับการกดดันต่ำกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำและระดับปานกลาง ในทำนองเดียวกัน ก็สอดคล้องกับการรายงานของผู้ปกครอง โดยผู้ปกครองของนักเรียนทั้งสองระดับชั้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนในด้านความกดดันของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนในด้านความกดดันของนักเรียนสูงกว่าผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับสูง

ผู้ปกครองบางคนมีความเข้มงวดกับนักเรียนมากในเรื่องของการเรียน โดยเคี่ยวเข็ญอย่างเต็มที่ในเรื่องของการศึกษา โดยสัมพันธ์ถึงสภาพจิตใจของนักเรียน นักเรียนบางคนจะมีความรู้สึกที่ผู้ปกครองบีบบังคับเขามากเกินไป ในเรื่องของการศึกษา นักเรียนบางคนจะกลัวมากเมื่อสอบตก เขาไม่ได้วิตกกังวลถึงคะแนนที่ได้บ่อย แต่เรื่องที่เขาวิตกกังวลจะเป็นเรื่องของการที่เขาจะต้องถูกผู้ปกครองทำโทษ หรือว่ากลัวว่าเมื่อรู้ว่าเขาสอบตก นักเรียนหลายคนจะบอกกับผู้ปกครองจะถามเขาทุกวันมีการบ้านหรือเปล่า ถ้าวันไหนอาจารย์ไม่ได้ให้การบ้าน หรือนักเรียนทำเสร็จแล้ว ผู้ปกครองของเขามักจะทำหน้าไม่เชื่อและจะต้องคืนดูในกระเป๋าของนักเรียนเพื่อทำการบ้าน ผู้ปกครองจะแสดงอาการพอใจทุกครั้งที่เห็นนักเรียนหนึ่งทำการบ้าน นักเรียนหลายคนจะบอกว่าเขาจะถูกเคี่ยวเข็ญให้มาโรงเรียน ถึงแม้ว่าวันนี้เขารู้สึกไม่สบายก็ตาม หลายคนบอกว่าเขารู้สึกได้รับความกดดันมาก เขาคงจะมีความสุขมากขึ้นถ้าผู้ปกครองไม่สร้างความกดดันให้เขามากขนาดนี้ บางครั้งผู้ใหญ่ก็จะทำอะไรโดยอ้างว่าเป็นความหวังดีกับเด็ก แต่จะไม่ค่อยได้สนใจว่าเด็กจะมีความรู้สึกอย่างไร และผลที่ตามมาจะเป็นสิ่งที่เกิดประโยชน์หรือโทษกับเด็กกันแน่

บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนในด้านการสนับสนุนทาง

จิตวิทยา

บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาตามการรายงานของผู้ปกครองและการรับรู้ของนักเรียนอยู่ในระดับสูง เป็นเพราะผู้ปกครองส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย (บิดาร้อยละ 56.60, 63.60 มารดาร้อยละ 71.30, 76.00) และสำเร็จแพทย์ กฎหมายหรือปริญญาเอกมีมากกว่าร้อยละ 80 ย่อมเป็นผู้ที่มีความรู้ในด้านจิตวิทยา ฉะนั้นการสนับสนุนทางจิตวิทยาให้กับบุตร จึงเป็นเรื่องที่ผู้ปกครองให้ความสำคัญ เพราะทราบถึงประโยชน์ที่จะเกิดขึ้น เช่น การให้กำลังใจ การให้คำแนะนำกับบุตรในเรื่องของการเรียน การให้คำชมเมื่อบุตรทำคะแนนได้ดี การให้คำแนะนำกับบุตรในเรื่องของการเรียน การให้ความสนใจอย่างมากเกี่ยวกับการเรียนของบุตร และการที่คาดหวังจะให้บุตรได้เรียนต่อในมหาวิทยาลัย ซึ่งจากการที่ผู้ปกครองให้การสนับสนุนทางด้านนี้ ทำให้นักเรียนมีการรับรู้ที่ผู้ปกครองให้การสนับสนุนทางจิตวิทยาอยู่ในระดับสูง ซึ่งจะเห็นได้ว่าการรับรู้ของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าบทบาทของผู้ปกครองที่เป็นผู้ให้การสนับสนุนอีกด้วย รวมทั้งผู้ปกครองมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในระดับสูง เพราะผู้ปกครองถือว่าเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องกระทำกับบุตร ซึ่งการที่ผู้ปกครองให้การสนับสนุนในด้านนี้จนบุตรสามารถรับรู้ได้จนอยู่ในระดับสูงนั้นก็ถือว่าเป็นสิ่งที่ดี เพราะจะเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนสนใจในเรื่องของการเรียนมากขึ้น และเป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากภายใน ซึ่งถือว่าเป็นแรงกระตุ้นที่สำคัญกว่าแรงจูงใจภายนอก ซึ่งนักเรียนทั้งสองระดับชั้นมีการรับรู้ในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นมีการรับรู้ในด้านนี้สูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เป็นเพราะบุตรที่เป็นเด็กเล็ก ผู้ปกครองจะต้องคอยให้คำชม รวมทั้งให้คำแนะนำในเรื่องของการเรียนมากกว่าบุตรที่โตแล้ว เพราะเด็กเล็กการให้แรงเสริมโดยใช้คำชมจะทำให้เด็กกระตือรือร้นมากขึ้น ส่วนนักเรียนทั้งสองระดับชั้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีการรับรู้ในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ ระดับปานกลางและระดับสูง มีการรับรู้ในด้านนี้ไม่แตกต่างกัน เป็นการรับรู้ที่สอดคล้องกับการรายงานของผู้ปกครอง เพราะผู้ปกครองได้ปฏิบัติสิ่งเหล่านี้เป็นประจำอยู่แล้วจนถือเป็นเรื่องปกติ เช่น ในการให้คำชมกับบุตรเมื่อบุตรทำดีในทุกเรื่อง

ไม่ใช่แค่เรื่องการเรียนรู้เท่านั้น ดังคำกล่าวของบลูม (Bloom, 1981) ที่ว่าการสนับสนุนเด็ก ในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องคือ การยอมรับและยกย่องในผลงานที่ดีของเด็ก และดาเวย์ (Dave, 1963) ได้เสนอแนะไว้ว่า ครูควรควรมีการให้กำลังใจและให้การสนับสนุนของเด็ก อย่างสม่ำเสมอ ยกย่องชมเชยเด็กเมื่อเด็กทำงานได้ดี ควรพูดจาชมเชยเมื่อมีโอกาส เพราะเด็ก จะเกิดการเรียนรู้เมื่อเด็กทำงานได้เป็นผลสำเร็จและมีความทรงจำที่ติดต่อกับสิ่งนั้น ส่วน อีระ ชัยยุทธยรรยง (2527) ในทัศนะสำหรับผู้ปกครองที่จะปฏิบัติต่อเด็กเรียนในการปกครองว่า บิดา มารดาหรือผู้ปกครองที่เป็นผู้มีส่วนสร้างความอบอุ่น ความรัก ความมั่นคง และเสริมสร้างกำลังใจ ให้แก่บุตรและนักเรียนปกครองเป็นอย่างมาก เป็นต้นว่า แนะนำในเรื่องที่เป็นประโยชน์ต่อ การเรียน สนับสนุนในเรื่องการศึกษาเล่าเรียนของนักเรียนอย่างเต็มความสามารถ ให้รางวัล หรือชมเชยเมื่อนักเรียนมีผลการเรียนดี ส่วน เชื้อ สาริมาณ (2524) ศึกษาแล้วพบว่า การแสดงความเข้าใจ สนใจและยอมรับความสามารถของนักเรียน การปฏิบัติของผู้ปกครองดังกล่าวจะทำให้ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เช่นเดียวกับ จริยา เสถบุตรและคณะ (2527) ได้พบว่า แรงกระตุ้นจากผู้ปกครองเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนด้วย และ ศรีสุดา ศิริสิทธิ์ (2523) พบว่า ผู้ปกครองที่มีกมลเมตตาต่อเด็กนักเรียนที่โรงเรียนมอบหมาย ด้วยตนเอง ไม่สนับสนุนหรือแสดงความชื่นชมกับผลงานของนักเรียน ทำให้นักเรียนขาดกำลังใจ บางคนอาจท้อถอย ผู้ปกครองส่วนใหญ่จะมีการให้คำแนะนำกับบุตรในเรื่องของการเรียนอยู่เสมอ จนขณะเดียวกันนักเรียนก็มีการรับรู้มาตั้งแต่เล็กแล้วว่า การที่ตนทำดี ตั้งใจเรียนจนได้คะแนนดี ก็จะได้รับคำชมจากผู้ปกครอง เมื่อมีปัญหาก็สามารถขอคำแนะนำจากผู้ปกครองได้เสมอ รวมทั้ง เรื่องของการเรียน ทำให้การรับรู้ของนักเรียนในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาสอดคล้องกับการ รายงานของผู้ปกครอง ดังที่ บลูม (Bloom, 1981) กล่าวว่า บ้านเป็นสถานที่ที่เด็กจะได้รับ แรงจูงใจในการแสวงหาความรู้ เพื่อช่วยให้เขาดำรงชีวิตต่อไปในอนาคต ผู้ปกครองควรติดตามงาน และกิจกรรมที่เด็กได้รับมอบหมายให้ทำ และให้ความช่วยเหลือเมื่อเด็กไม่สามารถเรียนได้ถึงเกณฑ์ ที่ตั้งไว้

บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนในด้านความช่วยเหลือ

บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนในด้านความช่วยเหลือ

ตามการรับรู้ของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนตามการรายงานของผู้ปกครองโดยรวมแล้ว มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในระดับสูง ซึ่งทั้งนี้อาจเป็นเพราะบิดามารดาของนักเรียน มีอาชีพใช้วิชาชีพและวิชาการเป็นส่วนใหญ่ (บิดาร้อยละ 53.70, 65.50 มารดาร้อยละ 53.70, 66.40) รองลงมาคือ เป็นผู้ปฏิบัติเกี่ยวกับการค้า (บิดาร้อยละ 41.70, 28.50 มารดาร้อยละ 28.70, 19.10) มารดาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีอาชีพเป็นแม่บ้าน ถึงร้อยละ 13.90 ส่วนมารดาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีอาชีพเป็นแม่บ้านถึงร้อยละ 12.70 ซึ่งการที่บิดามารดาของนักเรียนมีอาชีพใช้วิชาชีพและวิชาการเป็นส่วนใหญ่ ทำให้มองเห็นความสำคัญในเรื่องของการศึกษาเป็นอย่างมาก และมีเวลาในการดูแลบุตรในด้าน การเรียน โดยเฉพาะผู้ปกครองที่มีอาชีพเป็นแม่บ้าน ผู้ปกครองจึงให้ความช่วยเหลือบุตรอย่างเต็มที่ในด้านการเรียน และจากผลการวิจัยจะพบว่าผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านความช่วยเหลืออยู่ในระดับสูง ซึ่งตรงกับความเป็นจริงที่ว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นยังเป็นเด็กเล็ก ผู้ปกครองย่อมจะต้องคอยให้ความช่วยเหลือมากกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่เป็นเด็กโต เพราะเด็กโตสามารถที่จะรับผิดชอบและช่วยเหลือตนเองได้แล้ว การจัดเตรียมอุปกรณ์การเรียน หนังสือหรือชุดพละ เสื้อกันเปื้อนหรือวิชาศิลปะ ฯลฯ ก็สามารถจะจัดหาเองได้ โดยอาจจะขอเงินจากผู้ปกครองเพื่อไปจัดหาซื้อเอง ส่วนเด็กเล็กยังต้องพึ่งผู้ปกครองอยู่มาก ผู้ปกครองจะต้องเป็นผู้ไปจัดหาอุปกรณ์ทางการเรียนต่างๆ ช่วยอธิบายในส่วนที่นักเรียนยังไม่เข้าใจ ช่วยอธิบายแบบฝึกหัดในส่วนที่นักเรียนทำผิดให้เข้าใจได้ถูกต้องจะได้ไม่ทำผิดอีก ช่วยตรวจการบ้านว่าทำถูกหรือเปล่านั้น ข้อใดที่ต้องแก้ไขบ้าง ถ้านักเรียนต้องทำรายงานผู้ปกครองก็จะช่วยค้นคว้าหาข้อมูลมาให้หารูปภาพมาให้ เวลาใกล้สอบก็จะช่วยทบทวนเนื้อหาวิชาให้ ทบทวนการเขียนสะกดคำให้ ผู้ปกครองทำหน้าใดที่มีเวลาน้อยก็จะจัดจ้างครูมาสอนพิเศษ เพื่อให้มาช่วยสอน ช่วยดูแลเรื่องการเรียนแทนตนเอง รวมทั้งช่วยสอนการบ้าน ช่วยทำรายงาน ช่วยทบทวนวิชาที่จะสอบ ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่ผู้ปกครองให้การช่วยเหลือมากก็คือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ ซึ่งผู้ปกครองให้การช่วยเหลือเป็นอย่างมากเพราะกลัวว่าบุตรจะสอบไม่ผ่าน เนื่องจากผลการเรียน

และที่โรงเรียน สอนให้นักเรียนตระหนักในคุณค่าของการศึกษา จะทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการศึกษา เมื่อผู้ปกครองเข้าใจบทบาทของตนเองและให้ความร่วมมือกับครูและโรงเรียนมากเท่าใด ก็จะเป็นแรงผลักดันให้ทางโรงเรียนมีความรับผิดชอบมากขึ้น ซึ่งจะทำให้เกิดผลดีกับนักเรียนเป็นอย่างมาก

ผลการวิจัยครั้งนี้จะเห็นได้ว่าบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนในด้านต่างๆ ทั้ง 5 ด้านนั้น มีความสำคัญต่อนักเรียนเป็นอย่างมาก ผู้ปกครองควรให้การส่งเสริมทางด้านการเรียนให้กับบุตรของตนในด้านความช่วยเหลือ การกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา และด้านการแบ่งเวลา ซึ่งจากการรายงานของผู้ปกครองและการรับรู้ของนักเรียนในด้านนี้อยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น จึงควรส่งเสริมจนกระทั่งนักเรียนมีการรับรู้ทั้ง 3 ด้านอยู่ในระดับสูง เช่นเดียวกับการสนับสนุนทางจิตวิทยา เพราะการสนับสนุนทั้ง 4 ด้าน จะส่งเสริมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็ควรลดบทบาทในด้านความกดดันให้ลดลงจนนักเรียนมีการรับรู้ในด้านนี้อยู่ในระดับต่ำ เพราะจะทำให้เด็กไม่เกิดความตั้งใจ เครียดจนทำให้ด้อยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้ปกครองควรให้ความสำคัญต่อการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน โดยไม่คิดว่าเป็นการละเลยของทางโรงเรียนเท่านั้น

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ปกครอง

ผู้ปกครองควรส่งเสริมทางด้านการเรียนของนักเรียนให้มาก เพราะบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางด้านการเรียนมีความสำคัญยิ่งต่อการศึกษาของนักเรียน การส่งเสริมควรกระทำตั้งแต่เด็กเรียนยังเล็ก เพื่อให้เด็กเรียนได้มองเห็นความสำคัญของการศึกษา และมีลักษณะนิสัยที่ดีในเรื่องของการศึกษาตั้งแต่เล็กคิดเป็นลักษณะนิสัยที่ดีตลอดไป โดยเฉพาะการส่งเสริมในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยา ด้านความช่วยเหลือ ด้านการกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา และด้านการแบ่งเวลา ซึ่งผู้ปกครองควรจะมีการส่งเสริมให้มากจนนักเรียนรับรู้ได้ในระดับสูง เพราะจะทำให้เกิดประโยชน์กับนักเรียนเป็นอย่างมาก ส่วนในด้านความกดดัน ผู้ปกครองควรลดน้อยลงจนนักเรียนรับรู้ได้ในระดับต่ำ เพราะในด้านนี้ถ้ามีมากจะส่งผลให้นักเรียนด้อยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพราะจะทำให้เกิดความตั้งใจ เครียด และขัดแย้งกัน (Campbell, 1992)

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยและคณะได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น และนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เฉพาะในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) เท่านั้น ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรจะได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองระหว่างโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยแต่ละโรงเรียน และเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองระหว่างโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยกับโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร และกับโรงเรียนในสังกัดอื่นๆ เพื่อให้ผลการวิจัยกว้างขวางมากยิ่งขึ้น



สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

ก่อ สวัสดิพานิชย์. "บทบาทของผู้ปกครองและครูในการพัฒนาการศึกษาของเยาวชน." มิตรครู 21 (31 ตุลาคม 2521) : 21.

กองวิจัยทางการศึกษา, กรมวิชาการ. กระทรวงศึกษาธิการ. รายงานผลการวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการคิดและความรู้สึก. เอกสารการวิจัยทางการศึกษา ฉบับที่ 3, 2531.

จรรยา สุวรรณทัต. "สุขภาพจิตของครูในถิ่นกันดารที่สัมพันธ์กับปัญหาการสอน และเจตคติที่มีต่อเด็ก." วารสารวิจัยทางการศึกษา 9 (1 มิถุนายน 2522) : 43-47.

จริยา เสถบุตร และคณะ. "ผลขององค์ประกอบที่ไม่ใช่ทางด้านวิชาการที่มีต่อความสัมฤทธิ์ผลด้านวิชาการของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย." ข่าวสารวิจัยการศึกษา 7 (เมษายน-พฤษภาคม 2527) : 18-21.

จินดา ทั่งทอง. การนำเสนอแนวทางสำหรับผู้ปกครองในการสนับสนุนการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

จินตนา ซึ่งจิตตวิสุทธิ. การวิเคราะห์ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำและสูงกว่าระดับความสามารถ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

เฉลิมชัย วาสะสิริ. บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนของนักเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามการรับรู้ของครูและนักเรียน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

ไม่สิ้นเอง แต่นักเรียนทั้งสองระดับชั้นมีการรับรู้ในด้านความช่วยเหลือไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 การช่วยเหลือทางด้านการเรียนของบุตรเป็นสิ่งจำเป็น เพราะเด็กจะประสบปัญหาในการเรียนบางลักษณะ ถ้าเขาไม่ได้รับความช่วยเหลือ เขาก็อาจจะยอมแพ้ต่อการเรียน

ผู้ปกครองจึงควรให้การสนับสนุน ในการช่วยเหลือต่อปัญหาในการเรียน เพราะเด็กแต่ละคนไม่สามารถทำให้ตนเองบรรลุเป้าหมายทางการศึกษาได้โดยลำพัง จึงจำเป็นต้องได้รับการส่งเสริมสนับสนุนและความช่วยเหลือจากผู้ปกครอง (Bloom, 1981) เช่นเดียวกับ อำนาจ ศิริรัตน์บัลล์ (2531) ได้กล่าวถึงการเลี้ยงลูกให้ประสบความสำเร็จนี้ ผู้ปกครองควรให้การช่วยเหลือเมื่อนักเรียนมีปัญหา ให้ความช่วยเหลือ หาวิธีการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักเรียน ซึ่งอาจจะอธิบายกันด้วยเหตุผลหรือปัญหา การให้ความช่วยเหลืออาจจะเป็นการช่วยอธิบายการบ้านหรือรายงานที่ทำบุตรที่เป็นเด็กเล็กผู้ปกครองจะให้ความช่วยเหลือมากกว่าบุตรที่โตแล้ว ตามการรายงานของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนในเรื่องนี้ก็เช่นเดียวกัน ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลายมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนในด้านความช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนในด้านความช่วยเหลือสูงกว่าผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ส่วนนักเรียนทั้งสองระดับชั้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีการรับรู้ในด้านความช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำระดับปานกลางและระดับสูง มีการรับรู้ในด้านความช่วยเหลือไม่แตกต่างกัน ส่วนผู้ปกครองของนักเรียนทั้งสองระดับชั้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนในด้านความช่วยเหลือไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 แต่จากค่าเฉลี่ย ผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนในด้านความช่วยเหลือสูงกว่าผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับสูง นั่นคือผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำก็จะให้ความช่วยเหลือกับบุตรมากเพราะกลัวว่าบุตรของตนจะต้องสอบตกซ้ำชั้นเรียน ซึ่งจะทำให้บุตรเสียเวลาในการเรียน และเป็นการทำให้ผู้ปกครองเสียหน้า ความช่วยเหลือที่ผู้ปกครองมีให้ในการเรียนจึงมีมากเป็นพิเศษ ตามปกตินักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำ มักขาดความรับผิดชอบในหลายๆ เรื่อง ซึ่งผู้ปกครองจะต้องคอยดูแลช่วยเหลือมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง

และระดับสูง แตกต่างไปจากการรับรู้ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ ซึ่งมีการรับรู้ในด้านความช่วยเหลือไม่แตกต่างจากการรับรู้ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับสูง แต่จากการศึกษาของมอร์ริว และวิลสัน (Morrow and Wilson, 1961) พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง จะเป็นผู้ที่สามารถทำให้การเอาใจใส่ดูแลเป็นอย่างดี ช่วยเหลือทุกๆ ด้าน ส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำจะเป็นผู้ที่ได้รับการปกป้องคุ้มครองมากเกินไป และไม่สามารถมีความปรารถนาที่จะทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก จินตนา ซึ่งจิตติวิสุทธิ (2529) ได้ศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไปมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ ส่วนประยูทธิ์ วัชรดิษฐ์ (2514) ได้พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงมีแนวโน้มว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก ส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษและแบบคาดหวังเอาเกินเด็กสูง จากการศึกษาของอัลเมเดีย (Almedia, 1969) ได้พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงรู้สึกว่ามีบิดามารดาใช้อำนาจกับเขามากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำรู้สึกว่ามีบิดามารดาให้ความรักเขาน้อยกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนของนักเรียนในด้านการกระตือรือร้นพัฒนาทาง

สติปัญญา

บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนของนักเรียนในด้านการกระตือรือร้นพัฒนาทางสติปัญญาตามการรับรู้ของนักเรียนและจากการรายงานของผู้ปกครองนั้นโดยรวมแล้วอยู่ในระดับปานกลาง เป็นเพราะบิดามารดาของนักเรียนส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย (บิดาร้อยละ 56.60, 63.60 มารดาร้อยละ 71.30, 76.00) และสำเร็จแพทยกฎหมายหรือปริญญาเอกมีมากกว่าร้อยละ 80 รวมทั้งยังมีอาชีพที่ใช้วิชาชีพและวิชาการเป็นส่วนใหญ่ (บิดาร้อยละ 53.70, 65.50 มารดาร้อยละ 53.70, 66.40) จึงมีความรู้ในการส่งเสริมการกระตือรือร้นพัฒนาทางสติปัญญาให้บุตรเป็นอย่างดี และพยายามส่งเสริมทางด้านนี้มาตั้งแต่มีบุตร เพราะบิดามารดาที่ได้รับการศึกษาสูงจะเห็นคุณค่าและความสำคัญของการศึกษาที่จะช่วยให้บุตรของตนมีอาชีพที่ดี ฐานะมั่นคงในอนาคต แต่การส่งเสริมในด้านนี้อยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น คงเป็นเพราะ

ผู้ปกครองใช้เวลาส่วนใหญ่ในการประกอบอาชีพ ทำให้มีเวลาในการส่งเสริมในด้านนี้ให้กับบุตรไม่มากนัก การส่งเสริมคงทำได้เท่าที่โอกาสจะอำนวยเท่านั้น ทำให้เด็กเรียนมีการรับรู้สอดคล้องกับการรายงานของผู้ปกครองในด้านนี้ คืออยู่ในระดับปานกลาง อีกประการหนึ่งนั้นจะได้มาจากสภาพแวดล้อมทางบ้าน เพราะสภาพแวดล้อมทางบ้านของ เด็กเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์หลังดำเนินการศึกษาของผู้ปกครองระดับสูง มีบรรยากาศทางวิชาการสูงกว่าสภาพแวดล้อมทางบ้านของเด็กเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ดำเนินการศึกษาของผู้ปกครองระดับสูง มีบรรยากาศทางวิชาการสูงกว่าสภาพแวดล้อมทางบ้านของเด็กเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ดำเนินการศึกษาของผู้ปกครองระดับต่ำ (ตรี ภาณุตาหนท์, 2529) ซึ่งสอดคล้องกับข้อคิดเห็นของจินตนา ซึ่งจิตติวิสุทธิ (2529) ที่ว่าบรรยากาศทางวิชาการของครอบครัวหรือสภาพแวดล้อมทางบ้านที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนและการศึกษาหาความรู้ของเด็กน่าจะมีส่วนช่วยเสริมสร้างให้เด็กได้พัฒนาศักยภาพของตนให้ถึงระดับความสามารถ ดังเช่นเด็กเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ จึงอาจมาจากครอบครัวที่มีบรรยากาศทางวิชาการน้อยกว่าเด็กเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง การที่บุตรเห็นบิดามารดาอ่านหนังสือจึงเป็นเรื่องปกติ และการที่บิดามารดาพาบุตรเข้าไปในร้านขายหนังสือก็เป็นเรื่องที่กระทำบ่อยๆ รวมทั้งการที่แนะนำให้บุตรอ่านหนังสือ เลือกรับหนังสือที่เหมาะสมกับวัยของบุตร ชี้อ่านหนังสือให้บุตรเป็นของขี้หมูก็เป็นเรื่องปกติที่กระทำเป็นประจำ เพราะผู้ปกครองรู้ว่าการอ่านจะช่วยพัฒนาด้านสติปัญญาของเด็กให้สูงขึ้นถ้ารู้จักเลือกอ่านอย่างถูกวิธี (มาลินี นิ่มเสมอ, 2533) และคอสเตอร์ (Coster, 1959) ได้พบว่า ความสนใจในการอ่านหนังสือของสมาชิกในครอบครัวของเด็กเรียนนั้น มีผลให้เด็กเรียนประสบผลสำเร็จทางการเรียนด้วย จากเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้เด็กเรียนมีการรับรู้สอดคล้องกับการรายงานของผู้ปกครองในเรื่องการกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญาที่อยู่ในระดับปานกลาง ตามการรับรู้ของเด็กเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย มีการรับรู้ในด้านการกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญาไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นเพราะผู้ปกครองจะให้การส่งเสริมในด้านการกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญาให้กับบุตรอยู่เสมอ ไม่ว่าบุตรนั้นจะเป็นเด็กเล็กหรือเด็กโต เพียงแต่รูปแบบในการส่งเสริมอาจจะแตกต่างกันไปตามความเหมาะสมกับวัยของเด็ก เช่นเดียวกับผู้ปกครองของเด็กเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลายมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนในด้านการกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญาไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นเพราะผู้ปกครองมีความเชื่อว่าการปลูกฝังให้บุตรเห็นความสำคัญของการศึกษาเป็นเรื่องที่จะต้องกระทำอย่างต่อเนื่อง เพื่อจะได้

ก่อเกิดจนเป็นนิสัย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการปลูกฝังให้รักการอ่าน รักหนังสือ การแนะนำให้เข้าห้องสมุด การจัดหาเอกสารประกอบการเรียนให้รวมทั้งการแนะนำให้บุตรได้ชมรายการโทรทัศน์ที่มีประโยชน์ ซึ่งผู้ปกครองจะปลูกฝังสิ่งเหล่านี้ให้กับบุตร ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีอาชีพที่มั่นคงรายได้สูง ทำให้ผู้ปกครองมีกำลังทรัพย์ในการที่จะกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา เช่น การจัดหาหนังสือดีๆ ที่มีประโยชน์มาให้บุตร การจัดหาครูสอนพิเศษมาให้บุตร รวมทั้งการส่งบุตรไปเรียนพิเศษตามสถานศึกษาต่างๆ ผู้ปกครองสำเร็จการศึกษาระดับสูง และมีความคาดหวังที่จะให้บุตรสำเร็จการศึกษาในระดับที่ตนสำเร็จมา ทำให้ผู้ปกครองให้ความสำคัญกับการศึกษาเป็นอย่างมาก จึงให้การสนับสนุนในการกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา และจะปลูกฝังสิ่งเหล่านี้ให้บุตรตั้งแต่วัยเยาว์ และให้การดูแลในเรื่องนี้อย่างใกล้ชิด พอเมื่อบุตรโตขึ้นก็ยิ่งให้ความสำคัญกับเรื่องนี้ แต่รูปแบบอาจจะแตกต่างกันไปจะเป็นลักษณะการให้คำแนะนำ และให้การสนับสนุนทางด้านกำลังทรัพย์มากกว่าที่จะเข้าไปจัดการให้ทั้งหมดเหมือนกับตอนที่บุตรยังเล็ก ส่วนนักเรียนทั้งสองระดับชั้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีการรับรู้ในด้านการกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญาไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 คือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ระดับปานกลางและระดับสูง มีการรับรู้ในเรื่องนี้ไม่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับการรายงานของผู้ปกครอง เป็นเพราะไม่ว่าบุตรของตนจะมีผลการเรียนเช่นไร ผู้ปกครองก็จะให้การกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญาอยู่แล้ว ถ้าบุตรมีผลการเรียนที่ไม่ดี การสนับสนุนทางด้านนี้ ผู้ปกครองก็ให้เพื่อคาดหวังว่าบุตรจะเรียนดีขึ้น ไม่ตกซ้ำชั้น ถ้าบุตรมีผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ผู้ปกครองก็ให้การสนับสนุนเพื่อบุตรเรียนดีขึ้นกว่าเดิม และถ้าบุตรมีผลการเรียนอยู่ในระดับสูง ผู้ปกครองก็ให้การสนับสนุนทางด้านนี้เพื่อให้บุตรมีผลการเรียนอยู่ในระดับสูงมากขึ้นกว่าเดิมหรือเท่าเดิมอยู่เสมอ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า "ในเรื่องของการศึกษาของเด็กๆ น่าจะเป็นความรับผิดชอบของผู้ปกครองยิ่งกว่าจะหมอบนกราชให้เป็นของโรงเรียนฝ่ายเดียว" (อาทร รัตนคำวน, 2522) เพราะการส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครองที่มีต่อการศึกษารวมของเด็กเป็นสิ่งที่มีคุณค่า (ชาญชัย อาจิสมาจารย์, 2532)

บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนในด้านการแบ่งเวลา

บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนในด้านการแบ่งเวลา

ตามการรับรู้ของนักเรียนและจากรายงานของผู้ปกครองนั้น โดยรวมแล้วอยู่ในระดับปานกลางและระดับต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสภาพความเป็นอยู่ของคนในกรุงเทพมหานครที่บีบตามารถออกไปทำงานนอกบ้าน ตอนเช้าก็นำบุตรมาส่งที่โรงเรียนก่อนไปทำงาน ตอนเย็นเลิกงานแล้วจึงมารับบุตรที่โรงเรียนแล้วกลับบ้าน ผู้ปกครองที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของบุตรในด้านการแบ่งเวลา จะกำหนดเวลาไว้แน่นอนในการทำการบ้านและดูหนังสือของบุตร เช่น การกำหนดให้บุตรอ่านหนังสือก่อนเข้านอน จะต้องทำการบ้านให้เสร็จก่อนที่จะดูรายการโทรทัศน์หรือไปเล่น ผู้ปกครองบางคนมีการกำหนดจำนวนชั่วโมงให้บุตรที่จะต้องนั่งอยู่ที่โต๊ะเพื่อทำการบ้านและอ่านหนังสือในเวลาเดิมทุกวัน รวมทั้งกำหนดรายการโทรทัศน์ที่ชมได้ และจะให้ความสำคัญกับการเรียนของบุตร ไม่ให้หยุดเรียนโดยไม่จำเป็น ถ้าจำเป็นต้องหยุดเรียนจริงๆ ก็จะมีการติดตามเรื่องการบ้าน ซึ่งบางครั้งผู้ปกครองจะเป็นคนไปติดตามจากอาจารย์ผู้สอน บางครั้งอาจจะสอบถามจากเพื่อนของบุตรทางโทรศัพท์ ผู้ปกครองที่ให้การส่งเสริมการเรียนรู้ของบุตรจะให้ความสนใจไปถึงอุปกรณ์การเรียนทุกอย่างของบุตร ไม่ว่าจะเป็นเครื่องเขียน ชุดพลย เสื้อกันเปื้อน ฯลฯ การส่งเสริมนี้จะรวมไปถึงการมอบของขวัญให้บุตรตามเทศกาลต่างๆ หรือการให้รางวัลกับบุตรเป็นหนึ่งที่มีประโยชน์ที่ผู้ปกครองต้องการให้บุตรได้มีความรู้ในเรื่องนั้นๆ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) มีที่ตั้งอยู่ในย่านธุรกิจเขตสยามสแควร์ ซึ่งปัจจุบันมีปัญหาในเรื่องของการสัญจรของยานพาหนะ เวลาส่วนใหญ่ของนักเรียนจะอยู่ที่โรงเรียน โดยเฉพาะตอนเย็นหลังเลิกเรียน นักเรียนจะรอผู้ปกครองมารับกลับบ้าน นักเรียนบางกลุ่มจะเล่นในสนาม บางกลุ่มจะนั่งทำการบ้าน และบางกลุ่มผู้ปกครองจะจ้างนิสิตมาสอนพิเศษเพิ่มเติมและดูแลให้ทำการบ้านให้เสร็จ ผู้ปกครองเลิกงานก็จะมารับบุตรที่โรงเรียนกว่าจะมาถึงโรงเรียนและกว่าจะถึงบ้านต้องใช้เวลาในการเดินทางมาก เพราะการจราจรที่ติดขัดนักเรียนจะใช้เวลาในช่วงที่อยู่บ้านน้อยมาก ผู้ปกครองจึงไม่สามารถที่จะจัดเวลาในการที่จะให้บุตรทบทวนวิชาความรู้ที่เรียนมาได้มากนัก นอกจากวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ และวันหยุดพิเศษเท่านั้นที่ผู้ปกครองจะเข้ามาจัดการแบ่งเวลาสำหรับให้บุตรทำการบ้าน ทบทวนวิชาที่เรียนมา กับการดูรายการโทรทัศน์ของนักเรียน ซึ่งธีระ ชัยยุทธยรรยง (2527) ได้กล่าวถึงเรื่องบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้

ในเรื่องของการแบ่งเวลาไว้ว่า ควรมีการแบ่งเวลาในการดูโทรทัศน์ และเลือกรายการที่เหมาะสมให้กับนักเรียน โสภณ พรโชคชัย (2529) กล่าวว่า ผู้ปกครองควรมีบทบาทในการช่วยเหลือนักเรียนในด้านการเรียนบ้าง เช่น จัดเวลาให้นักเรียนทำการบ้านแต่พอควร จากเหตุผลที่กล่าวมา ทำให้นักเรียนมีการรับรู้ในด้านการแบ่งเวลาอยู่ในระดับปานกลางและระดับต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับการรายงานของผู้ปกครอง ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย มีการรับรู้ในด้านการแบ่งเวลาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายมีการรับรู้ในด้านการแบ่งเวลาสูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ซึ่งแตกต่างจากการรายงานของผู้ปกครองคือ ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลายมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนในด้านการแบ่งเวลาไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเป็นผลเนื่องมาจากผู้ปกครองส่วนใหญ่จะเป็นผู้ตั้งกฎเกณฑ์ภายในบ้านสำหรับบุตรของตนเกี่ยวกับเวลาในการทำการบ้าน ทบทวนหนังสือเตรียมสอบ กฎเกณฑ์ที่ตั้งขึ้นเหตุผลหนึ่งคือ เด็กๆ จะชอบดูรายการโทรทัศน์มาก โดยเฉพาะในวันหยุด ซึ่งมีรายการสำหรับเด็กอยู่มาก ถ้าไม่มีการกำหนดเวลาจากผู้ปกครองเด็กก็จะดูรายการโทรทัศน์จนลืมทำการบ้านและอ่านหนังสือ ผู้ปกครองจะตั้งกฎเกณฑ์และจะใช้กับบุตรที่โตแล้วเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากเด็กโตพอที่จะรับรู้กฎเกณฑ์และปฏิบัติตามได้ โดยที่ผู้ปกครองไม่ต้องเข้าไปควบคุม ผู้ปกครองเพียงแต่ตั้งกฎ กำหนดเวลา และบทลงโทษเมื่อบุตรไม่ปฏิบัติตามเท่านั้น นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายเป็นเด็กโตที่เข้าใจกฎเกณฑ์ต่างๆ และสามารถปฏิบัติตามได้ เพราะทราบถึงเหตุผลของผู้ปกครองว่ากฎเกณฑ์ที่ตั้งขึ้นนั้นเพื่อประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นกับตัวของเขาเอง นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายจึงมีการรับรู้ในด้านการแบ่งเวลาสูง ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นเป็นเด็กเล็ก ผู้ปกครองจะให้การดูแลมากเพราะบุตรยังเล็ก ซึ่งการดูแลของผู้ปกครองก็จะใช้วิธีการที่ชักชวนให้บุตรไปทำการบ้าน ทบทวนเนื้อหาวิชาที่เรียนมา และดูหนังสือเตรียมสอบ โดยผู้ปกครองเข้าไปจัดการให้และคอยดูแลมากกว่าที่จะตั้งกฎเกณฑ์ไว้ให้บุตรปฏิบัติตาม เพราะรู้ว่าคงจะไม่ได้ผลเพราะบุตรยังเล็ก จะไม่ยอมปฏิบัติตามกฎเกณฑ์แน่ แต่ถ้าผู้ปกครองเข้าไปจัดการให้จะได้ผลมากกว่า เด็กเล็กมักจะหนีหาไม่ยอมยอมรับกฎเกณฑ์ที่ผู้ปกครองกำหนดไว้ เพราะติดอยู่กับการเล่นสนุกสนาน การดูรายการโทรทัศน์ที่ชอบ เช่น การ์ตูน ไม่สนใจว่าผู้ปกครองจะตั้งกฎเกณฑ์ไว้ และมักจะต่อรองเสมอเพราะความที่ยังเป็นเด็กเล็ก จึงทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นมีการรับรู้ในด้านการแบ่งเวลาน้อยกว่านักเรียนชั้นประถม

ศึกษาดอนปลาย แต่ผู้ปกครองนั้นมึนบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านการแบ่งเวลาไม่แตกต่างกัน
 เพราะไม่ว่าบุตรจะเล็กหรือโต ผู้ปกครองก็ต้องจัดแบ่งเวลาในเรื่องของการเรียนให้อยู่แล้ว
 เพียงแต่รูปแบบอาจแตกต่างกันไปตามความเหมาะสมของวัยของบุตร ในการศึกษาที่ผู้ปกครองกำหนด
 กฎเกณฑ์การแบ่งเวลานั้น ผู้ปกครองจะต้องไม่ใจอ่อนในการที่บุตรที่ยังเล็กไม่ยอมปฏิบัติตามกฎ
 ที่ผู้ปกครองกำหนดไว้ เพราะจะทำให้ครั้งต่อไปอีก การสอนให้เด็กรู้จักแบ่งเวลาจะทำให้เกิด
 ประโยชน์กับตัวเด็ก และทำให้เขาเป็นคนที่มีวินัย มีความรับผิดชอบซึ่งจะเป็นลักษณะนิสัยที่ดีที่จะ
 ติดตัวเขาไปเมื่อเป็นผู้ใหญ่ เพราะครอบครัวเป็นแหล่งการอบรมเบื้องต้นที่มีอิทธิพลต่อเด็กมากที่สุด
 ครอบครัวช่วยอบรมเด็กให้รู้จักกฎเกณฑ์ ค่านิยม แบบของความประพฤติ และสอนให้เด็กปรับตัว
 เข้ากับสิ่งแวดล้อมในสังคม (สุพิตรา สุภาพ, 2534) สอดคล้องกับการกล่าวของ บลูม (Bloom,
 1981) ที่ได้กล่าวถึงการสร้างบรรยากาศภายในบ้านที่จะส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กไว้ว่า
 ควรเน้นในความมีกฎเกณฑ์ในการใช้เวลาสำหรับสมาชิกในบ้านในกิจกรรมต่างๆ รวมทั้งการศึกษา
 หรือการอ่าน เพราะกิจวัตรประจำวันที่บ้านจะมีผลต่ออุปนิสัยการทำงานที่ดีในโรงเรียนและ
 นอกโรงเรียน เด็กที่มาจากบ้านที่มีโครงสร้างที่ดี รับผิดชอบในบ้านจะเรียนได้ดีกว่าเด็กที่มาจาก
 บ้านที่ปราศจากจากระเบียบ ในทางตรงกันข้าม ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น
 จะมึนบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านการแบ่งเวลาสูงกว่าผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถม
 ศึกษาดอนปลาย เพราะผู้ปกครองจะต้องจัดแบ่งเวลาในการทำงานในอาชีพที่ประกอบอยู่ งานบ้าน
 ที่ต้องรับผิดชอบ และงานที่ต้องดูแลการเรียนของบุตรที่ยังเล็กอยู่ ทำให้ผู้ปกครองของนักเรียน
 ชั้นประถมศึกษาตอนต้นมึนบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านการแบ่งเวลาสูงกว่า เพราะบุตร
 ที่ยังเล็ก ผู้ปกครองจะต้องมีเวลาในการดูแลมากกว่าบุตรที่โตแล้ว ส่วนนักเรียนทั้งสองระดับชั้น
 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีการรับรู้ในด้านการแบ่งเวลาไม่แตกต่างกันทางสถิติที่
 ระดับ .05 ซึ่งอาจเป็นเพราะไม่ว่านักเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเช่นไร ผู้ปกครองก็จะ
 มีการจัดแบ่งเวลาในการดูหนังสือ ทำการบ้าน ทบทวนวิชาที่เรียน ดูรายการโทรทัศน์ให้อยู่แล้ว
 จึงทำให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีการรับรู้ในด้านนี้ไม่แตกต่างกัน
 ในทางตรงกันข้าม ผู้ปกครองของนักเรียนทั้งสองระดับชั้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน
 มึนบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านการแบ่งเวลาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
 ระดับ .05 โดยผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ มึนบทบาทในการส่งเสริม

การเรียนในด้านการแบ่งเวลาสูงกว่าผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับสูง เป็นเพราะนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ ผู้ปกครองจะให้การดูแลเป็นพิเศษ รวมทั้งการกำหนดเวลาในการทำการบ้าน ดุหนึ่งสัปดาห์ เพราะกลัวว่าบุตรของตนจะต้องสอบตกซ้ำชั้น ทำให้ผู้ปกครองของนักเรียนกลุ่มที่มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนในด้านการแบ่งเวลาสูงกว่า

บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา

ตอนต้นและตอนปลาย

บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางการเรียนของนักเรียน ตามการรับรู้ของนักเรียนทั้งสองระดับชั้น 5 ด้านอยู่ในระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ ยกเว้นทางการสนับสนุนทางจิตวิทยา นักเรียนทั้งสองระดับชั้นมีการรับรู้อยู่ในระดับสูง ความแตกต่างของการรับรู้ของนักเรียนทั้งสองระดับชั้น คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น มีการรับรู้ในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาสูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย และนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย มีการรับรู้ในด้านความกดดันและการแบ่งเวลาสูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ส่วนบทบาทในการส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครองของนักเรียนทั้งสองระดับชั้น ทั้ง 5 ด้าน อยู่ในระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ ยกเว้นทางการสนับสนุนทางจิตวิทยา ผู้ปกครองทั้งสองระดับชั้นมีบทบาทในการส่งเสริมในระดับสูง ความแตกต่างของบทบาทของผู้ปกครองทั้งสองระดับชั้นคือ ในด้านความช่วยเหลือผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น มีบทบาทในการส่งเสริมสูงกว่าผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ส่วนการรับรู้ของนักเรียนทั้งสองระดับชั้น มีความแตกต่างไปจากการรายงานของผู้ปกครองดังนี้ ระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น ผู้ปกครองมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนในด้านความช่วยเหลืออยู่ในระดับสูง แต่นักเรียนมีการรับรู้ในระดับปานกลางเท่านั้น รวมทั้งด้านการแบ่งเวลา ผู้ปกครองมีบทบาทในการส่งเสริมอยู่ในระดับปานกลาง แต่นักเรียนมีการรับรู้ในระดับต่ำเท่านั้น ส่วนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายนักเรียนมีการรับรู้ทั้ง 5 ด้าน ไม่แตกต่างจากการรายงานของผู้ปกครอง

จากผลการวิจัยดังกล่าวพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลายมีการรับรู้
 ในบทบาทของผู้ปกครอง ในการส่งเสริมในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยา ด้านความกดดัน และ
 การแบ่งเวลาแตกต่างกันโดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น มีการรับรู้ในการส่งเสริมในด้
 ามการสนับสนุนทางจิตวิทยาสูงกว่า แต่มีการรับรู้ในด้านความกดดัน และการแบ่งเวลาต่ำกว่า
 นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เป็นเพราะผู้ปกครองมีการปฏิบัติตนต่อบุตร ในการส่งเสริม
 ทางด้านการเรียนที่เป็นเด็กเล็ก กับเด็กโตแตกต่างกันตามวัยของบุตร คำชมที่ว่า " เก่งจังเลย"
 " ดีมาก" " ลุกทำได้ดีที่สุดเลย" ฯลฯ จะกล่าวกับบุตรที่เป็นเด็กเล็กมากกว่าเด็กโต ทำให้การ
 รับรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยา จึงสูงกว่านักเรียนชั้น
 ประถมศึกษาตอนปลาย ส่วนการส่งเสริมของผู้ปกครองในด้านความกดดันนั้น ผู้ปกครองจะดูแลบุตร
 ที่เป็นเด็กเล็กอย่างใกล้ชิด ส่วนบุตรที่เป็นเด็กโตผู้ปกครองส่วนใหญ่จะตั้งกฎเกณฑ์ไว้ให้ปฏิบัติ
 และคอยกระตุ้นเตือนด้วยคำพูดมากกว่า จึงทำให้บุตรที่เป็นเด็กโตรับรู้ในด้านความกดดันสูงกว่า
 รวมทั้งการส่งเสริมในด้านการแบ่งเวลา กฎเกณฑ์ต่างๆ ที่ผู้ปกครองกำหนดไว้ให้บุตรที่เป็นเด็ก
 โตปฏิบัติ ส่วนบุตรที่เป็นเด็กเล็ก ผู้ปกครองจะเข้าไปจัดการด้านเวลาให้ จึงทำให้นักเรียน
 ชั้นประถมศึกษาตอนปลายมีการรับรู้ในด้านนี้สูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ส่วนบทบาทใน
 การส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลายแตกต่างกัน
 ในด้านความช่วยเหลือ ซึ่งผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นมีบทบาทในการส่งเสริม
 การเรียนสูงกว่าผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เป็นเพราะผู้ปกครองที่มีบุตร
 เป็นเด็กเล็ก จะต้องคอยให้ความช่วยเหลือมากกว่าผู้ปกครองที่มีบุตรเป็นเด็กโต เพราะเด็กโต
 สามารถที่จะดูแลช่วยเหลือตนเองได้แล้ว แตกต่างจากเด็กเล็กที่จะต้องรอความช่วยเหลือจาก
 ผู้ปกครอง จากการรายงานของผู้ปกครองและการรับรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น
 แตกต่างกันในด้านความช่วยเหลือ และในด้านการแบ่งเวลา โดยในด้านความช่วยเหลือ นักเรียน
 มีการรับรู้ในระดับปานกลาง แต่ผู้ปกครองมีบทบาทในการส่งเสริมอยู่ในระดับสูง เป็นเพราะ
 ผู้ปกครองมีความตั้งใจในการดูแลบุตรที่ยังเป็นเด็กเล็กเป็นอย่างมากในทุกเรื่อง ซึ่งแต่ละเรื่อง
 จะสร้างความเห็นเหนื่อยทางกายและใจ แต่ในขณะที่บุตรมีความเคยชินในการช่วยเหลือของ
 ผู้ปกครองเพราะได้รับการช่วยเหลือมาตั้งแต่จำความได้ ส่วนในด้านการแบ่งเวลา ผู้ปกครอง
 มีบทบาทในการส่งเสริมอยู่ในระดับปานกลาง แต่นักเรียนมีการรับรู้ในระดับต่ำ เป็นเพราะ

ผู้ปกครองจะเข้าไปจัดการ ควบคุมในการให้บุตรทำการบ้านและการอ่านหนังสือของบุตรที่เป็นเด็กเล็ก ส่วนบุตรจะมีความรู้สึกที่ว่าผู้ปกครองได้เข้ามาดูแลและเรื่องของการเรียนตามปกติ ซึ่งได้ปฏิบัติมาอย่างสม่ำเสมอ จึงไม่ได้รู้สึกถึงการจัดแบ่งเวลาของผู้ปกครอง เพราะผู้ปกครองไม่ได้กำหนดไว้เป็นกฎเกณฑ์แน่นอน แต่จะเข้าไปดำเนินการควบคุมด้วยตนเอง ส่วนการรายงานของผู้ปกครองและการรับรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายสอดคล้องกันทั้ง 5 ด้าน

บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางการเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนแตกต่าง

บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทางการเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันทั้งสองระดับชั้น ทั้ง 5 ด้านอยู่ในระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ ยกเว้นทางการสนับสุนนทางจิตวิทยา นักเรียนทั้งสองระดับชั้นมีการรับรู้อยู่ในระดับสูง ความแตกต่างของการรับรู้ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันทั้งสองระดับชั้นคือ ในด้านความกดดัน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ และระดับปานกลางมีการรับรู้สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ส่วนบทบาทในการส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันทั้งสองระดับชั้นทั้ง 5 ด้าน อยู่ในระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ ยกเว้นทางการสนับสุนนทางจิตวิทยา ผู้ปกครองทั้งสองระดับชั้นมีบทบาทในการส่งเสริมอยู่ในระดับสูง ความแตกต่างของบทบาทของผู้ปกครองทั้งสองระดับชั้นคือ ในด้านความกดดัน ความช่วยเหลือและการแบ่งเวลา ผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำมีบทบาทในการส่งเสริมสูงกว่าผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับสูง ส่วนใหญ่บทบาทของผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำจะมากกว่าบทบาทของผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับสูงนั้น มีเฉพาะในด้านความกดดัน ความช่วยเหลือและการแบ่งเวลาเท่านั้น แต่ในด้านการสนับสุนนทางจิตวิทยาและการกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา ผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ มีการส่งเสริมอยู่ในระดับเดียวกับผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปานกลางและระดับสูง จากผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ แคมป์เบลล์ (Campbell, 1992) ในด้านความกดดันที่ว่าผู้ปกครอง

ไม่ควร เข้มงวดเกินไป ทำให้บรรยากาศภายในบ้านมีความตึงเครียดและขัดแย้งกัน เด็กจะเกิดความกดดันส่งผลให้เด็กต้อยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ส่วนการรับรู้ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีความแตกต่างไปจากการรายงานของผู้ปกครองดังนี้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางมีการรับรู้ในด้านการแบ่งเวลาอยู่ในระดับต่ำ แต่ผู้ปกครองมีบทบาทในการส่งเสริมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันทั้งหมด และผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนในด้านความช่วยเหลืออยู่ในระดับสูง แต่นักเรียนมีการรับรู้อยู่ในระดับต่ำเท่านั้น

จากผลการวิจัยสามารถสรุปได้ว่า จากการรายงานของผู้ปกครองและการรับรู้ของนักเรียนทั้งสองระดับชั้นในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยาสอดคล้องกันคือ อยู่ในระดับสูงทั้งหมด ซึ่งการส่งเสริมทางด้านนี้ เป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะนักเรียนจะมีกำลังใจในการเรียนมากถ้าผู้ปกครองให้กำลังใจในการศึกษาเล่าเรียน แสดงความสนใจในการเรียนของนักเรียน ชมเชยเมื่อนักเรียนทำคะแนนได้ดี จะส่งผลให้นักเรียนตั้งใจเรียน มีความพยายามที่จะทำคะแนนได้ดียิ่งขึ้นไป จากการศึกษาของเพ็ญศรี ชันดาโมญากุล (2533) พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง สาเหตุเนื่องมาจากการที่ผู้ปกครองได้ให้การสนับสนุนและส่งเสริมกำลังใจ อยู่ในระดับสูงคือ กล่าวชมเชยหรือให้รางวัลเมื่อนักเรียนทำแบบฝึกหัดถูกต้อง หรือทำคะแนนสอบภาษาอังกฤษได้ดี ซึ่งแรงใจให้เต็มประโยชน์ในการเรียนภาษาอังกฤษตลอดจนให้คำแนะนำและให้กำลังใจ เมื่อนักเรียนมีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ ส่วนในด้านความช่วยเหลือผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ให้ความช่วยเหลือบุตรที่ยังเป็นเด็กเล็กมากกว่าเด็กโต เป็นสิ่งที่ควรกระทำอย่างยิ่ง เพราะบุตรที่ยังเล็กย่อมต้องการความช่วยเหลือในการเรียน เช่น ผู้ปกครองช่วยตรวจดูการบ้าน ตรวจดูสมุดงาน ช่วยอธิบายในเรื่องต่างๆ ที่นักเรียนสงสัย ซึ่งในเด็กเล็กย่อมต้องการความช่วยเหลือมากกว่าเด็กโต ดังที่อำนาจ ศรีรัตนบัลล์ (2531) ได้กล่าวถึงการเลี้ยงลูกให้ประสบความสำเร็จส่วนหนึ่งคือ การให้ความช่วยเหลือเมื่อนักเรียนมีปัญหา บิดามารดาหรือผู้ปกครองให้ความช่วยเหลือหาวิธีการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักเรียน ซึ่งอาจจะอธิบายกันด้วยเหตุผลหรือด้วยปัญญา การให้ความช่วยเหลืออาจจะเป็นการช่วยอธิบายการบ้านหรือ

รายงานที่ทำ ส่วนในด้านความกดดัน บทบาทของผู้ปกครองและการรับรู้ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำมีการรับรู้ในด้านนี้สูงกว่าบทบาทของผู้ปกครองและการรับรู้ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับสูง การที่ผู้ปกครองสร้างความกดดันให้กับนักเรียนจนนักเรียนรับรู้ถึงความกดดันนี้ ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำ ฉะนั้นถ้าผู้ปกครองมีบทบาทในด้านความกดดันน้อยลงจนนักเรียนไม่เกิดความตึงเครียด น่าจะทำให้ผลการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นกว่าเดิม ผู้ปกครองให้การส่งเสริมทางด้านความช่วยเหลือและการแบ่งเวลากับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับสูง เป็นสิ่งที่ควรกระทำอย่างยิ่ง เพราะจะเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น ดังที่อาทธร รัตนคำวน (2522) ได้ถอดความจากบทความของ Moya Pine (1979) ซึ่งได้กล่าวไว้ว่าผู้ปกครองจะช่วยเหลือการเรียนของลูกหลานได้ โดยปฏิบัติง่ายๆ ได้คือ จัดเวลาและสถานที่สำหรับทำการบ้านหรือการเรียนที่บ้าน ตลอดจนช่วยตรวจดูเมื่อเด็กทำการบ้าน กระตุ้นเตือนให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อยู่เสมอ ส่วนอำนาจ ศรีรัตนบัลล์ (2531) ได้กล่าวถึงการเลี้ยงลูกให้ประสบความสำเร็จว่าควรรู้ที่แนวทางการแบ่งเวลาเรียน ซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องฝึกมาตั้งแต่เล็ก และการให้ความช่วยเหลือเมื่อนักเรียนมีปัญหา ฯลฯ ผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำควรส่งเสริมทางการสนับสนุนทางจิตวิทยา และการกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา ให้มากขึ้นด้วยเพื่อให้นักเรียนจะได้มีกำลังใจในการเรียน รวมทั้งได้พัฒนาทางสติปัญญา ซึ่งน่าจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นกว่าเดิมด้วยการศึกษาของมอร์ริว และวิลสัน (Morrow and Wilson, 1961) ได้พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เพราะมีมารดาที่ให้คำชมเชย ยอมรับ แสดงความสนใจและเข้าใจ ทำให้เด็กมีความรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว ส่วนชอร์ และไลแมน (Shore & Leiman, 1965) ได้ทำการวิจัยแล้วพบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง จะมีบิดามารดาเอาใจใส่ในเรื่องราวการเรียนของบุตรมากกว่าบิดามารดาของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ และผู้ปกครองจำนวนมากของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำจะไม่ให้ความสนใจในเรื่องการเรียนและการวางแผนการเรียนของนักศึกษานักเรียนในความปกครอง

บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนของนักเรียนเป็นสิ่งที่สำคัญ เพราะนักเรียนควรจะได้รับแรงจูงใจในการแสวงหาความรู้จากผู้ปกครอง ผู้ปกครองควรจะให้การสนับสนุน

และกำลังใจในการพัฒนาการเรียน เพราะไม่มีใครสามารถเรียนรู้ได้โดยลำพัง เด็กทุกคนต้องการ กำลังใจและการสนับสนุน รวมทั้งความช่วยเหลือจากผู้ปกครอง เพื่อให้สามารถประสบความสำเร็จ ในด้านการศึกษาของนักเรียน ผู้ปกครองซึ่งไม่ให้ความเอาใจใส่ต่อการศึกษา ไม่สนับสนุนในเรื่อง การศึกษาของนักเรียน จะเป็นผู้ปิดกั้นความก้าวหน้าทางการศึกษาของนักเรียน ซึ่งจะมีผลเกี่ยวเนื่อง ไปถึงคุณภาพชีวิตของนักเรียนด้วย (Morrish, 1972) ซึ่งจากการวิจัยของ ดาเวย์ (Dave, 1965) และวูล์ฟ (Wolf, 1964) พบว่า องค์ประกอบอันเป็นคุณลักษณะของสภาพแวดล้อมภายใน บ้านมีอิทธิพลอย่างมากต่อผลการเรียนของเด็ก และจากการศึกษาของ แพรววิมล ประโทนภาพ (2516) พบว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นทางการเรียนของเด็กที่มีผลสืบเนื่องมาจากผู้ปกครองเป็นส่วนใหญ่ ผู้ปกครองจึงเป็นผู้ที่มีส่วนสำคัญอย่างมากต่อการปลูกฝังให้นักเรียนรักการศึกษา การที่ผู้ปกครองให้ ความสนใจและสนับสนุนการเรียนของนักเรียนจะเป็นแรงผลักดันให้เขามีความสามารถและมีความ พยายามในการเรียนมากยิ่งขึ้น ผู้ปกครองบางคนคิดว่า เรื่องที่เกี่ยวกับการศึกษาเล่าเรียนเป็น หน้าที่ของทางโรงเรียน ผู้ปกครองจะมอบหน้าที่ความรับผิดชอบให้แก่ครูและโรงเรียน เพราะไม่ เข้าใจถึงบทบาทหน้าที่ของผู้ปกครองที่มีต่อการส่งเสริมการเรียนของนักเรียน (ธีระวัลย์ สมรยาธิบัติ, 2525) ผู้ปกครองเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญที่สุดในการพัฒนาทุกด้านของนักเรียน และมีความสำคัญมาก ในเรื่องการศึกษาของนักเรียน เพราะการที่นักเรียนจะมีผลการเรียนเป็นเช่นไรนั้นเป็นผลมาจาก บทบาทของผู้ปกครองเป็นส่วนใหญ่ ผลงานวิจัยหลายเรื่องได้แสดงให้เห็นว่าการที่ผู้ปกครองให้การ สนับสนุนและเอาใจใส่การเรียนของนักเรียนจะทำให้เด็กเรียนมีผลการเรียนสูง ส่วนการที่ผู้ปกครอง ละเลย ขาดการเอาใจใส่ในเรื่องการเรียนของนักเรียน ก็ทำให้เด็กเรียนมีผลการเรียนต่ำ ดังนั้น ผู้ปกครองจึงควรตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ของตนที่มีต่อการศึกษาของนักเรียน ด้วยการส่งเสริมให้ นักเรียนได้ประสบผลสำเร็จสูงสุดในด้านการศึกษา (เฉลิมชัย วาสยศิริ, 2533) ผู้ปกครอง บางคนมีความเข้าใจผิดว่าการเรียนเป็นเรื่องของครูและโรงเรียนเท่านั้น ดังคำกล่าวของอาทร รัตน์คำณวม (2522) ที่ว่าผู้ปกครองเมื่อส่งเด็กเข้าโรงเรียนแล้ว อย่าคิดว่าการให้เด็กเกิดการ เรียนรู้เป็น เรื่องของทางโรงเรียนและตนเองหมดภาระหน้าที่แล้ว ผู้ปกครองสามารถช่วยลูกหลาน ในเรื่องการเรียนรู้การสอนได้ แต่จะช่วยให้เพียงใดขึ้นอยู่กับความสามารถ เวลาและความสนใจ ความพอใจและความร่วมมือจากผู้ปกครอง ทั้งนี้เพื่อช่วยให้เกิดการต่อเนื่องในการเรียนรู้ ผู้ปกครอง จึงควรมีบทบาทในด้านการศึกษาของเด็กบ้าง โดยให้ความสนใจความก้าวหน้าในการเรียนที่บ้าน



ชนิดา รัชพลเมือง. สังคมวิทยาการศึกษา. ภาควิชาสารัตถศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

ชาญชัย อาจินสมาจาร. "ผู้ปกครองกับการสร้างบรรยากาศในบ้านที่ส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก." สารพัฒนาหลักสูตร. 85 (เมษายน 2532) : 13-16.

เชื้อ สาริมาณ. "บทบาทผู้ปกครอง." วิทยจารย์ 79 (ตุลาคม-ธันวาคม 2527) : 19-22.

ตรี ภาภูตานนท์. "การศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพลในการจำแนกนักเรียนเข้าชั้นและเลื่อนชั้น." รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: กองวิชาการสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร, 2529.

ถาวร เกิดเกียรติวงศ์ และวราคม ทีสุภะ. สังคมวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: เอร่าสันการพิมพ์, 2522.

ถิ่น แพเพชร. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับความคิดสร้างสรรค์และความเกรงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตการศึกษา 3. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2517.

ธีระ ชัยยุทธธรรมรงค์. "อิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีผลต่อการกระทำผิดของเด็กวัยรุ่น." วารสารแพชแนว 18 (ธันวาคม 2526 - มกราคม 2527) : 65-69.

ธีระวัลย์ สวรรยาธิบัติ. ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อคุณภาพของโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

บังอร เอี่ยมรอด. "บุคลิกภาพของเด็กไทย." วารสารแพชแนว (มกราคม-พฤษภาคม 2525) : 34-35.

บุญธรรม กิจปรีดาวิสุทธิ. ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: การพิมพ์
พรชนคร, 2527.

ประกายศรี แคนทอง. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 1 ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูและมีภูมิหลังด้านการศึกษาของผู้ปกครองแตกต่างกัน.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.

ประคอง กรรมสุด. สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ฉบับปรับปรุงแก้ไข. ปทุมธานี: บริษัท
ศูนย์หนังสือ ดร.ศรีสง่า จำกัด, ม.ป.ป.

_____. สถิติเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช,
2524.

_____. สถิติศาสตร์ประยุกต์สำหรับครู. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช,
2529.

ประทีป สยามชัย. สารัตถทางสังคมวิทยาการศึกษา : กระบวนการทางสังคมเพื่อพัฒนาการศึกษา.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตร, 2526.

ประยุทธ์ วีชรติชัย. ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
และระดับความมุ่งหวังในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมสาธิต
วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2514.

ประหยัด ทองมาก. "การจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษา." วารสารแนะแนว
15 (76) (2524) : 34-46.

พยอม อิงคตานุวัฒน์. เด็กกับโรงเรียน. กรุงเทพมหานคร: ฝ่ายการเผยแพร่ความรู้ สมาคม
การวางแผนครอบครัวแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี, 2530.

พูนสิน ตระการจันทร์. การส่งเสริมการเรียนรู้ในกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพของผู้ปกครองนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2528.

เพ็ญพิมล คูศิริวิเชียร. การศึกษาองค์ประกอบที่อยู่นอกเหนือความสามารถทางด้านสติปัญญาที่
ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์. ปริญญาโทบริหารศึกษามหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2526.

เพ็ญศรี ชินดาปัญญากุล. วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

แพรวพิมพ์ ประโชนเทพ. สภาวะทางครอบครัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่เรียนซ้ำชั้นในเขต
ยานนาวา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2516. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.

ไพฑูริย์ สีนลารัตน์. "บทบาทของชุมชนต่อโรงเรียน." ในเอกสารการสอนชุดวิชาโรงเรียนกับ
ชุมชน. เล่มที่ 1. หน้า 78-80. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2531.

มาลินี นิ่มเสมอ. "การส่งเสริมการอ่านของเด็ก." ครู 4 (มกราคม 2533) : 26-28.

รัตนา ตุงคสวัสดิ์. พื้นฐานการศึกษาทางสังคม. ภาควิชาสารัตถศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2528.

ละเมียด ลิมอักษร. "ที่พึ่งของเด็ก." ประชาศึกษา 29 (ตุลาคม 2520) : 29-32.

_____. "ลูกรัก." ประชาศึกษา 29 (เมษายน 2521) : 42-48.

ศรีสุดา ศิริสิทธิ์. ความคิดเห็นของครูและผู้ปกครองต่อการให้การบ้านนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.

ศักดิ์ดา ประสงค์ประทานพร. "พ่อแม่จะช่วยเหลือลูกให้เรียนรู้ได้อย่างไร." ครูปริทัศน์ 4 (มิถุนายน 2522) : 32-34.

ศิริวัลย์ อุดมพรวิรัตน์. การส่งเสริมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ของผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

สมใจ กล้าหาญ. สภาพการส่งเสริมของผู้ปกครองด้านการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.

สวัสดี สุวรรณอักษร. "พ่อแม่ก็ช่วยครูได้ในการสอนลูก." นิตยสารประจำปีและอนุสรณ์สาธิต 2527. ไม่ปรากฏเลขหน้า. สมาคมผู้ปกครองและครูโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, บรรณาธิการ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

สำนักการศึกษา, กรุงเทพมหานคร. การศึกษาดั้วแปรที่มีอิทธิพลในการจำแนกนักเรียนเข้าชั้นและเลื่อนชั้น. กรุงเทพมหานคร: งานวัดผลการศึกษา กองวิชาการ, 2529.

สุภัทรา สุภาพ. สังคมและวัฒนธรรมไทย. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช, 2534.

โสมณ พรโชคชัย. 1020. ศูนย์อาสาสมัครผู้พิการในประเทศไทย, ม.ป.ท., 2529.

อรุณศรี อนัตติริชัย, ภูมิหลังทางครอบครัวของเด็กมีปัญญาและไม่มีความรู้ในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513.

อาทร รัตนคำวน. "ท่านอาจช่วยลูกหลานของท่านในการเรียนการสอน." การศึกษาเอกชน
4 (8 พฤษภาคม 2522) : 10-22.

อาพันธ์ อากาภิรม. ลักษณะสังคมและปัญหาสังคมของไทย. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช,
2517.

อาภา ภมรบุตร. จิตวิทยาเกี่ยวกับครูและการบริหารงานทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: นำอักษร
การพิมพ์, 2529.

อำนาจ ศรีรัตนปลั่ง. "การเลี้ยงลูกให้ประสบความสำเร็จในการเรียน." ในรายงานประจำปี
และอนุสรณ์สาธิต 2530, ไม่ปรากฏเลขหน้า. สมาคมผู้ปกครองและครูโรงเรียนสาธิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, บรรณาธิการ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2531.

ภาษาอังกฤษ

Almedia, Cynthia Hyacinth. Children's Perceptions of Parental Authority
and Love, School Achievement and Personality. Dissertation
Abstracts 29 (1969) 3863-A.

Antonovsky, Halen F. A. Contribution to Research in the Area of the
Mother-Child Relationship. Child Development 30 (March 1959) :
37-51.

- Austin, C. A. Homework as A Parental Involvement Strategy to Improve the Achievement of First Grade Children. Dissertation Abstracts International. 50 (September 1989) : 622-A.
- Baldwin, A. L., Kalthon, J. and Breeze, F. Pattern of Parent Behavior. Psychological Monograph. 3 (1945) : 58.
- Bloom, B. S. Educational Intervention in the Home. The University of Chicago, 1978. (Unpublished Manuscript).
- _____. All our Children Learning : A Primer for Parents Teachers and Other Educators. New York: Mc Graw-Hill, 1981.
- Bronfenbrenner, U. Is Early Intervention Effective? : The Family as Educator. New York: Teacher's College Press, 1974.
- Campbell, Reed, James. "Technical Supplement : Cross-National and Cross-Cultural Mathematics Achievement Studies." International Journal of Educational Research. Volume 21. (July 1994).
- Coster, J. E. "Some Characteristics of High School Pupils from Three Income Groups." Journal of Educational Psychology 50 (April 1969) : 50-62.
- Chopra, S. L. "Parential Occupation and Academic Achievement of High School student in India." The Journal of Educational Research. 60 (April, 1967) : 359-362.

- Dale, Griffith R. Down Stream Failure in The Grammar School. London: Routledge & Kegan Paul, 1965.
- Dave, R. H. The Identification and Measurement of Environmental Process Variable that are Related to Educational Achievement. Doctoral Dissertation, The University of Chicago, 1963.
- Davis, Anthony and Hainsworth, Peter K. "Maternal Attitudes about Family Life and Child Rearing as Avowed by Mothers and Perceived by their Underachieving and High-Achieving Sons." Journal of Consulting Psychology. 31 (1967) : 29-37.
- Deutsch, Martin and Brown, Bert. "Social Influences in Negro-White Intelligence Differences. Journal of Social Issues. 20 (April 1964) : 24-35.
- Douglas, J. W. B. The Home and the School. London: Mac Gibbon and Kee, 1964.
- Fraser, E. Home Environment and the School. London: University of London Press, 1959.
- Garrison, Karl C., Kingston, Albert J. and McDonald Arthur. Educational Psychology. 2nd. ed. New York: Appleton Century-Crofts, 1964.
- Ivor Morish. The Sociology of Education. 1st.ed. London: George Allen Uniwin Ltd., 1972.

- Maikrzek, G. L. "A Study of the Influence of Parents on Student Achievement." Master Abstracts. 23 (March 1985) : 37.
- Morison S, Ashworth. " A Comaprative Study and Selected Background Factors Related to Achievement of Fifth and Sixth Grade Students." Disseration Abstract. 24 (1963) : 3224-4.
- Morrow, W. R. and Wilson, R. C. "Family Relations of Bright High-Achieving and Under-Achieving High School Boys." Child Development 32 (1961) : 508-514.
- Presscott, Doscial A. "A Report of Conference on Child Study." Educational Bulletin. Faculty of Education, Chulalongkorn University, 1961.
- Pumroy, D. K. Maryland Parent Attitude Survey. A Research Instrument with Social Desirability Controlled. Journal of Psychology 3 (1966) : 73-78.
- Shaw, Mervilie C. "Note on Parent Attitudes Toward Independence Training and the Academic Achievement of their Children." Journal of Educational Psychology 55 (December 1964) : 371-374.
- Shore, Milton F. and Lieman, Alan H. "Parential Perception of the Student as Related to Academic Achievement in Junior College." The Journal of Experimental Education. 33 (Summer, 1965) : 389-394.

Welsh, P. "Eight Ways to Help Your Child Excel." Reader's Digest. 52, 311 (February 1989) : 72-74.

Wolf, R. M. The Identification and Measurement of Environmental Process Variable Related to Intelligence. Doctoral Dissertation, The University of Chicago, 1964.

Worthington, Lois H. and Grant, Claude W. "Factors of Academic Success: A Multivariate Analysis." The Journal of Educational Research. 65 (September, 1971) : 7-10.

Young, K. and Mack, R. W. Sociology and Social Life. New York: American Book Company, 1951.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย



ภาคผนวก

แบบสอบถามสำหรับนักเรียน
แบบสอบถามสำหรับผู้ปกครอง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

10 พฤศจิกายน 2537

เรื่อง ขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

เรียน ท่านผู้ปกครอง

เนื่องจากดิฉันนางพัชรี วรจรัสรังสี และ นางสาวช่อนกลิ่น คำศิริ กำลังดำเนินการวิจัย เรื่องการเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น และนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)

ในการนี้ดิฉันจึงจำเป็นต้องขอความอนุเคราะห์จากท่านผู้ปกครองโปรดกรุณาตอบแบบสอบถามที่แนบมานี้ เพื่อประโยชน์ทางวิชาการ ซึ่งผลในการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการจัดการเรียนการสอนและการแนะแนวของทางโรงเรียน ดิฉันหวังว่าจะได้รับความกรุณาด้วยดี และขอขอบพระคุณล่วงหน้ามา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

พัชรี วรจรัสรังสี

(พัชรี วรจรัสรังสี)

ช่อนกลิ่น คำศิริ

(ช่อนกลิ่น คำศิริ)

แบบสอบถามสำหรับผู้ปกครอง

คำแนะนำ

แบบสอบถามฉบับนี้เกี่ยวกับบทบาทและความคาดหวังในการเรียนของลูกท่าน ซึ่งกำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ____ ท่านได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษาเล่าเรียนของลูกคนไหนของท่านเพียงใด ท่านได้ดูแลการทำกรบ้านของลูกหรือไม่ ท่านได้วางกฎเกณฑ์ว่าเมื่อใดต้องทำการบ้านหรือเมื่อใดต้องดูหนังสือหรือไม่ ท่านคาดหวังอะไรจากลูกคนไหนของท่าน ท่านสามารถจะตอบคำถามเหล่านี้ได้ในแบบสอบถามฉบับนี้

ในการศึกษารั้งนี้จะไม่มีการเปิดเผยข้อมูลเป็นรายกรณี จะเป็นการศึกษาข้อมูลโดยภาพรวม เพื่อประโยชน์ทางวิชาการ และการแสวงหาสู่ทางให้เด็กเรียนมีสัมฤทธิ์ผลของการเรียนสูงสุด โดยเฉพาะด้านคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์

เพื่อให้ผลการวิจัยเป็นที่น่าสนใจเชื่อถือได้ จึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่าน โปรดตอบคำถามทุกข้อตามความเป็นจริง และเมื่อตอบแบบสอบถามแล้ว กรุณามอบให้ลูกของท่านนำไปส่งที่อาจารย์ประจำชั้นด้วย จักเป็นพระคุณอย่างสูง

ผู้ปกครองผู้ตอบแบบสอบถามนี้ คือ

บิดา

มารดา

อื่นๆ

ตอนที่ 1 ข้อความต่อไปนี้เกี่ยวข้องกับ การเรียนของลูกของท่าน ซึ่งกำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ____ ท่านเห็นด้วยหรือไม่กับข้อความเหล่านี้ โปรดตอบโดย x ทับตัวเลข ที่ตรงกับระดับความคิดของท่าน

1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

2 = ไม่เห็นด้วย

3 = ไม่แน่ใจ

4 = เห็นด้วย

5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง

สำหรับผู้วิจัย

1. ฉันไม่เคยพอใจกับการเรียนของลูกคนไหนเลย	1	2	3	4	5	4
2. ยิ่งมีวินัยในตนเองมากเท่าไร ก็ยิ่งจะพบกับความสำเร็จในชีวิตมากยิ่งขึ้นเท่านั้น	1	2	3	4	5	5
3. ฉันคิดว่าลูกคนไหนสามารถเรียนได้ดีกว่าที่เขาทำได้ตอนนั้น	1	2	3	4	5	6
4. ที่ลูกเรียนได้ดีส่วนใหญ่เป็นเพราะความช่วยเหลือของฉัน	1	2	3	4	5	7
5. ลูกควรขาดเรียนเมื่อจำเป็นจริงๆ เท่านั้น	1	2	3	4	5	8
6. ฉันไม่คิดว่า ลูกกำลังเรียนอย่างเต็มความสามารถ	1	2	3	4	5	9
7. ฉันคิดว่าลูกมีการบ้านน้อยไป	1	2	3	4	5	10
8. ลูกกลัวที่จะบอกทางบ้านว่าได้เกรดไม่ดี	1	2	3	4	5	11
9. ฉันพอใจถ้ารู้ว่าลูกได้พยายามทำอย่างดีที่สุดแล้ว	1	2	3	4	5	12
10. ลูกของฉันฉลาดกว่าที่เขาคิด	1	2	3	4	5	13
11. ฉันสงสัยเมื่อลูกบอกว่าไม่มีการบ้าน	1	2	3	4	5	14
12. ฉันมีความอดทนกับลูกเป็นอย่างมากหากเป็นเรื่อง การศึกษาของเขา	1	2	3	4	5	15
13. ฉันรู้สึกผิดหวังอย่างยิ่ง ถ้าลูกไม่ได้เป็นที่หนึ่งของห้อง	1	2	3	4	5	16
14. ฉันช่วยลูกเรื่องการเรียน เมื่อเขาขอร้องเท่านั้น	1	2	3	4	5	17

15.	ฉันถือเป็นเรื่องสำคัญที่ลูกจะเลือกคบเพื่อนร่วมชั้น ที่เรียนดีกว่าลูก	1	2	3	4	5	18
16.	ฉันกระตือรือร้นในเรื่องการศึกษาของลูก	1	2	3	4	5	19
17.	หากฉันไม่เข้มงวดนัก ลูกน่าจะมีชีวิตที่โรงเรียนสนุกกว่านี้	1	2	3	4	5	20
18.	ฉันต้องการให้ลูกเรียนต่อมหาวิทยาลัยที่ดี	1	2	3	4	5	21
19.	ฉันไม่คิดว่าลูกเรียนจนสุดความสามารถ	1	2	3	4	5	22
20.	ฉันให้ความสนใจอย่างมากกับการเรียนของลูก	1	2	3	4	5	23
21.	ฉันเคียดแค้นลูกหากเป็นเรื่องการศึกษาของเขา	1	2	3	4	5	24
22.	ฉันเข้ากับลูกได้ดี	1	2	3	4	5	25
23.	ลูกได้คะแนนเต็มเท่านี้ จึงจะทำให้ฉันพอใจ	1	2	3	4	5	26
24.	ฉันรู้สึกว่าคุณๆ ต้องการคำแนะนำในเรื่องการเรียน จากพ่อแม่	1	2	3	4	5	27
25.	ฉันคาดหวังให้ลูกเรียนต่อมหาวิทยาลัย	1	2	3	4	5	28
26.	โดยเนื้อแท้ลูกเป็นเด็กขี้เกียจและถ้าไม่ใช่ทำเพื่อฉันแล้ว เขาคงไม่เรียนหนังสือได้ดีเช่นที่เป็นอยู่	1	2	3	4	5	29
27.	ฉันภูมิใจในตัวลูก	1	2	3	4	5	30
28.	เมื่อลูกต้องการความช่วยเหลือด้านการเรียน ฉันจะจ้าง ครูพิเศษ	1	2	3	4	5	31

44. ฉันช่วยลูกทำรายงาน	1	2	3	4	5	47
45. ฉันคาดหวังให้ลูกทำการบ้านเวลาเดิมทุกคืน	1	2	3	4	5	48
46. ก่อนไปโรงเรียนฉันถามลูกว่ามีอุปกรณ์การเรียนทุกอย่างพร้อมหรือไม่ (ชุดพลซ, เสื้อกันเปื้อน อื่นๆ)	1	2	3	4	5	49
47. ฉันยื่นกรรณำให้ลูกกำหนดเวลาที่แน่นอนสำหรับการท่องหนังสือ	1	2	3	4	5	50
49. ฉันแนะนำดูแลการทำการบ้านของลูก	1	2	3	4	5	52
50. ฉันซื้อหนังสือเป็นของขวัญให้ลูก	1	2	3	4	5	53
51. เมื่อลูกขาดเรียน ฉันบอกให้เขาโทรศัพท์ถึงเพื่อนถามถึง การบ้าน	1	2	3	4	5	54
52. ฉันกำหนดว่าลูกจะดูทีวีได้มากน้อยเพียงใด	1	2	3	4	5	55
53. ฉันยื่นกรรณำให้ลูกดูรายการทีวีเพื่อการศึกษา	1	2	3	4	5	56
54. ฉันจัดหาเอกสารหรือหนังสือประกอบการเรียน เป็นจำนวนมากให้ลูก	1	2	3	4	5	57

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับภุมิหลัง

55. เพศของผู้ปกครองที่ตอบแบบสอบถาม						
1. ชาย	2. หญิง					58
56. ผู้ปกครองที่เป็นคุณพ่อคุณแม่ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่						
1. เสียชีวิต	2. ยังมีชีวิตอยู่	3. อื่นๆ(ระบุ).....				59
57. ลูกอาศัยอยู่กับท่านหรือไม่						
1. ไม่ใช่	2. ใช่					60
58. ท่านมีชุดสารานุกรมประจำบ้านหรือไม่						
1. ไม่มี	2. มี					61

ตอนที่ 2 โปรดพิจารณาแต่ละข้อว่ามีความถี่ของการปฏิบัติบ่อยเพียงใด โปรดตอบโดย x
ที่ตัวเลขตรงกับความถี่ของการปฏิบัติของท่าน

- 1 = ไม่เคยปฏิบัติเลย
2 = แทบไม่เคยปฏิบัติเลย
3 = ปฏิบัติในบางครั้งบางโอกาส
4 = ปฏิบัติค่อนข้างบ่อย
5 = ปฏิบัติเป็นประจำ

29. ฉันอธิบายข้อผิดพลาดในการทำแบบฝึกหัดของลูก	1	2	3	4	5	32
30. ฉันสนับสนุนให้ลูกอ่านหนังสือก่อนเข้านอน	1	2	3	4	5	33
31. ฉันไม่อนุญาตให้ลูกไปเที่ยวหรือเล่นจนกว่าจะทำการบ้านเสร็จ	1	2	3	4	5	34
32. ฉันช่วยลูกทำการบ้านวิชาคณิตศาสตร์	1	2	3	4	5	35
33. ฉันสนับสนุนให้ลูกไปห้องสมุดหรือแหล่งความรู้ใกล้บ้าน	1	2	3	4	5	36
34. ฉันนับจำนวนชั่วโมงที่ลูกใช้ในการทำการบ้าน	1	2	3	4	5	37
35. ฉันช่วยอธิบายเนื้อหาวิชาที่ลูกเรียนไม่เข้าใจ	1	2	3	4	5	38
36. ฉันช่วยลูกเลือกหนังสืออ่าน	1	2	3	4	5	39
37. ฉันตรวจการบ้านลูก	1	2	3	4	5	40
38. ฉันสนับสนุนให้ลูกอ่านหนังสือ	1	2	3	4	5	41
39. ฉันช่วยลูกให้มการเตรียมตัวที่ดีก่อนสอบ	1	2	3	4	5	42
40. ฉันได้กำหนดประเภทของรายการทีวีที่ลูกดูได้	1	2	3	4	5	43
41. ฉันยืนยันกับลูกว่าลูกต้องทำการบ้านแต่ละวันให้เสร็จ	1	2	3	4	5	44
42. เมื่อลูกดูทีวีมากเกินไป ฉันจะจำกัดเวลาในการดูทีวีของลูก	1	2	3	4	5	45
43. ฉันต้องการให้ลูกเอาแบบฝึกหัดที่เพิ่งทำเสร็จกลับบ้านเพื่อตรวจดูว่าเขาทำได้ถูกต้องหรือไม่	1	2	3	4	5	46

59. บ้านท่านมีหนังสือกี่เล่ม

1. ไม่มีหรือมีน้อยมาก (0 ถึง 9 เล่ม)
2. มีน้อย (10 ถึง 24 เล่ม)
3. มีเต็มตู้หนังสือ 1 ตู้ (25 ถึง 99 เล่ม)
4. มีเต็มตู้หนังสือ 2 ตู้ (100 ถึง 249 เล่ม)
5. มีเต็มตู้หนังสือ 3 ตู้ หรือมากกว่า (250 เล่ม หรือมากกว่านี้)

62

60. ระดับการศึกษาของคนพ่อของเด็ก

1. จบประถมศึกษา
2. จบมัธยมศึกษา
3. เรียนวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยแต่ไม่จบ
4. จบวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย
5. จบแพทย์หรือจบกฎหมาย หรือจบปริญญาเอก
6. อื่นๆ (ระบุ).....

63

61. ระดับการศึกษาของคนแม่ของเด็ก

1. จบประถมศึกษา
2. จบมัธยมศึกษา
3. เรียนวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยแต่ไม่จบ
4. จบวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย
5. จบแพทย์หรือจบกฎหมาย หรือจบปริญญาเอก
6. อื่นๆ (ระบุ).....

64

62. ท่านคาดหวังให้ลูกคนไหนเรียนสำเร็จสูงสุดในระดับใด

1. จบประถมศึกษา
2. จบมัธยมศึกษา
3. ได้เรียนวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย
4. จบวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย
5. จบแพทย์หรือจบกฎหมาย หรือจบปริญญาเอก
6. อื่นๆ (ระบุ).....

65

63. ท่านคิดว่าลูกคนไหนของท่านวางแผนที่จะเรียนสำเร็จสูงสุดในระดับใด	
1. จบประถมศึกษา	66
2. จบมัธยมศึกษา	
3. ได้เรียนวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย	
4. จบวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย	
5. จบแพทย์หรือจบกฎหมาย หรือจบปริญญาเอก	
6. อื่นๆ (ระบุ).....	
64. ท่านมีลูก รวม.....คน	67-68
65. ลูกคนโตอายุเท่าไร อายุ.....ปี (เกิน 6 เดือนนับเป็น 1 ปี)	69-70
66. ลูกคนสุดท้ายอายุเท่าไร อายุ.....ปี (เกิน 6 เดือนนับเป็น 1 ปี)	71-72
67. อาชีพของคุณพ่อของเด็กคือ.....	73-74
68. อาชีพของคุณแม่ของเด็กคือ.....	75-76
69. อาชีพที่ท่านต้องการให้ลูกทำคือ.....	77-78
70. รายได้ของคุณพ่อของเด็กประมาณเดือนละ.....บาท	79-84
71. รายได้ของคุณแม่ของเด็กประมาณเดือนละ.....บาท	85-90

แบบสอบถามเลขที่.....

แบบสอบถามสำหรับนักเรียน

คุณพ่อคุณแม่หรือผู้ปกครองของนักเรียน เกี่ยวข้องกับการศึกษาของนักเรียนมากน้อยเพียงใด ท่านช่วยเหลือนักเรียนเรื่องการเรียนหรือไม่ คุณพ่อคุณแม่หรือผู้ปกครองตั้งกฎเกณฑ์ว่าเมื่อใดนักเรียนต้องทำการบ้าน และเมื่อใดนักเรียนต้องดูหนังสือหรือไม่ ท่านคาดหวังอะไรในตัวนักเรียนบ้าง นักเรียนสามารถที่จะตอบคำถามเหล่านี้ได้ในแบบสอบถามฉบับนี้

ชื่อ.....นามสกุล..... เลขประจำตัว.....

ชั้นประถมศึกษาปีที่..... โรงเรียน.....

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 ขอให้นักเรียนพิจารณาข้อความในรายการข้างล่างต่อไปนี้ว่านักเรียนเห็นด้วยหรือไม่เพียงใด โดยให้กากบาท X ที่ตัวเลขที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนักเรียน

1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

2 = ไม่เห็นด้วย

3 = ไม่แน่ใจ

4 = เห็นด้วย

5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง

รายการ	ระดับความคิดเห็น					
1. พ่อแม่หรือผู้ปกครองไม่เคยพอใจกับเกรดหรือคะแนนที่สอบได้	1	2	3	4	5	4
2. ฉันรู้สึกมีความสุขเมื่อสอบได้คะแนนดีเพราะรู้ว่าทำให้พ่อแม่หรือผู้ปกครองพอใจ	1	2	3	4	5	5
3. ฉันคิดว่าเรียนดี แต่พ่อแม่หรือผู้ปกครองรู้สึกว่าฉันน่าจะเรียนได้ดีกว่านี้	1	2	3	4	5	6
4. ฉันเรียนดีส่วนใหญ่เป็นเพราะความช่วยเหลือของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง	1	2	3	4	5	7
5. พ่อแม่หรือผู้ปกครองรู้สึกว่าการไม่ขาดเรียนเลยเป็นเรื่องสำคัญ	1	2	3	4	5	8
6. พ่อแม่หรือผู้ปกครองไม่รู้สึกว่าฉันกำลังเรียนอย่างสุดความสามารถ	1	2	3	4	5	9
7. ฉันดีใจมากที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองดูแลเอาใจใส่ต่อการศึกษของฉัน	1	2	3	4	5	10
8. ฉันกลัวการที่จะต้องกลับไปบอกที่บ้านว่าสอบตก	1	2	3	4	5	11
9. พ่อแม่หรือผู้ปกครองพอใจหากฉันตั้งใจเรียนอย่างเต็มที่	1	2	3	4	5	12

รายการ	ระดับความคิดเห็น					
10. ฉันไม่คิดว่าฉันฉลาดเท่าที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองคิด	1	2	3	4	5	13
11. พ่อแม่หรือผู้ปกครองไม่เชื่อเมื่อฉันบอกว่า"ฉันไม่มีการบ้าน"	1	2	3	4	5	14
12. พ่อแม่หรือผู้ปกครองอดทนกับฉันมาก หากเป็น เรื่องการศึกษา ของฉัน	1	2	3	4	5	15
13. พ่อแม่หรือผู้ปกครองคาดหวังในตัวฉันมากเกินไป	1	2	3	4	5	16
14. พ่อแม่หรือผู้ปกครองบ่นบงคับ เรื่องการบ้านของฉันมากเกินไป	1	2	3	4	5	17
15. พ่อแม่หรือผู้ปกครองตั้ง เต็มใจให้ความสนใจต่อการศึกษาของฉัน	1	2	3	4	5	18
16. หากพ่อแม่หรือผู้ปกครองไม่ เข้มงวด เรื่องการเรียนของฉัน แบบนี้ ชีวิตที่โรงเรียนน่าจะสนุกกว่านี้	1	2	3	4	5	19
17. พ่อแม่หรือผู้ปกครองต้องการให้ฉัน เรียนต่อในมหาวิทยาลัยที่ดี	1	2	3	4	5	20
18. เมื่อเป็น เรื่องการเรียน พ่อแม่หรือผู้ปกครองมักจะคาดหวัง ในสิ่งที่ เป็นไปไม่ได้	1	2	3	4	5	21
19. พ่อแม่หรือผู้ปกครองให้ความสนใจต่อ การเรียนของฉัน เป็น อย่างมาก	1	2	3	4	5	22
20. พ่อแม่หรือผู้ปกครอง เคียดแค้นฉันมากถ้า เป็นเรื่องเกี่ยวกับ การศึกษาของฉัน	1	2	3	4	5	23
21. ฉัน เข้ากับพ่อแม่และผู้ปกครอง ได้ดีมาก	1	2	3	4	5	24
22. พ่อแม่หรือผู้ปกครองพอใจต่อ เมื่อฉันสอบได้คะแนน เต็มเท่านั้น	1	2	3	4	5	25
23. ฉันรู้สึกว่าได้ ก็นในวัยอย่างฉันต้องการ คำแนะนำใน เรื่อง การเรียนจากพ่อแม่หรือผู้ปกครอง	1	2	3	4	5	26
24. พ่อแม่หรือผู้ปกครองคาดหวังให้ฉัน เรียนต่อมหาวิทยาลัย	1	2	3	4	5	27
25. ฉัน เป็นคนขี้ กลายมาก ถ้าไม่เชื่อพ่อแม่หรือผู้ปกครองแล้ว ฉันคงจะ เรียนได้ไม่ดีเท่าที่เป็นอยู่	1	2	3	4	5	28
26. พ่อแม่หรือผู้ปกครองภูมิใจในตัวฉัน	1	2	3	4	5	29

ตอนที่ 2 ขอให้กรเรียนพิจารณาข้อความแต่ละข้อความว่ามีควมถี่ของการปฏิบัติบ่อยเพียงใด โดยให้กากบาท X ใต้ตัวเลขให้ตรงกับระดับความบ่อยของการปฏิบัติ

- 1 = ไม่เคยปฏิบัติเลย
 2 = เกือบไม่เคยปฏิบัติ
 3 = ปฏิบัติเป็นบางครั้ง
 4 = ปฏิบัติค่อนข้างบ่อยครั้ง
 5 = ปฏิบัติเป็นประจำ

รายการ	ระดับความถี่ของการปฏิบัติ					
27. เมื่อฉันนำเอาแบบฝึกหัดกลับบ้าน พ่อแม่หรือผู้ปกครองจะตรวจและอธิบายข้อผิดพลาดให้ฉันเสมอ	1	2	3	4	5	30
28. พ่อแม่หรือผู้ปกครองชอบให้ฉันอ่านหนังสือก่อนเข้านอน	1	2	3	4	5	31
29. พ่อแม่หรือผู้ปกครองไปเยี่ยมโรงเรียนทุกครั้งที่ได้รับเชิญ	1	2	3	4	5	32
30. พ่อแม่หรือผู้ปกครองช่วยฉันทำการบ้านวิชาคณิตศาสตร์	1	2	3	4	5	33
31. พ่อแม่หรือผู้ปกครองต้องการให้ฉันไปอ่านหนังสือในห้องสมุด	1	2	3	4	5	34
32. พ่อแม่หรือผู้ปกครองนับจำนวนชั่วโมงที่ฉันใช้ทำการบ้าน	1	2	3	4	5	35
33. พ่อแม่หรือผู้ปกครองช่วยอธิบายให้ฉันในวิชาที่ฉันไม่เข้าใจ	1	2	3	4	5	36
34. พ่อแม่หรือผู้ปกครองช่วยเลือกหนังสือให้ฉันอ่าน	1	2	3	4	5	37
35. พ่อแม่หรือผู้ปกครองช่วยตรวจการบ้านของฉัน	1	2	3	4	5	38
36. พ่อแม่หรือผู้ปกครองกระตุ้นเรื่องการเรียนของฉัน	1	2	3	4	5	39
37. พ่อแม่หรือผู้ปกครองช่วยฉันศึกษาเตรียมตัวก่อนสอบ	1	2	3	4	5	40
38. พ่อแม่หรือผู้ปกครองให้ฉันอ่านหนังสือที่ฉันไม่ยอมอ่าน	1	2	3	4	5	41
39. พ่อแม่หรือผู้ปกครองทบทวนการเขียนสะกดคำให้ก่อนสอบ	1	2	3	4	5	42
40. พ่อแม่หรือผู้ปกครองกำหนดรายการที่ฉันควรดูได้	1	2	3	4	5	43

รายการ	ระดับความถี่ของการปฏิบัติ					
41. พ่อแม่หรือผู้ปกครองต้องการให้ หน้าแบบฝึกหัดกลับบ้าน เพื่อดูว่าฉันทำได้ถูกต้องเพียงใด	1	2	3	4	5	44
42. เมื่อฉันสอบได้คะแนนไม่ดี พ่อแม่หรือผู้ปกครองหาครูพิเศษ มาสอนฉัน	1	2	3	4	5	45
43. พ่อแม่หรือผู้ปกครองช่วยฉันทำรายงาน	1	2	3	4	5	46
44. พ่อแม่หรือผู้ปกครองคาดหวังให้ฉันทำการบ้านเวลาเดิมทุกคืน	1	2	3	4	5	47
45. ก่อนไปโรงเรียน พ่อแม่หรือผู้ปกครองจะถามว่าฉันมีอุปกรณ์ การเรียนทุกอย่างหรือไม่	1	2	3	4	5	48
46. พ่อแม่หรือผู้ปกครองยื่นกรรณำให้ฉันจัดเวลาที่แน่นอนสำหรับ การดูหนังสือ	1	2	3	4	5	49
47. พ่อแม่หรือผู้ปกครองชอบให้ฉันอ่านหนังสือมากๆ	1	2	3	4	5	50
48. พ่อแม่หรือผู้ปกครองต้องการให้ฉันอ่านหนังสือ	1	2	3	4	5	51
49. พ่อแม่หรือผู้ปกครองซื้อหนังสือให้ฉัน เป็นของขวัญ	1	2	3	4	5	52
50. เมื่อฉันขาดเรียน พ่อแม่หรือผู้ปกครองบอกให้ฉันโทรศัพท์ ถามเพื่อน เรื่องการบ้าน	1	2	3	4	5	53
51. พ่อแม่หรือผู้ปกครองกำหนดว่าฉันดูทีวีได้มากแค่ไหน	1	2	3	4	5	54
52. พ่อแม่หรือผู้ปกครองกำหนดให้ฉันดูรายการทีวีเพื่อการศึกษา	1	2	3	4	5	55

ตอนที่ 3 ขอให้นักเรียนพิจารณาข้อความในแต่ละข้อความว่าเห็นด้วยหรือไม่เพียงใด โดยให้กากบาท X ทับตัวเลขที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนักเรียน

1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

2 = ไม่เห็นด้วย

3 = ไม่แน่ใจ

4 = เห็นด้วย

5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง

รายการ	ระดับความคิดเห็น					
53. ฉันมีความสามารถในการเรียนวิทยาศาสตร์	1	2	3	4	5	56
54. ในบางครั้งฉันต้องใช้เวลาานมากจึงจะเข้าใจคณิตศาสตร์	1	2	3	4	5	57
55. ฉันชอบเรียนคณิตศาสตร์	1	2	3	4	5	58
56. วิทยาศาสตร์เป็นวิชาที่ยากสำหรับฉัน	1	2	3	4	5	59
57. ฉันมีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง	1	2	3	4	5	60
58. ฉันไม่เคยกลัววิชาคณิตศาสตร์	1	2	3	4	5	61
59. ฉันอ่อนวิชาวิทยาศาสตร์	1	2	3	4	5	62
60. วิทยาศาสตร์เป็นวิชาที่เรียนสนุก	1	2	3	4	5	63
61. ฉันอ่อนวิชาคณิตศาสตร์	1	2	3	4	5	64
62. บ่อยครั้งฉันปรารถนาให้ตนเองเป็นคนอีกคนหนึ่ง	1	2	3	4	5	65
63. ฉันเรียนวิทยาศาสตร์ได้ดี	1	2	3	4	5	66
64. ฉันมีความสามารถในการเรียนคณิตศาสตร์มาก	1	2	3	4	5	67
65. ฉันทำคณิตศาสตร์ได้ดี เฉพาะโจทย์ง่ายๆ เท่านั้น	1	2	3	4	5	68
66. ในบางครั้งฉันต้องใช้เวลาานมากจึงจะเข้าใจวิทยาศาสตร์	1	2	3	4	5	69
67. โดยรวมๆ แล้ว ฉันพอใจในตนเองมาก	1	2	3	4	5	70

รายการ	ระดับความคิดเห็น					
	1	2	3	4	5	
68. คณิตศาสตร์เป็นวิชาที่ง่ายสำหรับฉัน	1	2	3	4	5	71
69. ในการเรียนวิทยาศาสตร์ ทำให้ฉันรู้สึกสนใจใคร่รู้ ในเรื่องต่างๆ	1	2	3	4	5	72
70. วิทยาศาสตร์เป็นวิชาที่น่าเบื่อ	1	2	3	4	5	73
71. คณิตศาสตร์เป็นวิชาที่ยากสำหรับฉัน	1	2	3	4	5	74
72. ฉันรู้สึกว่าฉันมีคุณค่าพอๆ กับคนอื่น	1	2	3	4	5	75
73. วิทยาศาสตร์เป็นวิชาที่ง่ายสำหรับฉัน	1	2	3	4	5	76
74. คณิตศาสตร์ทำให้ฉันรู้สึกว่าเป็นคนโง่	1	2	3	4	5	77
75. ฉันตั้งหน้าตั้งตาขอเรียนวิชาคณิตศาสตร์	1	2	3	4	5	78
76. ฉันไม่เคยชอบวิชาวิทยาศาสตร์	1	2	3	4	5	79
77. ดูเหมือนว่าคนอื่นมักทำอะไรได้ดีกว่าฉันเสมอ	1	2	3	4	5	80
78. ฉันสนุกกับการแก้ปัญหาโจทย์คณิตศาสตร์	1	2	3	4	5	81
79. วิทยาศาสตร์ไม่ใช่วิชาที่เหมาะสมสำหรับฉัน	1	2	3	4	5	82
80. คณิตศาสตร์เป็นวิชาที่น่าเบื่อ	1	2	3	4	5	83
81. ฉันสามารถทำอะไรได้ดีพอๆ กับคนส่วนใหญ่	1	2	3	4	5	84
82. ฉันตั้งหน้าตั้งตาขอเรียนวิชาวิทยาศาสตร์	1	2	3	4	5	85
83. ฉันเรียนคณิตศาสตร์ได้ดี	1	2	3	4	5	86
84. ฉันเกลียดที่จะแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์	1	2	3	4	5	87
85. ฉันรู้สึกไม่สบายใจที่จะต้องเรียนวิทยาศาสตร์	1	2	3	4	5	88

ตอนที่ 4 ข้อมูลหลังของนักเรียน

86. เพศ

1. ชาย 2. หญิง

89

87. พ่อแม่ของนักเรียนยังมีชีวิตอยู่หรือไม่

1. เสียชีวิตแล้วทั้ง 2 คน
 2. ยังมีชีวิตอยู่ทั้ง 2 คน
 3. พ่อยังมีชีวิต แต่แม่เสียชีวิตแล้ว
 4. แม่ยังมีชีวิต แต่พ่อเสียชีวิตแล้ว

90

88. นักเรียนอาศัยอยู่กับใครบ้าง ในภาคบาท X ตัวเลขหน้าข้อที่เป็นความจริง หรือเติมข้อความในช่องที่เว้นไว้ให้

1. แม่
 2. พ่อ
 3. แม่เลี้ยง
 4. พ่อเลี้ยง
 5. ผู้ปกครองที่ไม่ใช่พ่อแม่
 6. อื่นๆ (ระบุ เช่น ปู่ ย่า ตา ยาย หรือพี่ ป้า น้า อา เป็นต้น)

91

89. ระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา

1. จบประถมศึกษา
 2. จบมัธยมศึกษา
 3. เรียนวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย แต่ไม่จบ
 4. จบวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย
 5. จบแพทย์หรือกฎหมาย หรือจบปริญญาเอก
 6. อื่นๆ (ระบุ).....

92

90. ระดับการศึกษาสูงสุดของมารดา

1. จบประถมศึกษา
2. จบมัธยมศึกษา
3. เรียนวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย แต่ไม่จบ
4. จบวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย
5. จบแพทย์หรือกฎหมาย หรือจบปริญญาเอก
6. อื่นๆ (ระบุ)

93

91. นักเรียนคาดหวังที่จะเรียนสูงสุดในระดับใด

1. จบประถมศึกษา
2. จบมัธยมศึกษา
3. เรียนวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย
4. จบวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย
5. จบแพทย์หรือกฎหมาย หรือจบปริญญาเอก
6. อื่นๆ (ระบุ)

94

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 5 อนาคตของนักเรียน

เมื่อฉันอายุ 40 ปี ฉันจะประกอบอาชีพ	
92. อาชีพอันดับ 1 คือ	95-96
93. อาชีพอันดับ 2 คือ	97-98
เมื่อฉันอายุ 40 ปี ฉันจะ	
94. _____ ทำเงินได้มากกว่าพ่อแม่	99
95. _____ ทำงานที่ท้าทายและน่าตื่นเต้น	100
96. _____ เป็นที่ยอมรับนับถือจากเพื่อนร่วมวิชาชีพ	101
97. _____ มีลูกห้องและต้องรับผิดชอบคนเป็นจำนวนมาก	102
98. _____ ประสบผลสำเร็จในเรื่องสำคัญในอาชีพนี้	103
99. นักเรียนหญิงในห้องนี้.....คน (รวมตัวเองด้วย)	104-105
มีพี่ชาย/น้องชาย รวม.....คน	106-107
มีพี่สาว/น้องสาว รวม.....คน	108-109
100. คุณปู่ คุณย่า คุณตา คุณยาย อยู่ในบ้านเดียวกับนักเรียนใช่หรือไม่	
1. ไม่ใช่ 2. ใช่ มีใครบ้าง [] คุณปู่ คุณย่า [] คุณตา คุณยาย	110
101. นอกจากคุณพ่อคุณแม่และพี่น้องของนักเรียนแล้ว มีญาติของนักเรียนที่อาศัย	
อยู่ในบ้านเดียวกับนักเรียนกี่คน	
1. ไม่มี 2. มี จำนวน.....คน	111
102. อาชีพของบิดาคือ.....	112-113
103. อาชีพของมารดาคือ.....	114-115
104. รายได้ของบิดาประมาณเดือนละ.....บาท	116-121
105. รายได้ของมารดาประมาณเดือนละ.....บาท	112-127

ขอขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือ
เป็นอย่างดี



ประวัติของผู้วิจัย

นางพัชรี วรจรัสรังสี เกิดวันที่ 5 มิถุนายน 2505 จังหวัดพิจิตร สำเร็จการศึกษา
ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาประถมศึกษา ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
เมื่อปีการศึกษา 2533 ปัจจุบันรับราชการในตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 6 โรงเรียน
สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)

นางช้อนกลิ่น วิรัตน์โยสินทร์เกิดวันที่ 14 กรกฎาคม 2505 กรุงเทพมหานคร สำเร็จ
การศึกษา ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาประถมศึกษา ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2536 ปัจจุบันรับราชการในตำแหน่งอาจารย์ระดับ 4 โรงเรียน
สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย